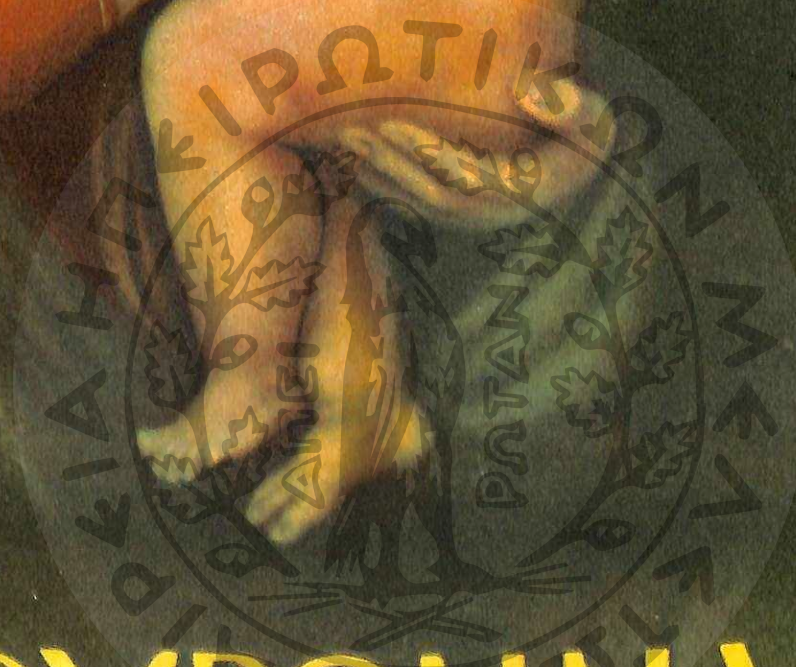

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 482

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ...

Μέρες χαρᾶς, μέρες κατ' ἐξοχήν χριστιανικές ἀρχίζουν: τὰ Χριστούγεννα μᾶς ἤλθαν καὶ φέτος, μέσα στὰ σύννεφα, τοῦ σκοτεινοῦ διεθνοῦς ὀρίζοντος, ἀλλὰ πάντως μ' ὅλη τὴν ἀγύλη καὶ ὅλο τὸ φῶς τῆς ὑπερκόσμιας λάμψεως των.

Χριστὸς γεννᾶται!

Τὸ μεγάλο ἄγγελμα θὰ συγκινήσῃ καὶ φέτος κάθε χριστιανικὴ ψυχὴ ποὺ δὲν τὴν ἔχει γεμίσει ὁ ζόφος τοῦ ὕλισμου καὶ θὰ ἀναρριγῇσῃ κάθε βαθειὰ ἀνθρώπινη καρδιά ποὺ ἔχει ἀκόμη μέσα της τὸ θεῖο δῶρο νὰ αἰσθάνεται ἀπλᾶ καὶ ὠραῖα, διπῶς οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποὺ πίστεψαν στὸν Ἑνσαρκωμένο Θεό.

Μὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς μεθύσῃ ἡ χαρὰ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, νὰ μᾶς ἀπομονώσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνανθρώπους ποὺ δικαιοματικά πρέπει νὰ τὴν νοιώσουν κι' αὐτοί, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἀφήνει ἡ δυστυχία καὶ ἡ κακομοιρία. Ἡ ὀργανωμένη φιλανθρωπία, θὰ κἀνὴ βέβαια τὸ καθήκον της, πλατύτερα φέτος, ποὺ ἔχει μεγαλειότητα καὶ τὴν κρατικὴ ἐνίσχυση, ἐκείνο ὅμως ποὺ πρέπει νὰ κινηθῇ περισσότερο εἶναι ἡ ἀτομικὴ πρωτοβουλία.

Καθένας δὲ ἀπὸ μᾶς ἔχει στὸν κύκλο του, στὸ περιβάλλον του πρόσωπα ἀξία τῆς ἐνισχύσεώς του.

Ἄς μὴν ἀφήσωμε νὰ περάσῃ ἡ εὐκαιρία νὰ τὰ ξαναθυμηθοῦμε.

■ ■

Χ. ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὰ ἑλληνικά γράμματα ἀκούσαν μὲ χαρὰ καὶ μὲ δικαιολογημένη ἱκανοποίηση τὴν βράβευση τοῦ λογοτεχνικοῦ ἔργου τοῦ γνωστοῦ ἡπειρώτου διηγηματογράφου καὶ δημοσιογράφου, ἐκλεκτοῦ δὲ συνεργάτου τῆς «Ἑβδομάδος» καὶ σεβαστοῦ φίλου κ. Χρ. Χριστοβασίλη. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ τὸ κράτος μὲ τὴν ἀπόφασή του ἐτίμησε τόσο ἑαυτὸ, ὅσο καὶ τὸν βραβευθέντα συγγραφέα.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτή, θὰ εἶχαμε νὰ ἐκφράσωμε καὶ μιὰ εὐχή: νὰ βρεθῇ τρόπος ὥστε νὰ ἐμφανισθῇ σὲ μιὰ αὐτοτελεῖ ἐκδόσει ὁλόκληρο τὸ πλούσιο λογοτεχνικὸ καὶ ἡθογραφικὸ ἔργο τοῦ κ. Χρ. Χριστοβασίλη, ποὺ ἐκφράζει τόσο παραστατικὰ μιὰ ἐνδιαφέρουσα μορφή τῆς πρὶο γνήσιας, τῆς πρὶο ἀγνῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ-ΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Θὰ εἶναι ἐξαιρετικὴ ἀπολαύσις μὲ τὰ ΔΩΡΑ καὶ τὴν ἄλλη ἐκλεκτὴ ὅλη

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ //

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...
Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει ἡ φύσις ὅλη...
Καὶ τοῦ θεάτρου οἱ συγγραφεῖς χαίρουν, ποὺ βρῆκαν λύσεις πρώτης γραμμῆς καὶ πρότειναν προχθὲς στὰς «Ἀσφαλίσεις»:
Εἴτε τὸ ἔργο δηλαδὴ πιάνει... εἴτε δὲν πιάνει ἐκεῖνοι θ' ἀσφαλίζονται εὐθὺς καὶ μάνι-μάνι!
Μὰ ἄραγε τὸ Συμβούλιον θὰ ψάξῃ νὰ βρῇ λύση ποὺ ἀπ' τὰ ἔργα τοὺς θεατὰς τοὺς δόλους ν' ἀσφαλίσῃ!

■ ■

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...
Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει ἡ φύσις ὅλη...
Ὁ κόσμος ἐξοπλίζεται! καὶ «χόπλα! χόπλα! χόπλα!» χοροπηδοῦν ἀπ' τὴν χαρὰ αὐτοὶ ποὺ φτιάγουν ὅπλα!
Οἱ Ρῶσοι χαίρουνε κι' αὐτοί: κι' ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ τους φυλάγουν... γιὰ γλυκίσματα φέτος... τὰ σιτηρὰ τους!
Κι' ἐνῶ: «εἰρήνη!» κράζουνε γέροι, παιδιὰ καὶ χῆρες—χαίρει πολὺ... ὁ πόλεμος ποὺ βρίσκεται ἐπὶ θύρας!

■ ■

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...
Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει ἡ φύσις ὅλη...
Δεινοπαθοῦντες, οἱ Ἰσπανοί, οἱ μόνοι ποὺ δὲν χαίρουν γιὰ τὴν θάνατον ἡ αἰρία καθόλου δὲν τὸ ἔχουν!
Καὶ εἰς τὴν Κίνα ζήτημα εἶναι κανεὶς ἀν' χαρῆς: γιὰ τὴν χτυπὰ τώρα κι' ἐκεῖ τὸ ἕνα τᾶλλον χέρι!
Μὰ ἔλα ποὺ χαίρουν οἱ Ἰάπωνες γιὰ τὰ συμβάντα ἐκεῖνα καὶ γιὰ νὰ δυναμώσουνε παίρνουνε λίγη... Κίνα!

■ «ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Τὰ μαθήματα συνεχίζονται... μὲ χριστουγεννιάτικο θέμα! Θέματα οἱ γαλοπούλες, οἱ μπωναμάδες, κ.τ.λ. Αὐτὴ τὴν φορὰ, οἱ παραδόσεις γίνονται μὲ δυὸ βαθμούς ὑπὸ τὸ μηδέν—γιὰ τὴν λαμβάνουν χώραν, ὡς γνωστὸν, στὸ ψυγεῖο τοῦ Φιξ!

Ἐρώτησις.— Πότε πήγαν, γιὰ πρῶτη φορὰ οἱ μάγοι στὴν Βηθλεὲμ;

Ἀπάντησις.— Τὴν Πρωτομαγιά!

Ὁ συντάκτης τῆς παρούσης στήλης παρὰ τὰ παθαίνει... ἡλίωση ἀλλ' ἀτυχῶς ἐλαφρᾶς μορφῆς. Ἀμα τὴν ἀναρρώσει του συνεχίζει τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον του!

Ἐρώτησις.— Ἄν βάλῃς μιὰ Ἠρώ κοντὰ στὴν ἄλλη, τί θὰ δῆς νὰ προβάλῃ;

Ἀπάντησις.— Ἐνας βασιλεὺς θηριώδης. Ὁ Ἠρώδης (Ἠρώ, δὲς).

Πάραυτα, ὁ Ἠρώδης, ἐπανερχόμενος στὴν ζωὴ, ἀπειλεῖ νὰ κατασφάξῃ ξανά τὰ παιδιὰ... ἀλλὰ συμβιβάζεται νὰ ἀρκεσθῇ εἰς μερικὸς παλὺπαιδας! Τὰ μαθήματα... πάνε ρολόι:

Ἐρώτησις.— Γιά τὶς τοὺς Ἑβραίους τοὺς ἔλεγον Ἰουδαίους;

Ἀπάντησις.— Γιά τὶς εἶχαν τοῦ Υἱοῦ τὸ Δέος!

Καὶ τὸ ἀντίστοιχον:

Ἐρώτησις.— Γιά τὶς ὁ Ἰουδαῖος λέγεται καὶ Ἑβραῖος;

Ἀπάντησις.— Γιά τὶς εἶναι σκορπι-σμένος στὸν κόσμο... εὐρύως!

Πάραυτα, γνωστὸς ξένος ἡγεμὼν στέλλει εἰς τὸν συντάκτην τῆς παρούσης στήλης παράσημον τοῦ Σιδηροῦ Σταυροῦ. Λαμβάνων λοιπὸν θάρρος καὶ τουπέ, ὁ συντάκτης συνεχίζει:

Ἐρώτησις.— Πῶς μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἕνας ποὺ δὲν ἔδωκε πίστη στὴν ὑπέροχον θρησκείαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Ἀπάντησις.— Ἀχρηστος!

Ἀχρηστος καὶ ὁ συντάκτης τῆς παρούσης στήλης, ποὺ καταργεῖται... ὡς τὴν πρωτοχρονιά!

Τὰ μαθήματα συνεχίζονται. Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὁ φοικαλέος συντάκτης τῆς παρούσης στήλης διδάσκει... ἀρχαιολογία!

Ἐρώτησις.— Πῶς κατεσκευάσθησαν αἱ ἀρχαῖα Πυραμίδες;

Ἀπάντησις.— Ρίχνοντας ἕνα ποντίκι στὴ φωτιά (πυρὰ, μὲς)!

Πάραυτα, καίγονται ὅλα τὰ συγγράμματα ποὺ λένε ὅτι οἱ Φαραῶ ἔχτισαν τίς πυραμίδες μὲ μεγάλες θυσίας δούλων.

Εξυπνα και κουτά

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ένας περιηγητής είδε την εξής είδοποίηση έξω από ένα ξενοδοχείο. «Το Γκαράζ στην διάθεση των πελατών μας».

Υστερ' απ' αυτό απέφασε να διανυκτερεύσει εκεί, αφήνοντας το αυτοκίνητό του στο γκαράζ. Μόλις όμως έβγαине από το γκαράζ τον πλησίασε ο διευθυντής του ξενοδοχείου και τον ρώτησε ποιά δωμάτιο θα του κρατούσε.

—Κανένα, του απάντησε ο περιηγητής. Θα κοιμηθώ μέσα στο αυτοκίνητό μου.

Ο ΤΟΤΟΣ ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΜΑΜΑ ΤΟΥ

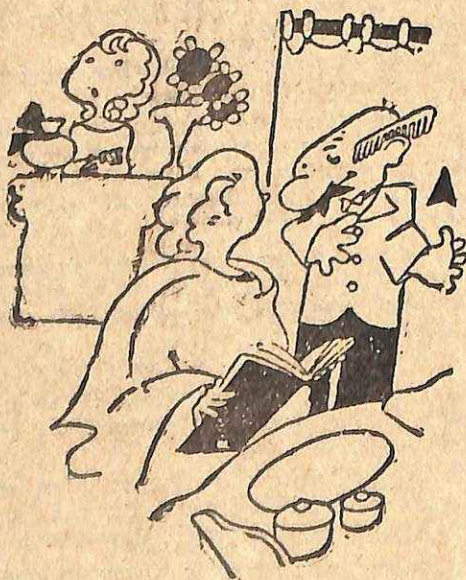
Ο πόλιςμαν.—Τί έχεις μικρό μου; Ο μικρός Τότης.—Έχετε την καλωσύνη να μου πείτε κύριε πόλιςμαν αν είδατε μια κυρία χωρίς ένα παιδάκι που μοιάζει με μένα;

ΑΥΓΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η κυρία Κοτετσιδου.—Άκου Ραφαήλ ο κύριος θέλει να τον δώσουμε ένα αυγό της ημέρας. Λοιπόν εγώ πετάγομαι από την πίσω πόρτα στο μπαλκόνι να αγοράσω ένα αυγό κι' εσύ στὸ μεταξύ τρέχα στον κήπο να... καθαρίσεις!

ΓΙΑΤΙ ΕΚΛΕΨΕ

Στο δικαστήριο.
Δικαστής.— Κατηγορούμενε γιατί έλαβες αυτές τις 100.000 δραχμές;
Κατηγορούμενος.—Πεινούσα, κύριε πρόεδρε.

ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ ΟΧΙ ΠΟΛΥ

ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΗ

Ο κουρέας.—Μείνετε ήσυχοι... Θα σας τα χενίσω σαν νάτανε δικά μου...

Ο θεός του ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η βαρεία καντιλλάκ μόλις και μετά βίας απέφυγε έναν γαϊδάρο φορτωμένο πηλίνα άγγεϊα που στεκόταν στη μέση του δρόμου και χώθηκε στο γκαράζ. Ο γαϊδουριάρης έλουζε με βλαστήμιες τον άδέξιο, που λίγο έλειψε να τον ανατρέψει.

Ο Ραμόν Νουνέζ, αδιαφορώντας για όλα αυτά, εγκατέλειψε το βολάν και κατέβηκε απ' το αυτοκίνητο χωρίς βιασύνη. Ένας γέρο 'Ινδιάνος που καθάριζε τα αυτοκίνητα, τού είπε περικές βιαστικές λέξεις κι' ο σωφέρ, ταραγμένος, διευθύνθηκε τρικλίζοντας σαν μεθυσμένος στο γραφείο του διευθυντού.

Σε λίγο, ακούγονταν φωνές και φασαρίες στο άπέραστο χώλλ. Ο Χοσέ Μοραλές, ιδιοκτήτης του γκαράζ «Ο μέγας τουρισμός» επιτιμούσε αυστηρά τον υπάλληλό του. Μιά βδομάδα τώρα, συνέβαιναν αφάνταστα πράγματα που κινδύνευαν να καταστρέψουν σθεμέλτα το έργο του για το οποίο τόσο πολύ περηφαινεόταν.

Πριν από έξη μήνες, είχαν επιτύχει απ' τον κυβερνήτη του Κράτους του Μεξικού την άδεια να μεταφέρουν το ταχυδρομείο. Αυτή την εμπιστευτική αποστολή, που τόσο κολάκευε τον έγωισμό του, είχε ορκιστή να την φέρει εις πέρας συντρίβοντας κάθε εμπόδιο. Από τότε, τα πολλά αυτοκίνητά του συνέδεσαν με μεγάλη ταχύτητα την πόλη του Μεξικού με τις κυριότερες αρτηρίες.

Καθεμέρα, αφήφώντας το χιόνι και την παγωνιά, οι ταχυδρόμοι του διέσχίζαν την Κορελλιέρα του Άναχουάκ, αναρριχώντας στις απόκρημνες πλαγιές του Ποποκατεπέλτ, του πασιγνώδου ήφαιστείου, κι' από δρόμους πρωτόγονα χαράγμένους έκαναν διανομή του ταχυδρομείου ως τις πιο μακρινές πόλεις: Τενέγκο, Κουερναβάκκα, Τιλούκκα, τέρμα της γραμμής... Η διανομή της άλληλογραφίας, τους πρώτους μήνες, ήταν τόσο ταχτική που ο Χοσέ Μοραλές είχε δεχτή, τα συγχαρητήρια της κυβερνήσεως κι' υπήρχε έλπις να εξοπλώσει το δικτύό του ως την Ταϊχουαχουά της Σιέρρα Μάδρε και την Βέρα Κρούζ του Ατλαντικού Ωκεανού.

Μά εαφνικά, όλα καταστρέφονταν... Ο Ραμόν Νουνέζ στον οποίο είχε τυφλή εμπιστοσύνη, ο καλλίτερος σωφέρ που θεωρούσε σαν αδελφό του, γιατί μαζί είχαν οργανώσει την γραμμή, ο Ραμόν Νουνέζ δεν ήταν τακτικός. Αυτός που ήταν άλλοτε ή ακρίβεια προσωποποιημένη—και γι' αυτό τον είχαν έπονομάσει «ρολόι», έφερνε τώρα το ταχυδρομείο της Τιλούκκας με καθυστερήσεις που έδωσαν ένα μεγάλο αναστα. Την πρώτη φορά, ο Νουνέζ είχε παραπονεθί για το μοτέρ του. Το εξέτασαν όμως στο γκαράζ και το βρήκαν εν τάξει. Ο Ραμόν Νουνέζ, πιεζόμενος απ' τον προϊστάμενό του, άρκεστηκε να δώσει κάτι άοριστες άπαντήσεις με ύφος άφηρημένο. Έξέ άλλου, ο Νουνέζ έγινε άμιλητος κι' όλοι έλεγαν πως το είχε ρίξει στο πιστό.

Και να που σήμερα έρχόταν με καθυ-

στέρηση δυο ώρων! Τρελλός απ' τον θυμό του ο Μοραλές πηγαίνονταν ξεφωνίζοντας μέσα στο τζαματό γραφείο του:

—Καράμπα! Τρελλάθηκες; Δυο ώρες καθυστέρηση! Δέκα φορές τηλεφώνησε το Κεντρικό Ταχυδρομείο για την άλληλογραφία του! Σίγουρα θα μου άποσύρουν την άδεια! Είσαι άφορμή της καταστροφής μου! Σε δίνωχνω!...

Αυτές όμως οι ζωηρές επιτιμήσεις δεν φαίνονταν να συγκινούν τον Νουνέζ γιατί έμοιαζε με άνθρωπο κοιμισμένο, κατάκοπο... Η άπάθεια αυτή έκανε έξω φρενών τον Μοραλές. «Άρπαξε τον υπάλληλό του από το σασκάκι και τον τράνταξε! Ο Ραμόν κυλίστηκε χάμω!

—Πάλι ήπιας! Δεν στέκεις στα πόδια σου! Καλά μου είπαν πως μεθοκοπās σαν τους 'Ινδιάνους! Αυτό μάς έλειπε! Και καθώς ο σωφέρ έμενε άκίνητος χάμω, ο Μοραλές πρόσθεσε:

—Μά... απάντησέ μου λοιπόν! Τι παθαίνεις;

Ο άλλος μουμούρισε:
—Δεν ξέρω... Σου όρκίζομαι πως δεν είμαι παωμένος!...

Κι' ενώ άνασκηκωνόταν άργά, ο Μοραλές έφυγε θυμωμένος, τρανιάζοντας την πόρτα. Ο γέρο 'Ινδιάνος, ο καθαριστής των αυτοκινήτων, που παρακολουθούσε άνάμεσα απ' τα τζάμια την συζήτηση, τον σταμάτησε με συγκίνηση. Φαινόταν κατ' ευθείαν απόγονος των Αζτέκ, των Ιδρου των του Μεξικού.

Πολλοί ίσχυρίζονταν πως ήταν άλλοτε άρχιεργς του Χουϊτζκόλτ, του πανίσχυρου θεού που ο ναός του βρίσκεται στο έσωτερικό του ήφαιστείου Ποποκατεπέλτ και που εμφανίζεται κάπου-κάπου στους έρυθροδέρμους υπό μορφήν φιδιού.

—Τι θέλεις, γέρο μάγε; ρώτησε άπότομα ο Μοραλές.

—Αφέντη, πρόσεχε! Η έκδίκηση είναι άπάνω στο κεφάλι σου! Οι λευκοί άνθρωποι δεν πρέπει να παραβιάζουν τα μυστικά της φυλής μας... Ο Ραμόν Νουνέζ έδω τον Κόκκινο Θεό που τον κατατρόμαξε! Οι Λευκοί έκλεψαν την φωτιά του ούρανού και της γής για να βάλουν σε κίνηση τα άμάξια τους... Μην εξακολουθής να προκαλής τον Θεό μας στον ναό του, πάρε κανέναν άλλο δρόμο... άπόφυγε τον θυμό του αν είναι άκόμα καιρός και μην ξαναπεράσεις απ' το βουνό που καλγεται για να φθάσης στο Τενάγκκο!

—Μήπως θάθελες, τον διέκοψε ο Μοραλές, να περάσω απ' το Ταλκανί; Πως φαίνεσαι ότι δεν πληρώνεις έσύ την μπενζίνα. Δρόμο! Ξεφορτώσου με! Ποτέ δεν θα σάς έκπολιτίσουμε!

Σε λίγο χτυπούσε το τηλέφωνο. Ο Μοραλές πήρε το άκουστικό:

—Ναι... Άλλό... Τράπεζα Μεξικού; Πως; Περιμένετε έκτακτο ταχυδρομείο για άπόψε, για την Τενάγκκυ;... Πεντακάσιες χιλιάδες πέζος;... Διάβολε! Δεν έχω κανέναν ταχυδρόμο διαθέσιμο... Όλοι

ήφαιστείου ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

έχουν ξεκινήσει. Άς είναι... θα τον έχω-τε!

—Άφησέ με να πάω εγώ, Χοσέ, είπε άποφασιστικά ο Νουνέζ.

—Στά χάλια που βρίσκεσαι; Ποτέ! Πως να σου έμπιστευθώ ένα τέτοιο πό-νόν; Πρό παντός νύχτα; Όχι! Θα πάω μόνος μου!

—Μά... άφου δεν ξέρεις καλά τον δρόμο. Είναι πολύ επικίνδυνο. Είναι φαντάσματα στο βουνό!

—Φαντάσματα; Σάν δεν ντρέπεσαι; Πα-με μαζί! Είναι η τελευταία χάρη που σου κάνω, Ραμόν!

Είχε άνατείλει το φεγγάρι όταν οι δυο άνδρες με τα 500.000 πέζος μέσα στο αυτοκίνητο βγήκαν απ' την πόλη.

Οι φάροι φωτίσαν τον δρόμο, το μοτέρ δούλευε καλά. Ο Ραμόν Νουνέζ, στο βολάν, άδηγοός με δεξιάτητα κι' ο Μοραλές τον κύτταζε με ίκανοποίηση. Το αυτοκίνητο άρχισε να άνεβαίνει τις πρώτες πλαγιές του Άναχουάκ. Έμπειρος σωφέρ, ο Ραμόν Νουνέζ κατάρθωσε να φέρη το αυτοκίνητο στην κορυφή.

Κάτω τους άκτινοβολούσε η πόλη με μυριάδες φωτών. Άπάνω τους έλαμπαν τα άστέρια και στο σκοτάδι της νύχτας, το Ποποκατεπέλτ, ήταν σαν πυροτέχνημα με τις φλόγες του.

Σιγά-σιγά, λιχνιζόμενος απ' τον βόμβο του μοτέρ, ο Μοραλές κοιμήθηκε...

Ξαφνικά, ένα τράνταγμα τον ξύπνησε. —Δεν δουλεύει το μοτέρ! είπε ο Νουνέζ.

Το αυτοκίνητο ήταν στους πρόποδας του ήφαιστείου. Θα ήταν μεσάνυχτα πάνω-κάτω...

—Κι' όμως δούλευε καλά! μουμούρσε ο Μοραλές.

—Πάντα έτσι άρχίζει, είπε με άλλοιωμένη φωνή ο Νουνέζ. Μιά βδομάδα τώρα, καθεμέρα στο ίδιο μέρος, δεν μπορεί να προχωρήσει το αυτοκίνητο.

Με δυσκολία, το αυτοκίνητο «σερνόταν» άνάμεσα στους βράχους σαν λαχανιασμένο άλλογο.

Τέλος, έφθασε στην κορυφή ενός γρανίτινου τοίχου.

Έκατό μέτρα κάτω τους, το ήφαιστειο έστελνε κατά διαλείμματα άτμούς... Σάν ι' άνέπνεε ένας γίγας! Τα μουγκρίσματα του άντηνώνσαν στα αυτιά τους σαν μία μυστηριώδης άπειλή.

Βρέθηκαν μπροστά σε μία πελώρια ρωγμή που έμοιαζε με άνοιχτά σαγόνια έτοιμα να κλείσουν άπάνω τους.

—Η πόρτα της κολάσεως! είπε ο Μοραλές.

Ο ήχος της φωνής του τον κατέπληξε. Αυτός ο ίδιος, άραγε, να μιλούσε με τόσο βραχνό τόνο; Τα αυτιά του βούιζαν

—Σταμάτα! διέταξε τον σωφέρ

—Όχι έδω! ψιθύρισε ο άλλος.

Ο δρόμος προχωρούσε κατά μήκος ενός βαράθρου.

—Σταμάτα! επανέλαβε ο Μοραλές, πνίγομαι!

—Άπεναντίας, πρέπει να περάσουμε γρήγορα!

—Σταμάτα, σου λέω!

Το αυτοκίνητο σταμάτησε. Ο Χοσέ Μοραλές κατέβηκε, τα γόνατά του όμως λυγίζαν.

—Κύτταξε! τραύλισε.

Κι' έδειξε απ' τα βάθη της άβύσσου έναν άσπριδερό άτμό που άπλωνόταν, όμοιος με τέρας φοβερό.

—Τό φίλι!... Χουϊτζκόλτ! Ο θεός του ήφαιστείου! τραύλισε.

Προτού χάση δόλοτελα τις αισθήσεις του, πρόλαβε να δη την καντιλλάκ να κατεβαίνει δλοταχώς τον δρόμο που άπλωνόταν στο χείλος της άβύσσου...

Όταν συνήλθε ο Μοραλές είχε ξημερώσει. Γύρω του, πηγαίνονταν νοσοκόμοι.

—Από μακριά ήρθε! είπε μία φωνή.

—Πού είμαι; ρώτησε ψιθυριστά.

—Στη Ταλπάνι, στο σπίτι του γιατρού Σανσές Άλντάν. Φτηνά την γλυτώσατε! Άν δεν είχατε τόσο θαρραλέο σύντροφο, θα πεθαίνατε άσφαλώς!

—Κι' ο Ραμόν;

—Έγνοια σας, και θα τον σώσουμε!

Κι' ο καλός γιατρός διηγήθηκε πως τον είχε ξυπνήσει, μεσάνυχτα, ένας που έμοιαζε με μεθυσμένο. Τον εξέτασε κι' άντελήφθη πως είχε κάνει ελπινοή δηλητηριώδων άερών. Ο δυστυχισμένος επανέλαβανε έφιαλτικά: «Η πόρτα της κολάσεως... Χοσέ... εκεί-πάνω... Η πόρτα της κολάσεως...»

—Σπεύσαμε εις άναζήτησή σας, συνέχισε ο γιατρός. Όταν θάσασε στην πόρτα της κολάσεως, το αυτοκίνητό μας άρχισε να προχωρή με την μεγαλύτερη δυσκολία. Ξαφνικά, απ' τα μουγκρίσματα του ήφαιστείου κατάλαβα πως το Ποποκατεπέλτ έτοίμαζε μία έκρηξη. Άτμοι άνέβαιναν γύρω απ' το βουνό, δηλητηριάζοντας την ατμόσφαιρα. Άρχισαμε να ζαλιζόμαστε κι' έμεις, όταν εϋτυχώς σας άνακαλώσαμε; ήσασταν σωριασμένος άναίσθητος. Βιαστικά σας τραβήξαμε μακριά απ' την δηλητηριασμένη ζώνη και σας κάναμε τεχνητή άναπνοή για να καταπολεμήσουμε την άσφυξία. Αυτές οι άναθυμιάσεις εϋτυχώς που είναι σπανιότητες και σημαίνουν ότι προμηνύεται έκρηξη ήφαιστείου. Αυτή όμως η περιπέτεια, συμπεράνε χαμογελώντας ο γιατρός, φαίνεται πως σας έκανε μεγάλη έντύπωση γιατί όταν λήθαργό σας διαρκώς λέγατε: «Χουϊτζκόλτ! Ο θεός του ήφαιστείου! Πιστεύετε άραγε σ' αυτά τα παραμύθια;

Ο Μοραλές θυμήθηκε τις φωνές της νύχτας και τα λόγια του γέρου 'Ινδού.

Υστερα ψιθύρισε σκεπτικός:

—Χουϊτζκόλτ! Παραμύθια;... Ποιός ξέρει;...

Εξυπνα και κουτά

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ

Η Κική (που είναι άρραβωνιασμένη).—Ξέρεις Ριρή τί θα πη να είσαι έρωτευμένη; Να κάθεται πλάι στον άνδρα που λατρεύεις και να νοιώθεις τα μύχια της ψυχής σου να δονούνται κι' ένας φόβος να σε κυριεύει... Η Ριρή.—Όυτε συζήτηση. Αυτό το συναίσθημα το νοιώθω κάθε φορά που ο Γιάννης με πηγαίνει περίπατο επάνω στη μοτοσυκλέτα του.

ΤΙ ΚΥΡΙΩΣ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

Ο πατέρας.—Ο άνθρωπος, ο οποίος θα παντρευτή την κόρη μου θα κερδίσει ένα θραείο.

Ο ύποψήφιος γαμπρός.—Μπορώ να δώ πρώτα το θραείο σας παρακαλώ; Στο φιλικό σπίτι ενώ ή δεσποινίς του οικοδεσπότη παίξει πιάνο.

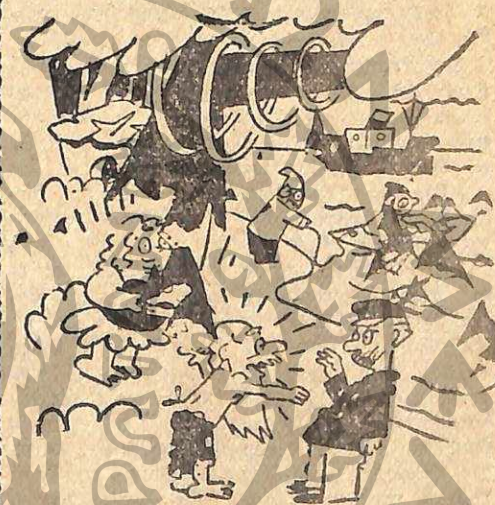
Ένας προσκεκλημένος (στον γείτονά του).—Φαίνεται πολύ άποροφημένος από την μουσική, κύριε άσφαλώς θα σας κάνει το κομμάτι αυτό να σκέπτεσθε...

Ο άλλος προσκεκλημένος.—Ναί, τους γείτονες!

ΟΤΑΝ ΕΙΔΕ... ΤΗΝ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ

—Μου σώσατε την ζωή, είπε ο ήλικιωμένος κύριος στον νεαρό ήρωα ο οποίος μόλις τον είχε βγάλει από την θάλασσα, και για άνταμοιβή της άποθυσίας σας θα σας δώσω γυναίκα την κόρη μου.

Ο ήρωας ρίχνει ένα βλέμμα στην κόρη του ήλικιωμένου, και κατόπιν τον άρπάζει και τον ξαναρίχνει στη θάλασσα!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΒΓΑΖΕΙ ΤΟ ΑΧΤΙ ΤΟΥ

Ο γαυτικός.—Μά τί σκεύεις έτσι! Δεν είμαι κουφός!

Ο γυναιγάς.—Με συγγνώμει... Η γυναίκα μου όπως είναι κουφή... και... σκεφθείτε πως μένω έξη χρόνια μόνος μαζί της.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ένα σπήλαιο, ένας σταυλός: μπορούσε να γίνει πιδ ταπεινό τό θέατρο του μεγάλου μυστηρίου, του μυστηρίου αυτού που γενέες γενεών τό περίμεναν επί αιώνες, ζώντας και πεθαίνοντας με την ελπίδα πώς θα συντελεσθή, του μυστηρίου αυτού που τό δοξολογούν επί αιώνες γενέες γενεών, ζώντας και πεθαίνοντας με την πίστη ότι συντελεσθή;

Τό Εὐαγγέλιο θά μπορούσε νά μιλήση γιά ένα φτωχόσπιτο, γιά μιά καλύβη, και τέτοια τή φαντάζονται ακόμη πολλοί, εκείνοι, επί παραδείγματι πού δέν έχουν ταξειδεύσει στην Παλαιστίνη, και δέν καταλαβαίνουν τά ήθη της. "Ένα σπήλαιο—γιατί ένα σπήλαιο; "Ήσαν λοιπόν τραυλυδύτες, τόν καιρό εκείνο; Και γιατί συγχέεται, στην αφήγηση, τό σπήλαιο μέ τό σταυλό;

"Ένα ταξίδι στους Ίερούς Τόπους διαλευκάνει τή φαινομενική σύγχυση και χωρίς ακόμη νά προχωρήσετε ως τή Βηθλεέμ, θά ένοήσετε άμέσως τό σύστημα της τοπικής κατοικίας, πού έμεινε όπως και τό ένδυμα—σάσιμο επί αιώνες. Οί κατοικίες των χωρικών στη Γαλιλαία, στη Σαμάρεια, στην Ίουδαία, είναι, πολλές φορές, ακόμη και σήμερα οίκοδομημένες μπροστά σ' ένα σπήλαιο, κτισμένες, ούτως, είπειν, μέσ' στό βράχο.

Κι' ό σκοπός των είναι προφανής: νά χρησιμοποιήσουν μιá φυσική κοιλότητα της γής πού προσφέρει ένα άσυλο δροσερό γιά τό καλοκαίρι, ένα άσυλο ζεστό γιά τό χειμώνα μπροστά από τό πρωτόγονο αυτό καταφύγιο, οίκοδομούν, μιá, δυό, τρείς, αίθουσες, μιá μικρή στοά πού κυττάζει πρós τό δρόμο· τό σπήλαιο παριστάνει έτσι τό έσωτερικότερο μέρος της οίκίας· πολλές φορές πρόκειται περί ένός συστήματος συνεχόμενων σπηλαίων πού χρησιμεύουν γιά κελλάρια και αποθήκες.

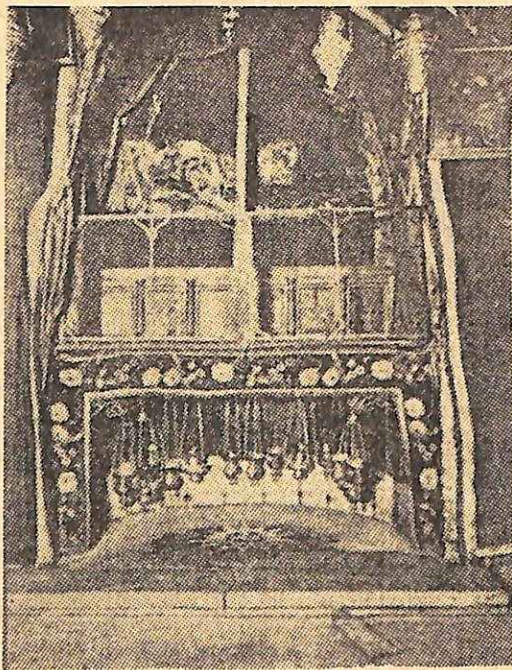
Στή Ναζαρέτ, υπάρχει τό σπήλαιο του Εὐαγγελισμού, στεφανωμένο από μιá ωραία φραγκισκανική Βασιλική. Πολλοί προσκυντáι, όταν φθάνουν εκεί ρωτούν μ' ένα μειδίαμα δυσπιστίας:

"Τό σπίτι της Παρθένου Μαρίας δέν είναι λοιπόν αυτό πού υπάρχει και προσκυνείται εις τό Λορέτο;

Με τή σειρά τους χαμογελούν οί εκεί φραγκισκανοί πατέρες και έξηγούν: εκείνο πού βλέπετε στό Λορέτο είναι τό έξωτερικό μέρος του οίκιασος της Παρθένου, πού μετεφέρθη—σύμφωνα με κάποιο ποιητικό θούλλο—από τούς άγγέλους στην Ίταλία, γιά νά τό διασώσουν από τή μουσουλμανική έπδρομή· αυτό πού βλέπετε στη Ναζαρέτ είναι τό έσωτερικό σπήλαιο, όπου υποτίθεται ότι ή ντροπαλή και έρημική Παρθένος προσήυχετο, όταν ό αρχάγγελος Γαβριήλ τήν χάριτης έαφνικά μέ τό θείο χαιρετισμό.

"Όσον άφορά τό σπήλαιο της Γεννήσεως, φαίνεται ότι αποτελεί μέρος ένός οίκιασος πού χρησίμευε ως «χάνι», ως παθιό· όπου κατηυλίζοντο και διενυκτέρευαν όλογοάτες και καμηλιέρηδες, στό δρόμο της Ίερουσαλήμ.

"Η Βηθλεέμ απέχει από την Ίερουσαλήμ δέκα χιλιόμετρα· ό Ίωσήφ και ή Μάρια πήγαιναν στην πρωτεύουσα γιά τήν άπογραφή πού είχαν διατάξει αί ρωμαί-και άρχαί, άπογραφή πού ύποχρέωνε όλους τούς υπηκόους νά έγγραφούν στον τόπο της καταγωγής της φυλής των· ό Ίωσήφ και ή Μάρια, ο δυό νυμφίοι της Ναζαρέτ, ώφειλαν νά έγγραφούν στην Ίερουσαλήμ, γιατί κατήγοντο από τή φυλή του Δαυίδ. "Ο δρόμος, πού πέρασαν με μούλारी ή με γκαμήλα, θά ήτανε βέβαια, έξαιρετικά κοπιώδης, γιατί ή Μάρια προτού φθάσουν στην Ίερουσαλήμ, άναγκάστηκε νά σταματήσει από μιá άπρόοπτη άδίαθεσία, πού ύπεχρέωσε τό σύντροφό της νά άναζητήσει βιαστικά ένα ά-

Τό Σπήλαιο της Γεννήσεως.

συλο. Τά μικρά και λίγα ξενοδοχεία της Βηθλεέμ—είναι μικρότατα και έλάχιστα ακόμη και σήμερα — ήταν άσφυκτικώς πλήρη τις ήμέρες αυτές της έξαιρετικής κινίσεως, κι' ήτανε άδύνατο νά εύρεθί ένα οίδηποτε καταφύγιο. "Έτσι ή κοπιώδης άναζήτησις του πτωχού Ίωσήφ διάρκεσε επί πολύ· τέλος, καθώς δέν εύρίσκετο άσυλο κι' έπλησίαζε ή νύχτα, πού ή θερμοκρασία της τό Δεκέμβριο, στην όρεινή και άνοικτη αυτή περική, είναι άρκετούς βαθμούς κάτω από τό μηδέν, ή Παναγία έγκατεστάθη όπως-όπως σ' ένα χάνι, σ' ένα σταυλό περαστικών ζώων, όλίγο έξω από τήν πόλη· εκεί, άπάνω στο στωμιμένο άχυρο των ζώων, έμελλε νά γεννηθί ό Ίησους και ή θεία γυμνότητά του έμελλε νά ζεσταθί με τή ζεστή άνόσα κάποιου μηρυκατικού· κάποιου ταπεινού γαϊδάρελο πού εύρίσκετο μέσ' στό σπήλαιο. "Ήτανε γραμμένο ή ταπεινώσυνή του περιβάλλοντος νά συν-

δράμη στη μεγαλειώδη όμορφιά του συμβόλου.

■ ■

Μάτια θ' άναζητήσετε σήμερα στη Βηθλεέμ τό δάσος πού εύρήκαν ακόμη ή Άγία Έλένη, οί Σταυροφόροι, και αυτός ό Άγιος Φραγκίσκος.

Σήμερα, γύρω από τήν ωραία πολύχνη της Βηθλεέμ, εκτείνεται ή κατάξερη έξοχή· από τήν ταρατσα της «Κάζα νόβα»—του ξενώος, όπου οί φραγκισκανοί πατέρες φιλοξενούν τούς προσκυνητάς· φαίνεται τό όρεινό και γυμνό τοπίο πού τό ζωντανεύουν κατασπαρμένα έδώ και εκεί άραία δέντρα, λίγες έλές, τρεμνίνες και κάκτοι· μιá άπέραντη πεδιάδα, πού όνομάζεται ό Κάμπος των Ποιμένων, ένθυμίζει ότι πρό δυό χιλιάδων έτών ύπήρχαν εκεί χλοερά λειβάδια· στα λειβάδια αυτά έξύπνησε τούς ποιμένες, πού έκοιμώντο σιμά στα κοπάδια τους, τό άγγελικό όσμα:

"Δόξα έν ύψίτοις Θεώ, και επί γής ειρήνη, έν ανθρώποις εύδοκία.

"Άλλ' άν δέν ύπάρχει πιά ίχνος δάσους, τό σπήλαιο ύπάρχει, όπως τό εύρε ή Άγία Έλένη, διατηρούμενο στη Βασιλική πού συνοψίζει, ούτως ειπείν, τά οικοδομήματα πού διαδέχθησαν τό ένα τό άλλο στις διάφορες εποχές· γιατί, μόλις κατεδαφίζετο μιá έκκλησία από τόν άγριο φανατισμό των ειδωλολατρών, μιá άλλη άναπηδούσε στα έρείπια της πρώτης—έδώ, όπως και στη Ναζαρέτ, όπως και στην Ίερουσαλήμ, όπως σέ όλους τούς έρούς Τόπους—Ιερούς γιά τό Εὐαγγέλιο, όσο και γιά τό αίμα πού έχυσαν οί λεγεώνες τόσων μαρτύρων.

Τό «σπήλαιο» της Γεννήσεως αποτελεί μέρος ένός άλθινοϋ συστήματος σπηλαίων πού κατέχουν τό ύπέδαφος της σημερινής Βασιλικής. Κατεβαίνετε σ' αυτό, από τό μέρος του χορού, με μιá μικρή σκαλίτσα από δεκατρία, σκολοπάτια, κι' εύρίσκεσθε σέ καμαρούλες σκαλισμένες στην πέτρα, όμοιες με κατακόμβες, και σέ καθεμιá κι' από ένας βωμός.

Τό «σπήλαιο» της Γεννήσεως είναι ένα κοιλωμα, μάλλον μακρύ παρά πλατύ, ντυμένο κατά μήκος των πλευρών με πολύτιμη ταπεταρία, πού τήν έδώρησεν ή Γαλλία, όταν κατεστράφη από τήν πυρκαϊά, ή παληά έπένδυση από δέρμα έμπριμέ.

Τό σκοτάδι φωτίζεται από πλῆθος φλόγες μικρές πού σιθίζουν στο βάθος μπροστά σέ δυό άντιμέτωπους βωμούς, πού εφάπτονται σχεδόν, και οί όποιοί έχουν έγερθί έπάνω στην κοιλότητα του βράχου· ένας βωμός—όπως κι' όλο τό σπήλαιο—άνήκει στην έλληνική όρθόδοξο εκκλησία, γιατί ή Βασιλική, με τά υπερκείμενα κτίρια και τά ύπόγεια σπήλαια, είναι διηρημένη μεταξύ των τριών εκκλησιών: της έλληνικής, της λατινικής, και της αρμενικής· οί λαμπάδες πού κάνε στο σπήλαιο της Γεννήσεως άνήκουν και στις τρείς εκκλησίες· οί λατίνοι κατέχουν τό βωμό πού έγείρεται στο μέρος της φάτης και τό άσημένιο άστρο πού είναι καρφωμένο έπάνω στο δάπεδο με τήν έ-

πιγραφή: «Hic de Vergine Maria Jesus Christus natus est».

—"Έδώ έκ Μαρίας της Παρθένου εγεννήθη ό Ίησους Χριστός». Τό άσημένο άστρο λαμποκοπά μέσα στο ήμίφως, σαν νά ήταν ό κομήτης των μάγων πού έπεσε μέσ' στον μικρούτοκο τόπο του Μυστηρίου: οί έπισκέπτες—άκόμη και οί σκεπτικιστές, καθώς είδα—ύφίστανται τήν ύποβολή, και ύπακουοντας σέ μιá κρυφή έπιταγή, γονατίζουν και τό φιλούν. Πόσα φίλια, πόσοι στεναγμοί, πόσα δάκρυα, πόσες φλογερές προσευχές άπάνω στο άστέρι αυτό! Και ποίος δέν ξαναδιαβάζει χλωμιάζοντας, ποίος δέν συγκεντρώνεται γιά νά στοχασθί, τά άπλά, συνθετικά, έπιβλητικά αυτά λόγια, τά ύπερχώτερα πού έγγράφησαν στην Ιστορία του κόσμου: «Έδώ έκ Μαρίας της Παρθένου εγεννήθη ό Ίησους Χριστός!;

"Ακόμα και έξω από τό «Σπήλαιο» έξω από τή Βασιλική — όπου οί εκεί Ιερείς του έλληνικού και του αρμενικού θρησκευματος διεκδικούν, κι' εκεί, από τούς καθολικούς τά δικαιώματα της λατρείας—οί έπισκέπτες παραμένουν ένδομύχως συγκινημένοι, κυττάζοντας τις γραμμές, τις άπόψεις του ταπεινότατου χωριού όπου άνυδόκησε ό Θεός νά περιενδυθί τήν ανθρώπινη σάρκα. "Η Βηθλεέμ διατηρεί μιá όψη άφελή κι' έορταστική, πού δέν διασκεδάζει άλλα έντείνει τήν ένδόμυχη συγκίνηση των έπισκεπτών. Τά σπítια της εκτείνονται έπάνω σέ λοφίσκους πού κατεβαίνουν έλαφρά πρós τήν κοιλάδα· οί δρόμοι, οί μικρές πλατείες είναι φωτεινές, οί κάτοικοι καθαροί και έργατικοί, πράγμα έξαιρετικό γιά τήν Άνατολή. "Έν τούτοις, έξ άντιθέτου πρós τή μεγάλη πλειονότητα του πληθυσμού της Παλαιστίνης, είναι σχεδόν όλοι καθολικοί· οί άνδρες άσκούνε έπικερδώς τή βιομηχανία των ιερών άντικειμένων, σέ έξύλο έλῆας ή σέ φίλντισι· πωλούνται και μικροαντικείμενα από πέτρα μαύρη της Νεκρής Θαλάσσης και άλλα από ύελομάζα πού κατασκευάζονται στην Έβρών, μεγάλο χωριό σέ άπόσταση τριάντα χιλιομέτρων—πατρίδα του Άβραάμ—πού άπέμεινε έν τούτοις φανατικά μουσουλμανικό και έχθρικό πρós τόν έενο.

Πολλοί βηθλεεμίται έχουν άποδημήσει και άποδημούν ακόμη πρós τήν μακρινή Άμερική, κι' έπιστρέφουν με χρήματα, πού τούς έπιτρέπουν νά κτίσουν χαριτωμένες βιλίτσες και νά ζήσουν έν άνέσει.

Οί γυναίκες — άκάλυπτες, έλεύθερες στις κινήσεις, κι' άξιοπρεπείς καθώς άρμόζει σέ χριστιανές—είναι έξαιρετικά χαριτωμένες με τή γραφική τους περιβολή· φορεσιά από ύφασμα μαύρο, ή με πυκνά χρωματιστά κεντήματα, σεγκοῦνι από άσπρο μπαμπακερό, με κέντημα σταυρωτό, κόκκινο ή γολάζι, στο κεφάλι μιá σκουφίτσα ή μιá μικρή καπόττα, στολισμένη με νομίσματα—σπανίως χρυσά, συνθέτερα άργυρά ή υκέλινα—πού αποτελούνη τήν προίκα τους· τή φορούν με κάποια ύπερφάνεια, και μεταβιβάζεται από μητέρα σέ κόρη.

"Έν γένει, ή Βηθλεέμ, δασίς φωτεινή· στην έρημωμένη Παλαιστίνη άποκρίνεται έναν έόρα εόγενείας και εὐφροσύνης· θά έλεγα σχεδόν διαρκούς έορτής· θαδρύνει τήν καρδιά. Δέν μπορεί ή γέννηση με άλλους τόπους και τήν λησμονήση ποτ'.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τά δένδρα

Οί λίμνες της Γενησαρέτ και της Τι-
(θεριάδας
τά ρόδα της Γεθσημανή, τά κρίνα της
(κοιλιάδας,
Σε ξέρον· εισαί των παιδιών χαμόγε-
(λο, και άκτίνα
των γυναικών· τά χέρια Σου, δυό
(θαύματα κ' εκείνα,
όταν τ' άνοίγης άπλωτά, θαρρεί κα-
(νεις τήν πλάση
όλόκληρον ή άγκάλη Σου πώς θέλει
(ν' άγκαλιάσει.

■ ■

Στό Βασιλέα ό Κύριος με τέτοιο δέν
(εφάνη
στην κορυφή του Γαθαών άχτινωτό
(στεφάνι
σαν τό δικό Σου· του Θεάωρ τ' άρμο-
(νικά τό ύψη
δέν έχουν του μετώπου Σου τό μεγα-
(λειό· ποιά θλίψη
δάκρυ του φεγγοδόλου Σου ματιού
(φέρνει τήν άκρη·
'Απ' του Σαθέα τούς θησαυρούς πιδ τί-
(μιο τέτοιο δάκρυ ή

■ ■

Κ' έμπρος Σου χαμηλώνεται, και φω-
(χική άπομένει
του Σολομώντα κι' ή εκκλησία ή φεγ-
(γοβολισμένη!
Κ' ή φύση κ' ή φτερουγιστή κ' ή ρι-
(ζωμένη ελύθη,
σειστήκε και λυγίστηκε
Και των πουλιών τά πλῆθη
τά περιστέρια, όλόλευκα και μυστικά
(και θεία
τρανούδησαν προφητικά τή δόξα του
(Μεσσία!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΜΑΣ

Κ. Α

«Τά μάτια της Ψυχής μου»

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΚΛΟΠΗ... ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗΣ

Μια καταπληκτική έξαφάνισις έγινε σέ μιá άποθήκη σιδηροδρομικού ύλικού, στο Λονδίνο: Έκλάπη μιá άτμομηχανή 10 τάνων! Οί λαποδύτες, σήκωσαν ψηλά τήν άτμάμαξα με ένα γεράνο, τήν έφεραν ως ένα σημείο, και από κει έβαλαν μπρός και χάθηκαν πρós άγνωστη διεύθυνση! "Ως αυτή τήν στιγμή, δέν δρέθηκε άκόμη ίχνος άτμομηχανής.

■ ■

ΠΩΣ ΘΑ ΣΥΝΕΡΧΩΝΤΑΙ
ΟΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ

Δυό γιατροί της Βοστώνης βρήκαν ένα αλάνθαστο φάρμακο γιά νά συνεφέρουν άσθμει και παραχρημα τούς μεθυσμένους. Τό φάρμακό τους ήταν μίγμα 90% όξυγόνου και 10% διοξειδίου του άνθρακος. Φορούν του μεθυσμένου μιá μάσκα και του διοχετεύουν λίγο από τό αέριο τους. "Ο μεθυσμένος δέν άργεί νά ξεμεθύσι!

■ ■

ΙΔΕΩΔΕΙΣ ΠΤΗΝΟΦΙΛΟΙ

ή πολιτεία Νέας Υερσέης, στην Άμερική, ασφαλώς είναι ό παράδεισος των πουλιών. Τόση είναι ή άγάπη των κατοίκων, εκεί, γιά τούς πτερωτούς συμπατριώ-τας των, πού γιά νά μήν πεθάνουν οί φίλοι των μέσα στο χιόνι από τήν πείνα, διωργά-νωσαν ειδική ύπηρεσία με άεροπλάνα, τά ό-ποια πετούν έπάνω από τούς χιονισμένους άγρούς και σκορπίζουν στους πειναλέους πτερωτούς κατοίκους των μεγάλης ποσότη-τες σπόρων και άλλες τροφές.

■ ■

ΔΟΝΤΙΑ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΟΙΚΙΛΙΑ

Έξ Άμερικής τά παράδοξα. Πάρτε τώρα και ένα άκόμη: οί Άμερικανοί όδοντία-τροι λανθάρουν μιá νέα μόδα: τά άδαμαν-τοποίκιλια χρυσά δόντια! Δηλ. κολλούν, με μεγάλη τέχνη είναι αλήθεια, μικρά διαμαντά-κια έπάνω στα χρυσά δόντια των πελατών των. Έμεινεί δηλ. πού μπορούν νά τά πλη-ρώσουν...

■ ■

ΑΝΑΠΟΔΕΣ ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ

Καθώς ύπάρχουν άνάποδοι άνδρωποι, έ-τσι ύπάρχουν και άνάποδες όνομασίες. Π.χ. Λέγεσθε Γλίπτης και διατηρείτε κα-φενείο, όπως ένας αγαθότατος Θεσσαλονι-κής, ή λέγεσθε Καλούδης, και εισθε—ό λεί-γος τό λεί...—ό χειρότερος χαρκατήρ του κόσμου!

"Έτσι στην Γαλλία ύπάρχει ένας σόλλογος σάνκιπυ πού λέγεται «Τό χρυσό κουπί». Παδόσφαγο και κουπί! "Αντιθέτως στην Ζουρίχη της Έλβετίας ύπάγει ένας σόλλογος έρετών (καπνιστίας) πού λέγεται... «Φούτ-μπωλ Κ'άιπ»!

Στό Οράν της Βορείου Άφρικής ύπά-γει ό παδόσφαιρικός σόλλογος των «Παλα-τών» και όμοια άπαρτίζεται από τούς πιδ σθαυρούς κυρίως της άφρικανικής αυτής σίλως. "Η ούνη των παλαβουάρα είναι ότι είναι έτεροελλανένοι με τό παδόσφαγο!

Σ-όν Άμερική στο Κάνσας Σίτι, ύπάρχει ή «Λέσχη του Ιχθύος», και όμοια μοναδικά σκαπ- της λέσχης αυτής είναι ή διοργάνωση διαλέξεων! Κ. ό. κ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Τόσο τ' ο καλλιτερο, τί τον ήθελε πάλι ή κόρη του; "Επειδή ήταν Χριστούγεννα; "Ενας λόγος ακόμα, τέτοια μέρα να χαθή, να σβύση, να εξαφανισή έπρεπε και την ανάμνησή της. Δεν μπορούσε να κάνει με ανθρώπους. Με κανένα! Πάει τελείωσε! Τον έλεγαν κακό. "Ήταν τάχα πραγματικά; "Εξω άρχισε να φυσά δυνατός άνεμος. Χοντρή βροχή χτυπούσε τα τζάμια, ζωντάνευαν τα περασμένα, κ' ολόκληρη ή ζωή του περνούσε από τη σκέψη του καμματασιτά-κομματασιτά.

της στην αντίδοσφαιρα, τ' άρωμά της δλουθε. Πέντε δλόκληρα χρόνια άγωνιζόταν να λυτρωθή από τ' τριανταφυλλένιο χέρι που του έσφιγγε με χαμόγελο αθωότητας τον λαιμό να τον πνίξη. Κι' ο άγώνας του αυτός πήρε τη μορφή της κακίας. Τον έλεγαν κακό. Μά ήταν τάχα πραγματικά; "Εξω άρχισε να φυσά δυνατός άνεμος. Χοντρή βροχή χτυπούσε τα τζάμια, ζωντάνευαν τα περασμένα, κ' ολόκληρη ή ζωή του περνούσε από τη σκέψη του καμματασιτά-κομματασιτά.

—Μπαμπάκα.
—Τι θέλεις παιδί μου;
—Μπορώ να σου πω κάτι;
—Πές μου, παιδί μου.
—Δεν θά θυμόσης;
—"Οχι, παιδί μου.

"Οχι; Δεν κράτησε τον λόγο του. Είχε θυμώσει τόσο, χωρίς ποτέ να δώσει δικήν στον εαυτό του, χωρίς ούτε ναχή κανένα δικαίωμα, κι' όμως γι' αυτό καθόταν μονάχος τώρα, τριγύριζε έρημος τους δρόμους μακριά απ' την ζεστασιά και την αθώα αγάπη μιας ψυχής που ήξερε ώστόσο να τον αγαπά με αθωότητα. Και τ' ο μυστικό του γύριζε, γύριζε όλο και πίσω, έδω και δέκα, είκοσι, είκοσιπέντε χρόνια κάπου. "Ήταν σαν κι' απόψε—νύχτα Χριστουγέννων! Σάν κι' απόψε φυσσομανούσε έξω ο άνεμος και χτυπούσε με όρμη στα τζάμια ή βροχή... Σωστός χαλασμός εκείνη τη νύχτα των Χριστουγέννων. Κι' ύστερα, ξαφνικά, έγινε γαλήνη. Κανένας θόρυβος! Καμμία ταραχή! "Ελεγε πώς όλο αυτό τ' ο φεβροβουητό των στοιχείων της φύσεως ήταν μια μεγαλειώδης συμφωνία που συνεκλόνηζε τα ουράνια θεμέλια κι' ύστερα σταμάτησε με μια κίνηση του υπερκόσμιου μαέστρου που την διέεθνε. Μοναχά μια περίεργη φωνή άκουγόταν κάπου εκεί, κάτι όμοιο με τ' ο κλάμμα παιδιού. "Ο Λεωνίδας που καθόταν χωμένος σε μια πολυθρόνα, μπροστά στη θερμάστρα που γέμιζε τ' ο δωμάτιο από μια γλυκεία θαλπωρή, έσήκωσε τ' κεφάλι:

—"Ακούς τίποτα, γυναίκα;
—Τι ν' ακούσω;
—Τι διάολο... πώς μου φάνηκε...
Κι' έβυθίστηκε πάλι στις σκέψεις του. Μά πάλι, να τ' όλο πράγμα κα-θαρότερο, όπως τ' ο μοτίβο μιας συμφωνίας, που γάνεται, ξανάρχεται, εξακαθαρίζει σιγά-σιγά, κι' ύστερα, όσο προχωρεί, παίρνει συγκεκριμένη μορφή κι' ολοκληρώνεται σε μελωδία.

—Γυναίκα, παιδί κλαίει.
—"Ετσι μου φαίνεται κι' έμένα.
—Πάω να δω...
Σηκώθηκε ο Λεωνίδας κι' άνοιξε τ' παράθυρο. "Η φωνή τώρα έρχόταν καθαρότερη. Κάπου εκεί στην έξωπορτα, βρήκε έπάνω στο κατώφλι ένα μωρό, τυλιγμένο προσεκτικά σε κουβέρτες, που έκλαιγε με πικρό παράπονο μέσα στο κρύο, και που ή γλυκεία φωνούλα του όλο και πήγαινε να σβύση. "Η ψυχή του γέμισε από συμπόνια για τ' ο φτωχό πλασματάκι, τ' άρπαξε στην άγκαλιά του και τ' άνέβασε στο δωμάτιό του. "Ήταν ένα κοριτσάκι, τ' ο προσωπάκι του μελανιασμένο, τα γαλανά ματάκια του πλημμυρισμένα στα δάκρυα. "Ετρεμε όλο κληρο. "Ήταν σαν ένα φυλλαράκι φθινοπωρινό: σαν ένα λουλουδάκι που τ' άρπαξε ή όρμη του άνερα ποιος ξέρει από ποιάς κακής μάνας την άγκαλιά, και τ' ο πέταξε στην πόρτα του. Μια μικρή ζωούλα που άναπνεε σπασμωδικά, τ' ο μικρό στήθακι του άνεβοκατέβαινε μόλις. Μά μέσα τ' ο ζεστό δωμάτιο, σαν να συνήλθε λιγάκι, σταμάτησε τ' ο πλάσμα και κυττούσε με περιέργεια δλόγουρά του να δει, να γυρίσει, να διαβάσει την αγάπη στο πρόσωπο του ανθρώπου που τ' ο κρατούσε. "Υστερα έκλεισε τα γαλανά ματάκια του κι' άποκοιμήθηκε άποκαμωμένο στην άγκαλιά του.

παράθυρο. "Η φωνή τώρα έρχόταν καθαρότερη. Κάπου εκεί στην έξωπορτα του σπιτιού κάτι ήταν που έκλαιγε. "Ετρεψε να δει τι ήταν. "Όταν άνοιξε την έξωπορτα, βρήκε έπάνω στο κατώφλι ένα μωρό, τυλιγμένο προσεκτικά σε κουβέρτες, που έκλαιγε με πικρό παράπονο μέσα στο κρύο, και που ή γλυκεία φωνούλα του όλο και πήγαινε να σβύση. "Η ψυχή του γέμισε από συμπόνια για τ' ο φτωχό πλασματάκι, τ' άρπαξε στην άγκαλιά του και τ' άνέβασε στο δωμάτιό του. "Ήταν ένα κοριτσάκι, τ' ο προσωπάκι του μελανιασμένο, τα γαλανά ματάκια του πλημμυρισμένα στα δάκρυα. "Ετρεμε όλο κληρο. "Ήταν σαν ένα φυλλαράκι φθινοπωρινό: σαν ένα λουλουδάκι που τ' άρπαξε ή όρμη του άνερα ποιος ξέρει από ποιάς κακής μάνας την άγκαλιά, και τ' ο πέταξε στην πόρτα του. Μια μικρή ζωούλα που άναπνεε σπασμωδικά, τ' ο μικρό στήθακι του άνεβοκατέβαινε μόλις. Μά μέσα τ' ο ζεστό δωμάτιο, σαν να συνήλθε λιγάκι, σταμάτησε τ' ο πλάσμα και κυττούσε με περιέργεια δλόγουρά του να δει, να γυρίσει, να διαβάσει την αγάπη στο πρόσωπο του ανθρώπου που τ' ο κρατούσε. "Υστερα έκλεισε τα γαλανά ματάκια του κι' άποκοιμήθηκε άποκαμωμένο στην άγκαλιά του.

—Θά τ' ο κρατήσουμε, γυναίκα, μια που δεν έχωμε παιδιά...
—Τέτοια βραδυά που μας τ' οστείλε ο Θεός!

"Εκείνη την στιγμή ο Λεωνίδας ένοιωσε μιάν άπέραντη αγάπη στην ψυχή του γι' αυτό τ' ο φτωχό πλασματάκι, που έρχόταν μαζί με τ' ο θείο Βρέφος, αυτή την ψυχρή νύχτα, να ζητήσει την θερμή της αγάπης από αυτόν. Πώς την θυμόταν αυτή την νύχτα των Χριστουγέννων, σε όλη του τη ζωή ύστερα... Γιατί ολόκληρη την ζωή του γέμισε αυτό τ' ο πλασματάκι. Γρήγορα πέθανε ή γυναίκα του κι' όλη του ή στοργή και ή αγάπη έμεινε για τ' ο μικρό κοριτσάκι που μεγάλωνε σιγά-σιγά, γινόταν ή μοναδική νότα της χαράς στη μεγαλοχολική ζωή του, όμορφαινε περισσότερο με τον καιρό, σαν ένα μπουμπουκάκι που γίνεται σιγά-σιγά ώραιό τριαντάφυλλο και χύνει τις μυρωδιές του τόν "Απρίλη. Δεκαοχτώ χρονών ήταν μια κοπέλλα λυγρή. Στα μάγουλά της άνθιζαν τα τριαντάφυλλα, στα χείλια της τ' ο μέλι. Στο παχουλό κορμί της είχε ανατείλει σφιχτή ή καμπύλη, όπου κατοικεί ο πειρασμός. "Ήταν τρελλός μαζί της ο Λεωνίδας. "Όταν έμπαινε μέσα στο σπίτι γέμιζε δλόκληρη ή άτμόσφαιρα από άνοιξη, που έμπαινε βαθιά και στη δική του την καρδιά και τόν ξανάκανε παιδί. Πηδούσε στην άγκαλιά του με τρυφερότητα, τον φιλούσε με γέλοια, κι' έπαιζε μαζί τ' ο όση ώρα βρισκόταν στο σπίτι.

—Μπαμπάκα.
—Φρόνιμα, φρόνιμα Χριστίνα...
"Ενα κρυστάλλινο ποτάμι αθώωτος παιδικής ήταν ή αγάπη ή δική της που τόν πλημμύριζε δλόκληρο, τόν έπνιγε, τόν παρέσυρε στους πικρό-πικινδυνούς κι' άνισους δρόμους. "Ως τ' ο δεκαεφτά της χρόνια ήταν ο τρυφερός πατέρας που την λάτρευε. Με τ' ο δεκαεφτά κι' άπάντα, άρχισε να ζυγνιά μέσα του ο άντρας, ο Ιεροσούλος, που ένοιωσε ο ίδιος πολλές φορές τ' ο μάτι του να ξεγλιστράει άθελα από τ' ο άθωο προσωπάκι και να ξεφεύγει φυγαλέα στις πονηρές καμπύλες. Κάπο-

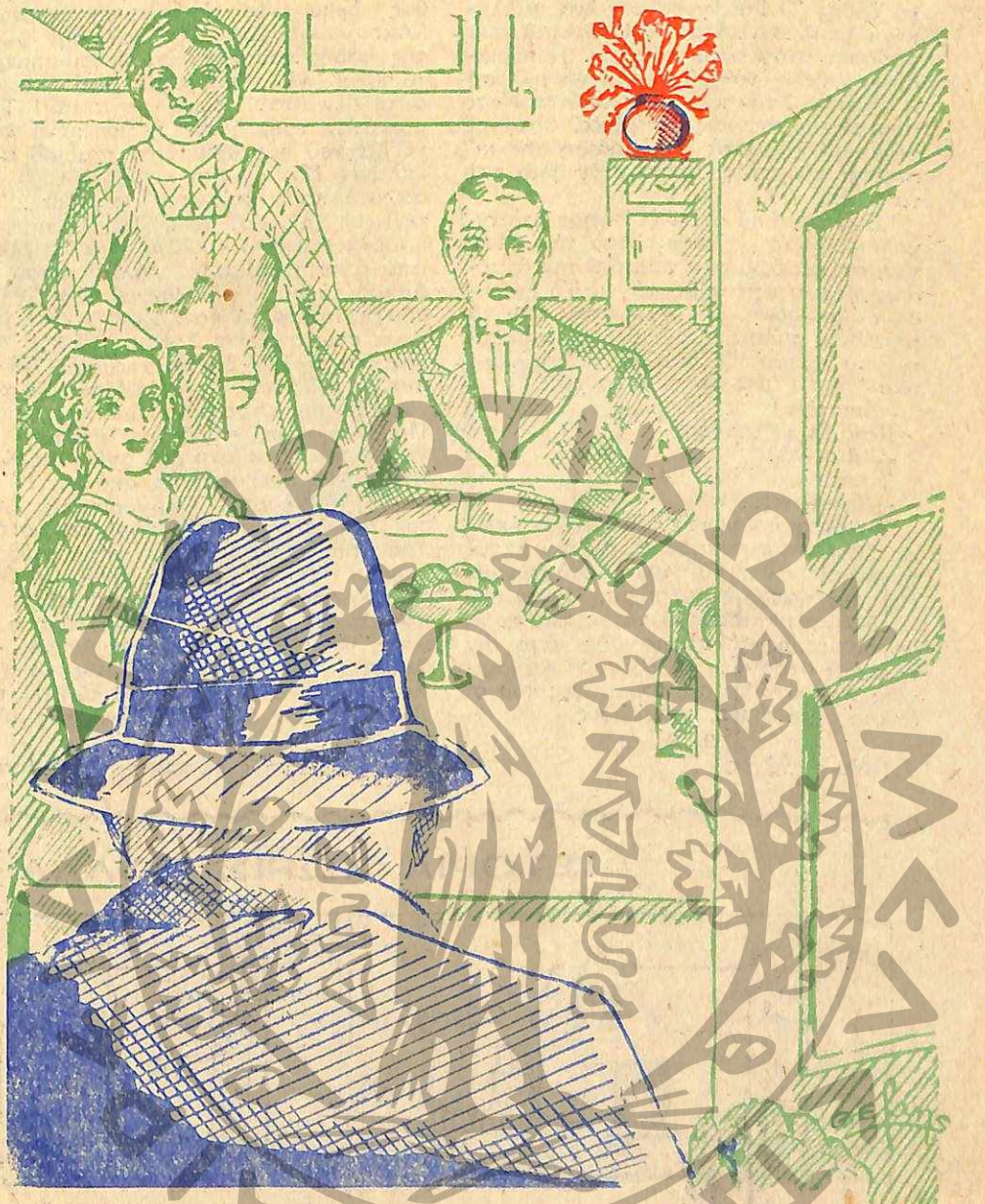
τε τ' ο γυναικείο ένστικτο έπιασε αυτές τις ματιές, και τα φωτεινά μάτια του κοριτσιού χαμήλωναν για μια στιγμή μ' άμηχανία. Ντρεπόταν κι' ο ίδιος, άγωνιζόταν ν' άπομακρύνει την πονηρία. Μά ο πειρασμός παραφύλαγε εκεί, βαθιά στις πηγές των αίσθημάτων του. Συχνά κατάφερνε να διώξει απ' την ψυχή του την πονηρή σκέψη. Μά δ,τι διώχνουμε απ' την ψυχή μας ξαναγυρνάει όρμητικώτερο. "Ο πόθος είναι τ' ο λαστιχένιο τόπι που ξαναγυρνά με τ' οση όρμη, με όση δύναμη τ' ο πετάς μακριά. Τ' ο συννεφάκι που σκορπίζει, ξανάρχεται, μεγαλώνει, απλώνει σαν τ' ο μολυβένια σύννεφα του φθινοπώρου, κρύβει μέσα του την μπόρα που θά ξεσπάσει άγρια κάποια κακή ώρα; Και δεν άργησε να ξεσπάσει ή μπόρα στην ψυχή τ' ο Λεωνίδα.

"Ήταν ένα άνοιξιάντικο πρωινό που μπήκε ή Χριστίνα στο δωμάτιό του πεταχτή και χαρούμενη όπως πάντα, πιδό δροσερή και πιδό κόκκινη απ' τ' ο τριαντάφυλλα του κήπου.

—Μπαμπάκα...
—Τι θέλεις, παιδί μου;
—Μπορώ να σου πω κάτι;
—Πές μου, παιδί μου...

—Δεν θά θυμόσης, μπαμπάκα;
—"Οχι, παιδί μου. Γιατί;
—Γιατί ξέρεις τί;
—Τι;
—"Αγαπώ τόν Γιώργο...
—...
—Κι' εκείνος μ' αγαπάει...
—...
—Μπαμπάκα, θυμόσης; Γιατί δεν μου μιλάς; Είναι κακό; "Αφού θέλει να με πάρη...

"Ήταν άδύνατο πιδό να συγκρατήσει, να ξεγελάσει τόν εαυτό του. "Όστε λοιπόν αυτό ήταν όλο, και τίποτε άλλο; "Όση προσπάθεια τόσα χρόνια να διώξει απ' την καρδιά του τόν πειρασμό, αυτή την στιγμή την φοβερή έπήγαινε χαμένη. "Όρμητικός γύριζε σαν φείδι που τόν έδάγκωσε βαθιά την ψυχή του. "Ήταν μια φωτιά που άναψε ξαφνικά μέσα του, που τόν έκαιγε, που τόν έτρωγε, κι' ήταν άδύνατο να την σβύσει με την λογική. Προσπάθησε να ξεγελάσει τόν εαυτό του πώς ήταν ή πατρική στοργή που έπαναστατούσε έναντιόν αυτού τ' ο γάμου, πώς ένδιαφερόταν προ παντός για την ευτυχία της θετής κορούλας του. Μά υπάρχουν άλλα αίσθήματα,

"Εβλεπε τόν εαυτό του να προχωρή στο σπίτι της Χριστίνας...

Ο Λεωνίδας σήκωσε τα μάτια του κι' έκύτταξε άγρια τ' ο γυναίκα που στεκόταν με ύφος ταπεινό και ύποταχτικό μπροστά του: —Τι θές πάλι εσύ;

"Η αγαθή γυναίκα ξεροκατάπие: —"Ήθελα να σου πω, κ. Λεωνίδα, ότι ήρτε τ' ο πρωί ή κυρία Χριστίνα...
—"Η κόρη μου;
—"Η κόρη σου, κύριε Λεωνίδα μου.
—Μοναχή της;
—Μονάχη της, κύριε Λεωνίδα μου.
—Και τί ήθελε έδω ή κόρη μου;
—"Ήθελε να σε ιδή, κύριε Λεωνίδα μου, να σε παρακαλέσει, έπειδής είναι άurio Χριστούγεννα κι' έχει και τ' όνομά της...

—"Αμε στο διάολο, χήνα!
Τ' ο πρόσωπό του άλλαξε μονομιάς. Τά λεπτά του χείλια μαζεύτηκαν, κόλλησαν, δέ φαίνόταν παρά μια ίσια γραμμή αντίς για στόμα—σημάδι κακό. "Όμοιος με σκύλο που είναι έτοιμος να δαγκώσει ήτανε. "Άλλος, μπροστά σ' αυτό τ' ο ξερακιανό πρόσωπο, με τ' ο πεταμένα κοκκαλιάσικα υήλα, τ' ο μικρά μάτια που πετοδσαν σπίθες, δεν θά στεκόταν ούτε στιγμή, θ' άφευγε. Μά ή κυρά Κατίνα, πέντε χρόνια τώρα είχε πάρει τ' ο «χούγια» τ' ο κυρίου της, είχε συνηθίσει σ' όλες τις ιδιοτροπίες και τις τ' οαναμηπιές του, ώστε τ' ο θεωρούσε και λιγάκι δειλία της να δέχεται τούς τρόπους του έτσι όπως ήταν άπότομος και σκληρός.
—Χήνα σε είπα! άκούς;
—"Ακουσα, κύριε Λεωνίδα μου, χήνα.
—"Αντε φεύγα!
—Φεύγω, κύριε Λεωνίδα μου...
Οί παντοφίλες της γρηάς έσύρθηκαν στο πάτωμα τσουφ-τσουφ, ή πόρτα άνοιξε τρίζοντας και γάuche πίσω της ή γρηά σαν ίσκιος. "Ο Λεωνίδας έμεινε μόνος με τ' ο βλέμμα καρφωμένο εκεί.

Πάλι μονάχος.
Κι' ύστερα...

δυνατότερα κι' όρμητικότερα απ' την πατρική στοργή, αυτά που στέκονται επάνω απ' όλα και κυριαρχούν στην ανθρώπινη ύπαρξη όπως κυριαρχεί ο αγέρας στο πανάκι της βαρκούλας, το φουσκώνει και το τραβά κατά την θέλησή του. "Αν τὸ τιμὸν τῆς βαρκούλας στὰ γαλῆνια ταξίδια εἶναι ἡ λογικὴ πὺλ κατευθύνει, στὶς μεγάλες φουρτούνες ὡστόσο ἀχρηστεύεται καὶ μένει ἡ βαρκούλα ἀκυβέρνητη, τραβᾷ στὴν τύχη, στὰ στραβά, ὅπου τὴν σέρνουν τὰ ρεύματα τῶν βορρηάδων. Προσπάθησε ὁ Λεωνίδας νὰ βρῇ τὸν σωστὸ δρόμο μέσα σ' αὐτὴ τὴ φουρτὺνα, πολὺ ἀγωνίστηκε νὰ κρατήσῃ γερὰ τὸ τιμὸν. Μὰ ἡ πνοὴ τῶν ἀγέ- ρηδων πὺλ λυσσομανοῦσαν στὴν ψυχὴ του ἦταν ὀρμητικώτερη απ' τὴν λογικὴ του.

— "Οχι!
— Μὰ γιατί, μπαμπάκα μου!
— "Οχι!
— Μὰ γιατί εἶσαι κακός...
— "Οχι!

Ἀμείλιχτο ἀνέβαινε τὸ ὄχι στὰ γαλῆ- να του, λυσσαλέο ἐβγαίνει απ' τὸ στόμα του. Ἀναβε δολοκλήρος, κοκκίνιζε, θό- λωνε τὸ μάτι του απ' τὸ κακό του. Μὰ ποῖος μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνοιχτὴ νὰ ἔρθῃ; Ὁ Γιώργος ἦταν ἕνα παλλη- κάρι γεμάτο γειάτα καὶ δροσιὰ πὺλ καθόταν στὸ ἐπάνω πάτωμα. Τὶ περισ- σότερο θέλει νὰ πιᾷ πὺλ νὰ ριζώσῃ ἡ ἀγάπη; Στὸν κῆπο τῆς νεότητος εἶναι πὺλ ρίχνει ἀμέσως τὶς ρίζες, σηκώνει τὸ κορμὶ, πετᾷ τὰ φυλλαράκια τῆς κι' ἀνοίγει τὰ μπουμπούκια στὸν ἥλιο καὶ τὸ φῶς.

Ἐνα πρωὶ τὸ σπῆτι ἐξύπνησε μελαγ- χολικό. Κάτι ἔλειπε. Ἀπὸ τὸν ἀέρα του, απ' τὰ δωμάτια του, απ' τὴν ἀτμό- σφαιρά του κάτι εἶχε φύγει. Τὸ ἔνοιω- σε ὁ Λεωνίδας. Τὸ σπῆτι ἦταν σάν τὸ κλουβάκι πάντα, μὰ δίχως τὸ καναρί- νι πὺλ ἐσκόρπιζε δλοῦθε τὶς τριλλίες του: "Ἐβαλε μὴ φωνή, ἀνήσυχος:

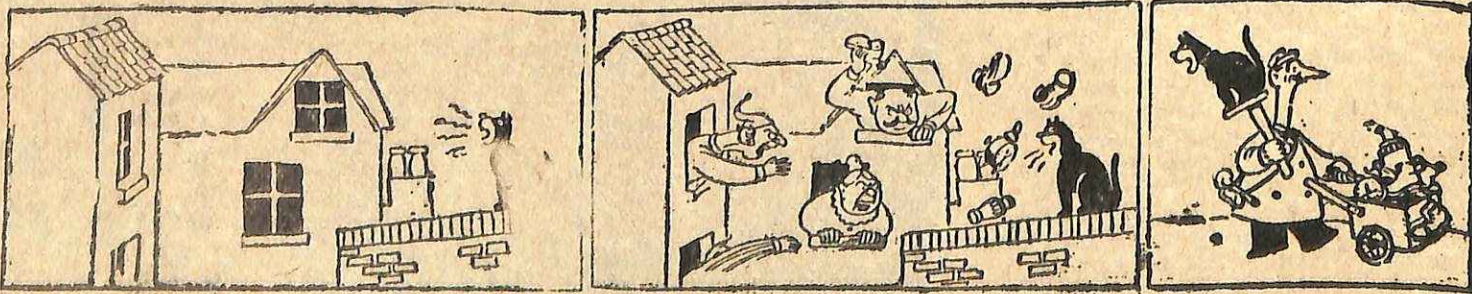
— Χριστίνα!
Καμμία ἀπάντηση;
— Χριστίνα!
Τίποτα.
— Χριστίνα!...

Δὲν ἦταν ἡ ἀγωνία τοῦ πατέρα ἐκεῖ- νη. "Οχι. Αὐτὴ τὴν φωνή, ἀν τὴν ἀκου- γε κανεὶς, δὲν θάβρισκε στὸ χρῶμα τῆς τὴν πατρικὴ ἀνησυχία. Ἦταν πολὺ δραματικότερος ὁ τόνος τῆς, πολὺ μεγαλειότερος ὁ σπαραγμός ἀπὸ τὴν πατρικὴ στοργή... Τὸ εὐθυμο καναρι- νάκι εἶχε ἀνοίξει τὶς φτεροῦγες του σ' ἄλλους ὀρίζοντες, γαλάζιους.

□ □

Πάλι μονάχος.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ...

Ὁ κ. Πειραχτήσης ἀποφασίζει νὰ κάμῃ τὸν παληατζή, καὶ βρῖσκει μὴ πρωτότυπη μέθο- δο νὰ προμηθευθῇ διάφορα παλὰ πράγματα...

Κι' ὅστερα;

Τόσο τὸ χειρότερο! Ἡ γρηᾷ ὕπνρ- τρια τοῦ ἔστρωσε σιωπηλὴ τὸ τραπέ- ζι. Πόσα χρόνια γινόταν αὐτὴ ἡ δου- λειά; Ἐπαψε νὰ μετρᾷ. Ἐγινε κα- κός, σκληρός, ἀπότομος. Ὁλὴ ἡ πί- κρα καὶ ἡ λύσσα του γιὰ τὴ μυστικὴ φωτιά πὺλ τὸν ἔτρωγε, ξεσποῦσε στοὺς τρόπους του. Στὸ πρόσωπό του δὲν ἔ- σκαγε ποτὲ χαμόγελο. Τὸν ἔτρεμαν ὅ- λοι στὸ γραφεῖο. Τὸν ἔλεγαν κρυφά- κρυφά «σκορπιός», ὁ ὑφιστάμενός του. Μ' αὐτὲς τὶς μέρες τῶν Χριστουγέννων ἦταν πὺλ ἀγριος ὁ «σκορπιός»...

Ἐμπήκε ἡ γρηᾷ:

— Τί θές πάλι ἐσύ;

— Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ, κύριε Λεωνί- δα μου, ἀν θὰ ἤθελες νὰ σὲ ξυπνήσω τὴν νύχτα...

— Γιατί νὰ μὲ ξυπνήσης;

— Μήπως ἤθελες καὶ τοῦ λόγου σου νὰ πᾶς στὴν ἐκκλησίαν, κύριε Λεωνί- δα μου.

— Αἱ σῦρε στὸ διάολο νὰ κοιμηθῇς!

— Καλὰ, κύριε Λεωνίδα μου...

Ἐξω φυσοῦσε δυνατὸς ἀγέρας. Χτυ- ποῦσε στὰ τζάμια ἡ βροχή, κι' ἐρχό- ταν σ' αὐτὰ τὸν σάν μὴ μελωδία μα- κρινή, πὺλ ἔφτανε ἔλεγες ἀπὸ τὸ βά-θος δεκαπέντε δολοκλήρων χρόνων. Ἀκουγε δλόγυρα τὸν πάλι τὴν φωνή τῆς κόρης του πὺλ εἶχε ἔρθει σήμε- ρα τὸ πρωὶ νὰ τὸν ζητήσῃ. Καὶ ἡ φωνή αὐτὴ δὲν ἦταν φωνὴ γυναικίας! Τοῦ φαίνόταν πὺλ ἦταν ἡ πονεμένη φω- νοῦλα τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ πὺλ ἔκλαιγε ἔξω απ' τὸ κατῶφι του, μέ- σα στὸ κρῶ καὶ στὴν παγωνιά... Ἐ- τέντωσε τ' αὐτὶ του. Πλημμύρισε ἡ καρδιά του ἀπὸ τρυφερότητα πατρικὴ, ἀπὸ ἀγάπη καθαρὴ, δλόλευκη σάν τὸ ἄσπρο τὸ χιόνι τοῦ βουνοῦ. Σηκώθηκε ἔβγαλε τὸ παλτό του. Κατέβηκε σιγά- σιγὰ στὶς σκάλες. Στὸ μυαλό του ἀν- τηχοῦσε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο κλάμμα, σάν τὸ ἰοτίβω μὴς παλῆς μελωδίας πὺλ τοῦ γέμιζε τὴν καρδιά του μὲ συγκίνηση. Προχώρησε στὸν δρόμο. Ἐβλεπε τὸν ἑαυτὸ του νὰ φθάνῃ στὸ σπῆτι τῆς Χρι- στίνας. Ν' ἀνεβαίνει τὶς σκάλες. Ν' ἀ- νοίγῃ τὴν πόρτα. Ὁλόγυρα στὸ τρα- πέζι θὰ ἦταν ὅλοι. Ἡ κόρη του, ὁ ἀν- τρας τῆς τὸ παιδάκι τῆς. Θὰ τὸν ἔβλε- παν μὲ κατὰπληξη. Θὰ πέφταν ἐπάνω του νὰ τὸν δειτοῦν, τέτοια βραδυά, νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν, νὰ τὸν φιλήσουν ὅ- λοι. Ὁλοι. Κι' ἡ Χριστίνα θὰ τὸν φι- λοῦσε... Ὁ, πῶς θὰ καίγανε τὰ χεί- λια τῆς. Ὁ ἄντεχε σ' αὐτὸ τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης; Ἐ; Δὲν θὰ τὸ ἐμόλυνε αὐτὸ τὸ φιλὶ;

Θεέ μου, πῶς φυσοῦσε ὁ ἀγέρας!

Καὶ τὸ κλάμμα, τὸ κλάμμα τοῦ παι- διοῦ σ' αὐτὰ του πάντα... Φτωχὸ παι- δί! Φτωχὸ μπουμποῦκι πὺλ ἔτρεμε στὴν παγωνιά καὶ ζητοῦσε λίγη ζε- στασιά στὴν ἀγκαλιά του...

□ □

Στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Χριστί- νας ἐκείνη τὴν νύχτα, καθὼς χτυποῦ- σαν οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας εὐρή- καν κάποιον ἐξαλωμένο.

— Θεέ μου, ἕνας ἀνθρώπος!

— Θεέ μου, ἕνας πεθαμένος!

Κι' ὅταν εἶδαν πῶς ἦταν «ὁ μπα- μπᾶς», ὁ τρόμος ἔγινε σπαραγμός. Εἶ- γε πεθάνει ἀπὸ συγκοπή ὁ Λεωνίδας. Καὶ ἔκλαψε πολὺ ἡ Χριστίνα ἐκεῖνα τὰ Χριστούγεννα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο... ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ ΠΡΙΓΚΗΝ ΚΑΙ Ο ΠΑΣΑΣ...

Ὅταν ἦταν διάδοχος ὁ Γεώργιος ε' τῆς Ἀγ- γλίας (βασιλεὺς ἡ γιγιά του Βικτωρία) ὑπη- ρετοῦσε ὡς ἀξιωματικός στὸ πολεμικὸ «Ἀλε- ξάνδρα». Κάποτε τὸ πριγκηπικὸ σκάφος ἐ- πεσκέφθηκε καὶ τὴν Σταμπούλ. Βασιλεὺς τό- τε ἐκεῖ ὁ Ἀβδὺλ Χαμίτ.

Μόλις ἡ «Ἀλεξάνδρα» ἀγκυροβόλησε στὸν λιμένα τοῦ Κερατίου, ἄρχισε νὰ ἀνθρακεῖ. Δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ τελειώσει αὐτὴ ἡ δου- λειά, ὅποτε καταφθάνει ἐκ μέρους τοῦ Σουλ- τάνου ἕνας πασᾶς γιὰ νὰ εὐχηθῇ τὸ «ὡς εὖ παρεῖστη» στὸν ἔγγονο τῆς μεγάλης βασι- λίσσης καὶ νὰ τοῦ ἐπιδώσῃ ἐκ μέρους τοῦ αὐθέντου του τὰ δῶρα τοῦ μεγάλου παρα- σήμου Ὁσμανιέ, πὺλ ἦταν γιὰ τὴν Τουρκία ὅ,τι τὸ παράσημο τῆς Περικνημίδος γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Τὸν Τοῦρκο πασᾶ τὸν ἀπεδέχθη στὸ κου- πέ τοῦ πολεμικοῦ ὁ θεῖος τοῦ πριγκηπος, δούξ τοῦ Ἐδιμβούργου.

Σὲ λίγο, ἐνῶ ὁ πασᾶς ἐξακολουθοῦσε ἀ- κόμη τοὺς τεμενάδες του, ὁ δούξ τοῦ λέγει:

— Αἱ νὰ καὶ ὁ ἀνεψιός μου.

Ὁ πασᾶς ἐστράφη καὶ εἶδε ἀντίκρου του ἕναν νεαρὸ ἀνδρακέ, μὲ τὴν κλασικὴ ραβδι- οτὴ φανέλλα, ξεμπράτσωτο καὶ μὲ πρόσωπο καταμυρτισμένο, νὰ τοῦ χαμογελά.

Ὁ δυστυχὴς πασᾶς, ἀγνοώντας τὴν συ- νήθεια τοῦ πριγκηπος νὰ δοσιτῇ τοὺς ἀνδρες τοῦ πολεμικοῦ, κάθε φορὰ πὺλ τὸ σκάφος ἀν- θράκευε, νόμιζε ὅτι τὸν κοροῖδευαν, καὶ ἔ- φυνε προσβεβλημένος, παίρνοντας πίσω μα- ξὶ του καὶ τὸ παράσημο!

Ἐπηρεολούθησε ἕνα τρικουδέρο διπλωμα- τικὸ ἐπεισόδιο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποπέσῃ ὁ ἄτυχος πασᾶς στὴν δυσμένεια τοῦ Σουλ- τάνου καὶ νὰ ἐξαποσταλῇ ἀρον ἀρον στὴν Ἐρζερούμ... γιὰ νὰ ἐρησυχάσῃ!

Μία ἐλπίδα στὶς χίλιες!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΚ ΜΥΡΑ

Ὁ δόκτωρ Στάνλεϋ Ρίθμορ δὲν ἀν- τιπαθοῦσε τὸν Μπόμπ Χάλινταικ. Μὰ τὴν δική του λογικὴ, θεωροῦ- σε τὸ μῖσος σάν κάτι τὸ ὑπερικό καὶ γέλοιο, ὅσο κι' ἡ ἀγάπη. Ἰσως νὰ τὸν συμπαθοῦσε κι' ὅλας. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐτοιμαζόταν νὰ σκοτώσῃ τὸν Μπόμπ Χάλινταικ.

Θὰ ἄφινε στὸ αἰσθηματικὸ κοινὸ τὴν φροντίδα νὰ τὸν δικαιολογήσῃ ἀν ἀπο- τύγχανε τὸ σχέδιό του καὶ ἀν τὸν κατηγο- ροῦσαν γιὰ φόνο. Θὰ λάβαινε γράμμα- τα μὲ ἐκδηλώσεις συμπαθείας κι' οἱ ἐ- νορκοὶ ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἀθῶωναν. Ὁλοι θὰ συμφωνοῦσαν πῶς ὁ καθεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν οἰκογενεια- κή του τιμή. Θὰ κατέθεταν ἐπισήμως πῶς ὁ δόκτωρ Στάνλεϋ Ρίθμορ ἦταν ἐντιμὸς ἀνθρώπος, ἐνῶ ὁ Μπόμπ Χάλινταικ ἦταν ὑπουλος σάν τὸ φίδι πὺλ ζε- σταίνει κανεὶς στὸν κόρφο του, ἦταν ἀξίος τῆς τύχης του.

Ὁ Ρίθμορ δὲν θὰ σκότωνε τὸν Μπόμπ Χάλινταικ μόνο γιὰ τὴν ἡ Σουζάνα, ἡ σύζυγός του, τοῦ εἶχε παραδοθῇ, ἀλ- λά καὶ γιὰ τὴν ἐκείνη πίστευε πῶς τὸν ἀγαποῦσε. Ὁ νεαρὸς Κασανόβας εἶχε τὸ ταλέντο νὰ ἐξελογιάζῃ τὶς γυναῖκες καὶ νὰ τὶς κάνῃ νὰ πιστεύουν πῶς εἶναι Ἰουλιέττες πὺλ βρί- σκουν στὸ πρόσωπό του τὸν Ρωμαῖο τους!

Ὁ φόνος τοῦ Μπόμπ, ὅπ' τὸν Ρίθμορ, θὰ ἦταν φοβε- ρὸ κτύπημα γιὰ τὴν Σουζάνα καὶ θάκανε τὸν σύζυγό νὰ ξε- χᾶσῃ ὅλες τὶς στενοχώριες κι' ὅλες τὶς τα- πεινώσεις πὺλ εἶχε νοιώσει. Μ' ἄλλα λό- για, θὰ τὴν ἔκανε νὰ πληρώσῃ ἑκατοντα- πλάσια τὸ κακό πὺλ τοῦ εἶχε κάνει. Ὁ Ρίθμορ εὐχαριστοῦσαν πολὺ μὲ τὴν σκέ- ψη αὐτῆς τῆς ρεβάνς.

Περιμένε τὸν Μπόμπ Χάλινταικ νὰ γευ- ματίσῃ καὶ τοὺς ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὁ σύζυγος βρῖσκει αὐτὸ τὸ γεῦμα ἐξαιρετι- κὰ διασκεδαστικό. Διασκεδάσει μὲ τὸ φι- λικό ὕφος τῶ νέου, μὲ τὸ γεμάτο εἰλι- κρινεῖα βλέμμα του, μὲ τὸ ἀνοιχτόκαρ- δο γέλοιο του. Ὁπως συνήθως, ὁ Μπόμπ ἰσχυρίστηκε πῶς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κα- λυτέρους φίλους τοῦ Ρίθμορ. Θὰ ὑπο- ποῦσε πραγματικὰ νὰ εἶναι. Ὁ ἔρωτάς του ὅμως γιὰ τὴν Σουζάνα τὸν ἔκανε νὰ μὴ χωνεύῃ τὸν σύζυγό της.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὅλη αὐτὴ ἡ κωμῶδια θὰ τελείωνε. Ὁ Ρίθμορ εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν σκοτώσῃ χωρὶς ἀναβολή.

Κι' ἡ Σουζάνα δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ κρύψῃ τὴν ἀγάπη τῆς. Τὰ αἰσθήματά της διαβάζονταν καθαρὰ ἀπάνω στὸ πρόσω- πό της μὲ τὰ φλογισμένα μάγουλα, μὲ τὸ θολὸ βλέμμα. Οἱ ὑπερβολικὲς προσπά-θειές της γιὰ νὰ φανῇ ἀνεπιτήδευτη, δια- σκέδαζαν πολὺ τὸν σύζυγό της. Χαμογε- λῶσε στὸν Ρίθμορ, μίλοῦσε στὸν Μπόμπ μὲ ὕφος στοργικὸ μεγαλύτερης ἀδελφῆς καὶ τοὺς κατηγοροῦσε καὶ τοὺς δὺδ ὅτι γελοῦσαν κι, ἔλεγαν κουταμάρες κάθε

φορὰ πὺλ τοὺς γυρνοῦσε τὶς πλάτες. Κι' ὅταν ὁ Ρίθμορ ἀνῆγγειλε πῶς εἶχε νὰ κάνῃ μερικές ἐπισκέψεις τὸ βράδυ ἐκεῖ- νο τὸν κύτταξε μὲ ψευτοπαράπονο.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ Σουζάνα ἦ- ταν γοητευτικὴ κι' ὁ Ρίθμορ, εὐσυνηδέι- τως, δὲν μποροῦσε νὰ κατηγορήσῃ τὸν Μπόμπ Χάλινταικ. Ἐκείνη ἦταν τριαν- ταπέντε χρόνων κι' ἔμοιαζε μόνο εἰκο- σιοχτῶ, ἦταν ξανθὴ, ψηλὴ, κι' εὐκίνητη, μὲ ὥραία μυγδαλωτὰ μάτια καὶ σαρκώ-δη χεῖλη.

Κι' ὁ Μπόμπ ἦταν ὥραῖος νέος. Καλο- φτιαγμένος, εἶχε μάτια πὺλ ἀκτινοβο- λοῦσαν ὅταν καρφώνονταν ἀπάνω σὲ γυ- ναῖκα. Ἀδριο ὅμως ἐνῶ θὰ ἦταν τόσο γοητευτικό τὸ ἐξωτερικό του!

Ὁ Ρίθμορ ἦπτε τὸν καφέ του καὶ ση- κώθηκε.

Καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον συ-ζητοῦσαν...

— Πᾶν νὰ τηλεφωνῶ στὴν κ. Χάρρις νὰ τὴν ρωτήσω πῶς εἶναι τὸ μικρὸ της, εἶπε. Μπορεῖ νὰ χρειαστῇ νὰ πάω ὡς ἐ- κεῖ.

Φυσικά, ἡ «κυρία Χάρρις» καὶ τὸ παι- δί της ἦταν ἕνα πρόσχημα γιὰ νὰ ἐξυ- ηρετήσῃ τὸν σκοπὸ του.

Ἡ Σουζάνα ἀναστράφηκε:

— Εἶναι μακριὰ ἀπ' ἐδῶ; τὸν ρώτησε.

— Καμμία τριανταρὶα χιλιόμετρα κι' ὁ δρόμος δὲν εἶναι καλός.

— Θάργηθῃς ἴσως καμμιὰ ὥρα...

— Δὲν ἔςε δὺδ ὥρες; Πρέπει νὰ ἀλλά- ξω τοὺς ἐπιδέσεις.

Πῆγε στὸ γραφεῖο του, τηλεφώνησε δῆθεν καὶ κατέβηκε ἀφοῦ ὀπλίστηκε μ' ἕνα ρεβόλβερ. Θὰ ἐπαιξε μὴ νόστιμη φάσα στὸν Ρίθμορ καὶ στὴν Σουζάνα. Οἱ ἐρωτικὲς τοὺς σχέσεις εἶχαν ἀρχίσει ὅταν πρωτόφυνε ὁ Ρίθμορ γιὰ κινήτ. Τώρα ὅμως, δὲν φαντάζονταν οἱ δὺδ ἔ-

νοχοὶ πῶς ἐνῶ ἐτοιμαζαν τὴν συνάντησή τους, ὁ σύζυγος μελετοῦσε μὲ ποῖο τρό- πο θὰ ξεφορτωνόταν τὸν Χάλινταικ.

Τὸ ρεβόλβερ ἦταν ἐφωδιασμένο μὲ τὸ «σιλανσιέ». Ὁ Ρίθμορ εἶχε πάρει αὐτὸ τὸ ὅπλο ἀπ' τὶς τσέπες τοῦ πτώματος, ἐνὸς διαρρηκτοῦ ἀγνώστου ταυτότητος καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε ὅτι βρισκόταν στὴν κα- τοχή του. Τὸ πῆρε μὲ προσοχὴ μὲ τὸ κα- ουσσοκένιο γάντι του καὶ τὸ ἔχωσε μέ- σα στὴν λατρικὴ τσάντα του.

Καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ὁ Μπόμπ κι' ἡ Σουζάνα συζητοῦσαν ζωη- ρὰ γιὰ τὴν διεθνή πολιτικὴ. Στὴν ἀρχή, ἔκαναν πῶς δὲν τὸν εἶδαν.

— Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ παιδί, τοὺς εἶπε.

— Τὶ πληκτικὸ πρᾶγμα νὰ εἶσαι γυναι- κά γιὰ τὸν δῶ! φώναξε ἐκείνη.

Σηκώθηκε ὅμως γιὰ νὰ φύγῃ ὁ σύζυ- γός της μὴ ἀρχήτερα ἐνῶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ.

— Τὶ θέλεις νὰ σοῦ φέρω ἀπὸ κάτω; Μερικὰ καταστήματα μένουν ἀνοιχτὰ πολὺ ἀργά. Θὰ σοῦ τηλεφωνήσω ἀπ' ἔξω πρὶν ἐπιστρέψω.

Ἡ Σουζάνα κι' ὁ Μπόμπ, φάνηκαν ἐν- θουσιασμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν πρόταση. Τέ- τοια τύχη ἀσφαλῶς δὲν τὴν περιμεναν.

— Πρέπει νὰ φύγῃ κι' ἐγώ, ἔκανε ὁ Μπόμπ.

— Μὴν βιάζεσθε, τοῦ εἶπε ὁ Ρίθμορ. Σουζάνα δόσε στὸν φίλο μας ἄλλο ἕνα φλυτζάνι καφέ καὶ λίγο κονιάκ.

— Δὲν ἀντέχω στὸν πειρασμὸ καὶ μέ- να... γιὰ λίγα λεπτὰ ἀκόμα. Ὡστε, Στάν, δὲν φοβῶστε νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν ὥραία γυναῖκα σας συντροφιά μ' ἔ- να δὸν Ζουάν σάν κι' ἐμένα;

Κι' οἱ τρεῖς ἔσκασαν στὰ γέλοια.

□ □

Ἀφοῦ ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ Ρίθμορ γύριζε ἄσκοπα μὲ τὸ αὐτοκίνη-τό του, διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ ἀπ' τὸ πίσω μέρος, κι' ἄφησε τὸ αὐτοκίνητο στὴν γωνία τοῦ δρόμου. Ἀπ' ἐκεῖ εἶδε πῶς οἱ βαρεῖες κουρτίνες τῆς κρεβατοκάμα- ρας τοὺς ἦσαν κατεβασμένες. Ὑστερα, πῆγε καὶ τηλεφώνησε ἀπ' ἔξω σπῆτι του.

Ἡ Σουζάνα ἀποκρίθηκε μὲ ὕφος, σάν νὰ τὴν ἐνοχλοῦσαν. Μόλις ὅμως ἀναγνώ- ρισε τὴν φωνὴ τοῦ συζύγου της μαλα- κώσε:

— Στάν! Ἐσὺ εἶσαι; Ὁχι - δᾶ!

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς δὲν μαρτυροῦσε τὴν παραμικρὴ τάραχῃ, παρὰ μονάχα μιαν εὐχάριστη ἐκπλήξη. Τὶ καταπληκτι- κὴ γυναῖκα ἡ Σουζάνα! Δὲν εἶχε τὸ ταί- ρι της! Τὶ ἐξαιρετικὸ νευρικὸ σύστημα!

— Ἀποφάσισα νὰ μὴν πάω ἐκεῖ - κάτω, ἐξήγησε. Τὸ πῶς καὶ μὲ εἶπαν πῶς ἡ ἐπισκέψῃ μου δὲν ἦταν ἀ- ναγκαία. Τὶ θέλεις νὰ σοῦ φέρω, ἐπιστρέ- φοντας;

Τὸ τηλεφώνησε ἕνα σωρὸ μικρὸ-ἀγ- γαρεῖες πὺλ θὰ τὴν ἀπασχολοῦσαν τοι- λάχιστον γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Πο- τέ δὲν ἦταν ἀποστολεῖσά τῃ τὴν Σουζάνα! Ὁ Ρίθμορ χαμογέλασε ἔνακαρμένως τὸ ἀκουστικό.

Ἀσφαλῶς, ὁ Μπόμπ. θάσπευδε νὰ ἔ-

πιστρέψει στο σπίτι του Έμενε σε μικρή απόσταση.

Ο Ρίθμορ έσπευσε πρό τα εκεί. Έφθασε στο σπίτι του Μπόμπ, μπήκε στον κήπο του και ξεγλύστρησε ως το γκαράζ. Κρύφτηκε ανάμεσα στις τριανταφυλλίες, ένα άγκυθι μάλιστα του τσίμπησε το πόδι.

Σε λίγο, άκουγε τον θόρυβο του μοτέρ κι έβλεπε το αυτοκίνητο του Μπόμπ να εισχωρή στην δενδροστοιχία.

Ο Ρίθμορ πήρε το ρεβόλβερ του. ΟΙ φάρσι φάτιζαν την δενδροστοιχία. Σε λίγο, το αυτοκίνητο έμπαινε μέσα στο γκαράζ. Ο Ρίθμορ άκουσε το λαχανιασμένο σβύσιμο του μοτέρ και την πόρτα του αυτοκινήτου που έκλεινε όρμητικά. Τότε, βγήκε απ' την κρυψώνα του και τοποθετήθηκε μπροστά στο γκαράζ.

Ο Μπόμπ έκανε ένα βήμα στο κατώφλι. Μισοτυφλωμένος απ' το φως του γκαράζ, δεν διέκρινε τον έγχθρο του που ήταν όρθιος μέσα στο σκοτάδι και κρατούσε το ρεβόλβερ στο γαντοφορεμένο χέρι του.

Ο Μπόμπ άπλωσε το χέρι προς τον διακόπτη του ηλεκτρικού.

Ο Ρίθμορ πρόλαβε να σημαδέψει, λίγο άριστερά, προς το μέρος της καρδιάς του Μπόμπ και την στιγμή που έσβυνε ή λάμπα, πέρασε την σκανδάλη.

Ο Μπόμπ σωριάστηκε την στιγμή ακριβώς που έσβυνε το φως. Και μέσα στην τελευταία λάμψη της λάμπας, ή άστραπη του πυροβολισμού πέρασε άπαρτήρητη.

Μπήκε μέσα στο γκαράζ, άναψε τους φάρους του αυτοκινήτου, και γονάτισε κοντά στο σώμα του Μπόμπ. Η σφαίρα τον είχε βοή στην καρδιά.

Ο Ρίθμορ έψαξε στις τσέπες του Μπόμπ και πήρε το πορτοφόλι του. Το έβγαλε και το κοιτάξε με προσοχή. Τον έπομένη, θά έδινε το ποσό για ένα φιλανθρωπικό σκοπό. Ίσως ν' αγοράζε και κανένα δώρο και να διηγόταν την Ιστορία στην Σουζάνα... για να διασκεδάση!

Βγήκε απ' το γκαράζ, κατέβηκε την δενδροστοιχία και μπήκε στο αυτοκίνητό του. Όταν έβγαζε στην γύρα, στάθηκε, έκανε πώς εξέταζε ένα λάστιχό του και πέταξε με τρόπο το ρεβόλβερ μέσα στο ποτάμι. Ύστερα επέστρεψε στην πόλη, έδωσε μια συνταγή στον φαρμακοποιό κι' εξετέλεσε τις παραγγελίες της Σουζάνας.

Σε λίγο, φλυαρούσε με τον φαρμακοποιό για την απουσία των αγαθών και τα διάφορα «σπεσιαλιτέ». Χτύπησε το τηλέφωνο. Ο φαρμακοποιός πήρε το ακουστικό:

—Κατά σύμπτωση, έδω βρίσκεται, είπε. Θέλετε να του μιλήσετε;

Κι' αφίνοντας το ακουστικό, είπε στον Ρίθμορ:

—Είναι μια νοσοκόμος. Τηλεφώνησε στο σπίτι σας κι' ή γυναίκα σας έδωσε τον αριθμό του φαρμακείου. Ο δόκτωρ Χούμπαρντ έπιθυμεί να σας δει για κάτι πολύ έπειγον στο νοσοκομείο.

Ο δόκτωρ Χούμπαρντ ήταν ο πρύτανης των χειρουργών της πόλεως. Ο Ρίθμορ έσπευσε στο νοσοκομείο.

—Είμαι έξήντα τεσσάρων χρονών, είπε ο Χούμπαρντ κι' άρχισε να τρέμει το χέρι μου. Θά ήταν έγκλημα αν έπιχειρούσα να κάνω μια έγχειρηση...

—Στά- διαταγός σας, είπε ο Ρίθμορ,

μολονότι είναι ή ιδέα σας γιατί δεν βλέπω καθόλου να τρέμει το χέρι σας...

Και μπήκε στον νιπτήρα για να έτοιμασθή.

—Πρόκειται για έναν άνθρωπο με μια σφαίρα μέσα στην καρδιά, είπε ο Χούμπαρντ. Τον δολοφόνησαν πριν από μια ώρα. Ίσως να τον γνωρίζετε... Είναι κάποιος Μπόμπ Χάλινταικ.

Ο Ρίθμορ σταμάτησε για μια στιγμή κι' ύστερα συνέχισε τις προετοιμασίες του, αφού είπε πώς γνώριζε το θύμα.

—Έ λοιπόν, είπε ο Χούμπαρντ, στην κατάσταση που να το θύμα, υπάρχει μια περίπτωση στις χιλίες να επιτύχει ή έγχειρηση. Σας έπαναλαμβάνω πώς θά ήταν έγκλημα να τον έγχειρήσω έγώ.

—Αν ή σφαίρα είναι καλά σφηνωμένη και το θύμα βρίσκεται ακόμα υπό την επήρεια του νευρικού κλονισμού είπε σοβαρά ο Ρίθμορ ενώ έπλενε τα χέρια του, δεν θά ήταν προτιμότερο να περιμένουμε;

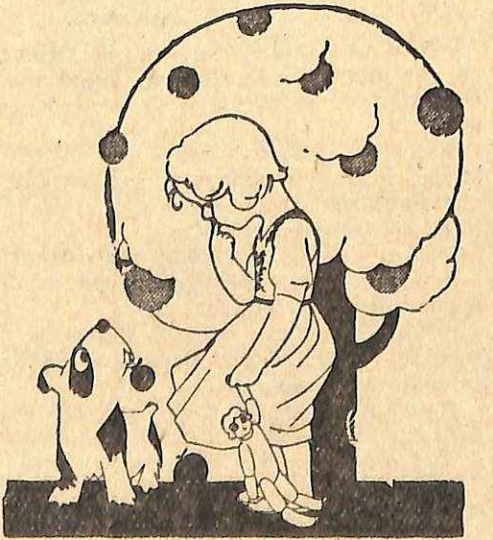
—Φίλε μου, πρόκειται περί σφαίρας διαμετρήματος τριαντασχιτών. Το περικάρδιο πλημμυρίζει σαν βαπόρι που είναι έτοιμο να βουλήξει. Δεν έχετε βέβαια την άπαίτηση να έγκαταλείψουμε τον φτωχό Χάλινταικ να έπιχειρήσουμε να τον σώσουμε;

—Ίσα-Ίσα που αυτό έπιθυμούσε και ο Ρίθμορ... χωρίς να θέλει να το όμολογήσει. Το προξενούσε αηδία ή σκέψη να σκοτώσει έναν άνθρωπο για δεύτερη φορά. Έ λοιπόν, με το παραμικρό λάθος, μπορούσε να έπλεθι το μοιραίο: αν βυθιζόταν ή λεπίδα του υστεριού ένα εκατοστόμετρο πιο βαθειά, αν διεπράττετο καμιά άδεξιότης κατά την έξαγωγή της σφαίρας...

Δέν βαρύνετε! Περιπλοκές! Δέν ήταν καμιά ανάγκη να σκοτώσει τον Μπόμπ για δεύτερη φορά... Έφθανε να μην κατορθώσει να τον έπαναφέρει στην ζωή. Η παραμικρή άδεξιότης, το πιο έλάχιστο παραστράτημα του υστεριού... και το κόλπο έπετύχαινε.

Τι παράξενα πράγματα έπιφυλάσσει καμιά φορά ή μοίρα στους ανθρώπους! —Ούτε μια έλπίδα στις χιλίες, είπε στον Χούμπαρντ μ' ένα κάπως μοχθηρό γέλιο.

Κι' αφού ντύθηκε στα λευκά, προχώρησε στον θάλαμο της έγχειρήσεως. Πλησίασε τον τραυματία που κοιτόταν άπάνω στο τραπέζι με το στήθος άνοιγμένο, γεμάτο άντισηπτικά. Ο Μπόμπ Χάλινταικ ήταν κατάχλωμος... Βρισκόταν

ακόμα σε κωματώδη κατάσταση. Ο Ρίθμορ διερωτιόταν τι θά σκεπτόταν ή Σουζάνα γι' αυτές τις 80 λίβρες του χώματος που άποτελούσε ο έραστής της! Χτύπησε το στήθος του άρρώστου με το δάχτυλό του και κόλλησε το αυτί του στο στήθος.

Το περικάρδιο γέμιζε γρήγορα. Η καρδιά άγωνιζόταν σαν ένα κολυμβητή παραζαλισμένο μέσα σε μια θάλασσα αίματος. Δεν θά μπορούσε να άνθξει πολύ στην δοκιμασία.

Προτού του εισαγάγει νοβοκαΐνη, ο Ρίθμορ του έκανε μια ένεση μορφίνης και σκοπολαΐνης. Το αποτέλεσμα υπήρξε άκαριαίο.

—Το υστερί! διάταξε. Έκανε την τομή απ' την τρίτη πλευρά και πέρα. Μια άδέξια κίνηση... και τετέλεσται! Το χέρι όμως του Ρίθμορ δεν έτρεμε.

—Γρήγορα, τά σφουγγάρια! Είχε φθάσει στο περικάρδιο. Τι καρδιά ήταν αυτή! Λίγες καρδιές τέτοιες συναντά κανείς στον κόσμο! Ο χειρουργός άθελα θαύμαζε την έξαιρετική όργανική διάπλαση του άντεραστού του. Τι κρίμα, να χαθή ένα τέτοιο δείγμα! Τι υπέροχη έξάρρηση σ' έναν κόσμο έκφυλισμένων υπάρξεων! Ο Μπόμπ θά μπορούσε να ζήσει να σχηματίσει οικογένεια, να κάνει ρωμαλέα παιδιά...

Έκοψε το περικάρδιο και το ξελάφρωσε απ' το αίμα. Στο έσωτερικό, ή καρδιά χτυπούσε σιγά-έξασθενημένα. Ο Ρίθμορ πήρε την καρδιά στην φούχτα του και την τράβηξε όσο μπορούσε έξω απ' το περικάρδιο. Την ένοιωσε να πάλλη...

Τι θάύμα, ή ανθρώπινη καρδιά! Έκει μέσα, αν πίστευε κανείς τους ποιητές, έδρευε ή αγάπη, ή αγάπη της Σουζάνας!...

Ξαφνικά, ο Ρίθμορ άρχισε να εργάζεται μηχανικά, σαν ύπνωσιμένος. Το φαινόταν πώς γκρεμιζόταν όλος ο κόσμος. Δεν είχε όμως καιρό να σταματήσει για να σκεφθή. Και το ένα δέκατο του δευτερολέπτου που θά πήγαινε χαμένο, μπορούσε να έπιφέρει το μοιραίο...

□ □

Ύστερα από δέκα μέρες. Ο Μπόμπ Χάλινταικ είχε καταβροχθίσει ένα πελώριο μπιφτέκι. Και τώρα, μόνος με τον Ρίθμορ, μιλούσε:

—Θά ήθελα να σας ρωτήσω κάτι: σας είδα, στο φως του γκαράζ, την στιγμή που πυροβολούσατε έναντιόν μου. Είδα μάλιστα πώς χαμογελούσατε.

—Συλλογίζομαι την ώρα φάρσα που θά έπαιζα στην Σουζάνα.

—Αφού όμως λάβατε τον κόπο να με σκοτώσετε... γιατί να ξαναλάβετε τον κόπο να με θεραπεύσετε; Θά ήθελα μια έξηγηση.

—Περιττόν... δεν θά καταλάβετε. Έχετε γερή καρδιά, Μπόμπ, μυαλό, όμως έλαφρό. Άλλη φορά θά σημαδέψω πιο ψηλά.

—Περιττόν: γιατί δεν θά έπαναληφθή αυτό... αν με συγχωρήσετε, έννοείται. Πήγτε μου όμως το «γιατί»;

—Μπορεί νάχανα την βραδυά μου περιμένοντάς σας στο γκαράζ, δεν μπορούσα όμως να χάσω και την ευκαιρία να κάνω μια έγχειρηση μοναδική στο είδος της... Για σκεφθήτε: μια τύχη στις χιλίες...

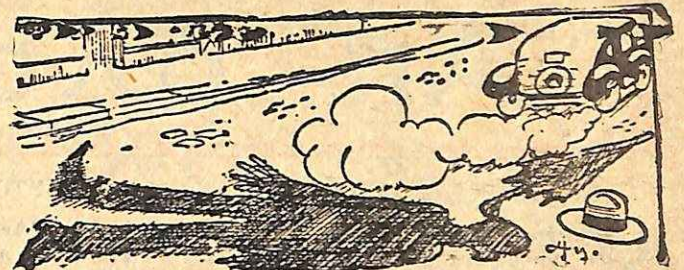
ΛΑΚ ΜΥΡΑ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ένας έχθρος

του δορύβου

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Όταν άνελαβε από μια παράξενη άρρώστεια, ο Ίλαρίων Μπουγκάν, έργνης, εισοδηματίας και ποιητής χωρίς ταλέντο, πρόσεξε ότι ή αίσθηση της άκοης του είχε γίνει φοβερά λεπτή.

—Θαρρείς κι' έχω μικρόφωνα στα αυτιά μου, έλεγε στους φίλους και γνωστούς του. Είναι διασκεδαστικό, μά και τρομερό συγχρόνως... Διασκεδαστικό γιατί άκούω ως και το τικ-τάκ της άράχνης που ύφαινει τον ιστό της και το...ποδοβολητό της σαρανταποδαρούσας που κάνει περίπατο άπάνω στο χαρτί μου.

Τό φοβερότερο όμως είναι ότι αυτή ή καταπληκτική άκουστική μου υπερευαισθησία, έκατονταπλασιάζει για μένα και τους πιο συνηθισμένους θορύβους. Τό τύμπανό μου δονείται σαν να έπρόκειτο να σκάσει και μου είναι αδύνατο να κάνω όποιαδήποτε διανοητική εργασία.

Γι' αυτό τον λόγο ο Ίλαρίων, συχάθηκε το αλώνιο Παρίσι. Άφησε λοιπόν το ευρύχωρο διαμέρισμα που κρατούσε σ' ένα κεντρικό μπουλβάρ και πήγε να νοικιάσει μια όμορφη βίλλα σε μίαν ήσυχη γωνιά των προαστείων.

Απ' το πρώτο όμως σαρανταοκτάωρο που πέρασε στην βίλλα, ήταν κι' άλλες άπελπισμένες.

Πρώτα-πρώτα, τον ξύπνησε, άλαφιασμένο, το ήχηρό κουκουρκού ενός κόκκορα. Ο Ίλαρίων σηκώθηκε και ντύθηκε για να πάει μια βόλτα στον λαχανόκηπό του. Έκει, καθισμένος σ' ένα παγκάκι, άκουγε γοητευμένως να φυτρώνουν τά τριφύλλια και τον τυφλοπόντικα να σκάβει τον υπόγειο δρόμο του, όταν ξαφνικά άρχισε ή καμπάνα να σημαίνει τον έσπερινό! Τά αυτιά του βούιζαν φριχτά!

Τά βελάσματα των προβάτων, οι μη-

Άκουε να φυτρώνουν τά τριφύλλια...

κυμμοί των βωδιών, τά γαυγίσματα των σκύλων, τά ξεφωνητά των παιδιών και τό βραχνό μούγκρισμα των κλάξων απ' τον μεγάλο δρόμο, συνασπίσθηκαν για να ύπνομεύσουν την ήσυχία του.

Με άπόγνωση, ο Ίλαρίων στέναξε:

«Ούτε έδω δεν θά μπορέσω να άποτελειώσω τις «Κατσαρίδες και Ξυλόκοτες», την ποιητική μου συλλογή που δέκα χρόνια έτοιμάζω...»

Μελαγχολικά ο Ίλαρίων στίβαζε τά άσπρόρρουχα και ρούχα του μέσα στην βαλίτσα του, κλείδωσε την πόρτα της βίλλας του και πήγε, σιδηροδρομικώς, σε άλλο μέρος πιο ήσυχο.

Ευτυχώς που άνεκάλυψε τυχαία, στο βάθος μιας άκατοίκτης κοιλάδος, ένα έρημητήριο. Ο Ξενοδόχος, που ήταν ιδιοκτήτης του, τό έθεσε στην διάθεσή του έναντι ίκανής άμοιβής.

Σούλωσε έρημητικά τά αυτιά του.

Την πρώτη νύχτα που πέρασε ο Ίλαρίων στο έρημητήριο, αδύνατον να κλείσει μάτι... Τά ποντικά πηγαίνονταν έλεύθερα, μια κουκουβάγια στο γειτονικό δάσος θρηνούσε πένθιμα κι' ο άνεμος που χωνόταν απ' τις χαραμάδες νισούριζε άπαίσια...

Παρά την φασαρία, ο ποιητής θά κοιμόταν, αν δεν έξεπούσε ξαφνικά μια φοβερή θύελλα με βροντές που συγκλόνισαν όλη την κοιλάδα!

Την έπομένη, ο Ίλαρίων, με τά μάτια άπλανη απ' την άύπνια, είπε στον ξενοδόχο:

—Δέν μένω άλλη νύχτα έδω, θά τρελάθω.

Και με την βαλίτσα στο χέρι, ο Ίλαρίων προχώρησε στην τύχη...

Καθώς δεν βρήκε, ότι ήθελε στην Γαλλία, πήγε στο έξωτεικό. Διέσχισε όμως όλη την Ευρώπη... χωρίς άποτέλεσμα!

Οικονομικώς άνεξάρτητος καθώς ήταν, έτρεχε γυρεύοντας την σωπή στους πάγους της Γροιλανδίας, στους πυρωμένους άμμους της Νοτίου Άφρικής, στην ζούγκλα της Βεγγάλης και στις πάμπες της Άργεντινής.

Στις πέντε ήπείρους του κόσμου, ο Ίλαρίων, παρά τις εύσυνειδήτες έξερευνήσεις του, δεν κατάρθωσε να ανακαλύψει την άπόλυτα άθόρυβη γωνιά όπου ή ευαίσθητη άκοή του να μην άκούη άλλο απ' την άναπνοή του και το αίμα που

κυλούσε στις άρτηρίες του.

—Αφού άπόλυτη σωπή δεν ύφίσταται επί γής, σκέφθηκε ο δυστυχισμένος Ίλαρίων, δεν μου μένει παρά να τερματίσω την ζωή μου... Τολμώ να έλπισω ότι στο κοιμητήριο όπου θά άναυαυθώ, θά έχω εις τους αιώνας των αιώνων την υπέρτατη σωπή που δεν μπόρεσα να βρω.

«Βέβαια, δεν τέλειωσα την ποιητική μου συλλογή, αλλά τι είναι αυτά μπροστά στην υπεράττη άτυχία να μην άκούω πια τίποτα!

Άφού τακτοποίησε όλες τις υποθέσεις του κι' έγραψε ένα γράμμα που θάβρισκε ο άστυνόμος άπάνω στο τραπέζι του, ο έχθρος του δορύβου, που είχε έπιστρέψει στο Παρίσι, άπεφάσισε:

—Άυριο θά είναι ή τελευταία μέρα της ζωής μου. Άς την περάσω εδράριστα... πηγαίνοντας στο σινεμά.

Καθώς πήγαινε πεζή, ένας βιαστικός διαβάτης τον έσπρωξε βάνουσα και συνέχισε τον δρόμο του χωρίς να του ζητήσει καν συγγνώμη.

—Άγενέστατε! Άυθαδέστατε! φώναξε θυμωμένος ο Ίλαρίων.

Καθώς ο άλλος δεν του άπαντούσε, τον πήρε από πίσω για να του ζητήσει τον λόγο. Ο διαβάτης όμως, σαστισμένος, του έδειξε το στόμα και τά αυτιά του: ήταν κωφάλαλος!

Ο Ίλαρίων άνάπνευσε με άνακούφισή. Αυτό τό περιστάτικό του έσωζε την ζωή. «Σε μένα, σκέφθηκε, ή ευεργετική κουφαμάρα θά χαρίσει επί τέλους την άπόλυτη σωπή που χρόνια άναζητώ μάταια! Νά μην τό σκεφθώ γωρίτερα! Άς τό θέσω άμέσως εις ένέργειαν!»

Ο Ίλαρίων πήγε σ' ένα χρωματόπωλεό και ζήτησε μια όκζ ματζόνι. Μόλις έπέστρεψε στο σπίτι του, βούλωσε έρημητικά τά αυτιά του.

Ύστερα, πήρε ένα πιάτο κι' ένα ποτήρι και τό πέταξε με όρμη χάμα. Θρίαμβος: δεν είχε άκούσει τίποτα!

Για να πεισθή άπολύτως, πήρε το ρεβόλβερ του και πυροβόλησε στο ταβάνι.

Έξω-φρενών, ο νοικάρης του άπάνω πατώματος χτυπούσε σε λίγο την πόρτα του Ίλαρίωνος για να του ζητήσει τον λόγο.

Εΐδαν κι' έπαθαν όσπου να συνεννοηθούν... με νοήματα! Τέλος, ο νοικάρης άποζημιώθηκε κι' έφυγε.

Με την καινούργια έφεύρασή του, ο Ίλαρίων είχε τελειώσει την ποιητική του συλλογή κι' άπεφάσισε να την εκδώσει. Καθώς όμως την πήγαινε στον εκδότη του, θέλοντας να περάσει απ' το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο, πιά τά βουλωμένα του αυτιά δεν άκούσε τό κλάξον ενός αμάξιου που σε λίγο τον έκανε λυθμα!

Έτσι πέθανε ο Ίλαρίων Μπουγκάν, ο ποιητής του δορύβου που θά να άποφύγει τώρα τό κακό, έπαθε άλλο υστερό!

ΜΑΞΙΜ

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΔΡΟΜΕΥΣ

ἡ περιφέρεια Τάραν-ἘΓκαρόν, στὴν Γαλλία, μπορεί νὰ καυχήθῃ ὅτι ἔχει τὸν τρομερότερο δρομέα ὅλου τοῦ κόσμου. Εἶναι ὁ νεαρός γεωργός Φωστὲν-Μπαρμπιέρ.

Ἐνὰς παῖδας ὥς ἐκεῖ ἐπάνω, ὅλο μὺς καὶ νεύρα.

Μιά μέρα, ὁ Μπαρμπιέρ στοιχημάτισε μὲ κάποιον φίλον νὰ διανύσῃ περὶ καὶ μὲ δῆμα γοργὸ τὴν ἀπόσταση Γκραμμόν-Βαλάνς-ντ' Ἀζέν, δηλ. κάπου 25 χιλιόμετρα, φορετωμένος μ' ἕνα σακὶ σταριοῦ δάρου 50 κιλών. Καὶ κέρδισε τὸ στοιχημὰ του! Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ φορτώθηκε μὲ μίση μίση στὴν Βαλάνς-ντ' Ἀζέν καὶ ἕνα κάτοικο τῆς πόλεως, τὸν ὁποῖο ἔφερε ἀναπαντικῶτα καθισμένο ἐπάνω στὸ σακί, ὥς τὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως!

Ὁ Μπαρμπιέρ διήνυσε τὴν ἀπόσταση μονοκοπανιά, σὲ 5 ὥρες.

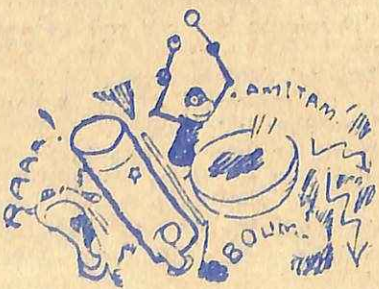
□ □

ΕΝΑ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟ ΟΡΓΑΝΟ

ἡ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς Σαιντ-Τζώρτζ'ς, Χάλλ, τοῦ Λονδίνου, καυχήται ὅτι ἔχει τὸ μοναδικὸ στὸν κόσμον ὄργανο. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 2.000 σωλῆνες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μικρότερος εἶναι ὕψους δύο ἑκατοστομέτρων καὶ ὁ μεγαλύτερος, ἑννέα.

Ὅσοι ἀκούσαν τὸ ὄργανο αὐτὸ λένε ὅτι μπορεί νὰ ἀναπαραγάγῃ ὅλους τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου: ἀπὸ τὸ «τάμ-τάμ» τῶν ἀγρίων ὥς τὴν σειρήνα τοῦ ὑπερωκεανείου. Ἐπίσης μπορεί νὰ κἀν τὸν ἦχο τοῦ αὐτοῦ τῶν Ἰνδῶν γόητων τῶν φειδιῶν καὶ τοῦ γιαννέμου γκόγκ'.

Τώρα δὲν μένει παρὰ νὰ κατασκευασθῇ

καὶ κανένα ὄργανο ποὺ νὰ ἀπομιμῇ τὸν θόρυβο τοῦ τραίνου, τὸν θόρυβο τῶν ἀεροπλάνων, τοὺς βρυχηθμοὺς τῶν θηρίων, τίς θέλλες, τίς βροντὲς κτλ. Ἀλλὰ θὰ γίνῃ καὶ αὐτό...

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

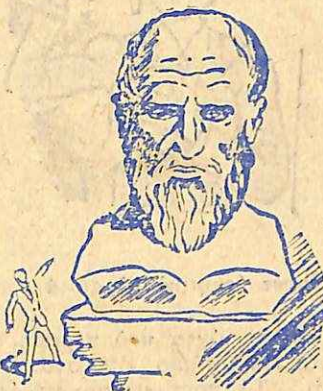
ἡ νὰς Ἀμερικανὸς μηχανικὸς κατασκεύασε τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο ποὺ ἔχει γίνῃ ὥς τώρα: εἶναι τὸ αὐτοκίνητο ὑποβρύχιο. ἔχει τὴν ἐμφάνιση κοινὸν αὐτοκινήτου «καμπριολέ» ἢ κουρσίτσας, μόνον ποὺ εἶναι φραγμένο ἀπὸ παντοῦ καὶ κινεῖται μὲ ἠλεκτρισμό, ὁ ὁποῖος τοῦ μεταδίδεται μ' ἕνα καλώδιο συνδεδεμένο μὲ τὸ «δυναμό» ποὺ ὑπάρχει σ' ἕνα εἰδικὸ πλοῖαρο ποὺ πάντα συνοδεύει τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο.

Τὸ τροχοφόρο ὑποβρύχιο ἐγίνε γιὰ τὴν ἐξερεύνηση τῶν βυθῶν καὶ θὰ χρησιμοποιηθῇ ἰδίως ὡς βοηθητικὸ τῶν δυνάμεων γιὰ τὴν ἀνέλευση θησαυρῶν ἀπὸ βυθισμένα πλοῖα κτλ.

□ □

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

ἀ ἔτυχε βέβαια νὰ ἀκούσετε ὅτι οἱ γιατροὶ, πρὸ τοῦ θοοῦ νὰ ἐξασκήσουν τὴν ἐπιστὴμὴν τους, δίνουν ἕναν ὄρκον, τὸν λεγόμενο «ὄρκον τοῦ Ἱπποκράτους». Ὁ ὄρκος αὐτός δίνεται μπροστὰ στὴν προτομὴ τοῦ

πατέρα τῆς Ιατρικῆς καὶ ἔχει—ἂν εἰσθε περὶ ἑργον νὰ τὸν μάθετε—ὡς ἑξῆς:

«Ὁρκίζομαι, μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἱπποκράτους νὰ εἶμαι πιστὸς στοὺς νόμους τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, κατὰ τὴν ἐξάσκηση τῆς Ιατρικῆς, νὰ περιθάλπω δωρεὰν τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ μὴ ζητῶ ποτέ περισσότερα τῶν ὅσων ἐξίξῃ ἡ ἐργασία μου. Ὅταν μπαίνω στὰ σπίτια, τὰ μάτια μου δὲν θὰ βλέπουν ὅ,τι γίνεται μέσα, ἢ γλώσσα μου θὰ κρατῇ τὸ μυστικὸν ποὺ θὰ μοῦ ἐμπιστευθῶνται καὶ δὲν θὰ ἐκμεταλλευθῶ ποτέ τὴν θέσιν μου γιὰ νὰ διαφθερῶ τὰ ἦθη καὶ νὰ διευκολύνω τὸ ἔγκλημα».

Πόσοι ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Ἀσκληπιάδες θὰ μπορούσαν νὰ καυχήθουν ὅτι κρατοῦν πιστὰ τὸν ὄρκον αὐτό ὄχι;...

□ □

Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΠΟΡ

ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία καινοτόμησε κατὰ τὸν ἑντυπωσιακὸν αὐτὸς τίς μετὰ βράβειους ἕνα ἔργον περὶ ἀθλητισμοῦ. Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου εἶναι: «Πῶς νάναι κανεῖς κομψός»; Δὲν ἐννοεῖ δὲ ὁ συγγραφεὺς τὴν κομψότητα στὸ ντύσιμο καὶ τὴν ἐξωτερικὴν, γενικὰ, ἐμφάνιση, ἀλλὰ τὸ νάναι κομψὸς καὶ ὡραῖος στὰ αἰσθήματα.

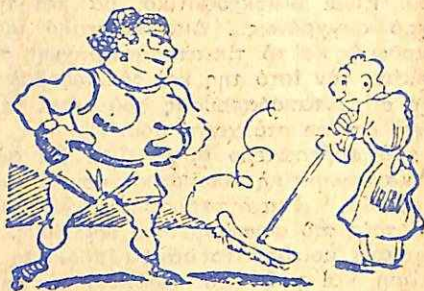
Ἰδοὺ τώρα καὶ ὁ ὁρισμὸς τοῦ σπόρ, ὅπως μᾶς τὸν δίνει τὸ βραβευθὲν βιβλίον:

«Ἀθλητισμὸς εἶναι ἡ θεσηκεία τῆς πάλης χωρὶς μίσος, τῆς ἡττας χωρὶς πικρία, τῆς νίκης χωρὶς ἀλαζονεία».

□ □

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ «ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΟΥ» ΤΟΥ ΜΠΟΣ

ἡ πιστεύω καὶ ὁμοῦ ἀληθινὸ. Μιὰ γυναῖκα ἔχει τρομοκρατήσει τὸν ἄντρα τῆς ποὺ δὲν εἶναι ἐντούτοις κανένας ἀνθρωπῆκος τῶν γραφείων ἀλλὰ ἕνας ὁλόκληρος πρω-

ταθλῆτῃς τοῦ μπὸς.

Τὸ καταπληκτικὸ γεγονός ἐγίνε στὴν Αὐστραλία. Παρασιώπουμε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς συζύγου γιατί εἶναι πολὺ γνωστός. Ἀς μὴν τὸν γελοιοποιήσουμε. Λοιπὸν ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄσος τῆς γροθιάς ἔχει μιὰ γυναῖκα ποὺ τὸν ἔχει τοῦ κλώτσου καὶ τοῦ θρόντου: τοῦ πετὰ κατσαρόλες, τὸν γρονθοκοπεῖ καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τοῦ σπάσῃ τώρα τελευταία καὶ τὸ κεφάλι.

Ἐπειδὴ αὐτὸς, ὁ ἀτυχὴς σύζυγος τῆς ἐκανε μὴνυση.

Ἄν ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἀπονεμηθῇ ὁ τίτλος τοῦ πρωταθλήτου τοῦ μπὸς, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν ἐπαίρνε ὁ σύζυγος...

□ □

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ ΤΟ ΜΗΝΙΑΙΟ ΜΠΑΝΙΟ

ἡ νὰς περιεργὸς ὅσο καὶ πολὺ χρήσιμος νόμος ἐφαρμόζεται στὴν Πολωνία: δόλου οἱ Πολωνοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ κάνουν ἕνα τουλάχιστον, μπάνιο τὸν μῆνα. Ὅσοι δὲν ἔχουν μπάνιο σπίτι των, ὑποχρεοῦνται νὰ προσάγουν καθὲ μῆνα τὴν εἰδικὴ ὑπηρεσίαν ἐλέγχου, τὸ δελτίον τῶν δημοσίων λουτρῶν σὲ ὅποιο ἔχουν κάνει τὸ τελευταῖο μπάνιόν τους. Τὰ δελτία αὐτὰ ἐκδίδονται ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῶν λουτρῶν ὑπ' ἐξουσίαν των καὶ ὁ πολωνικὸς νόμος δὲν χωρατεύει στὴν

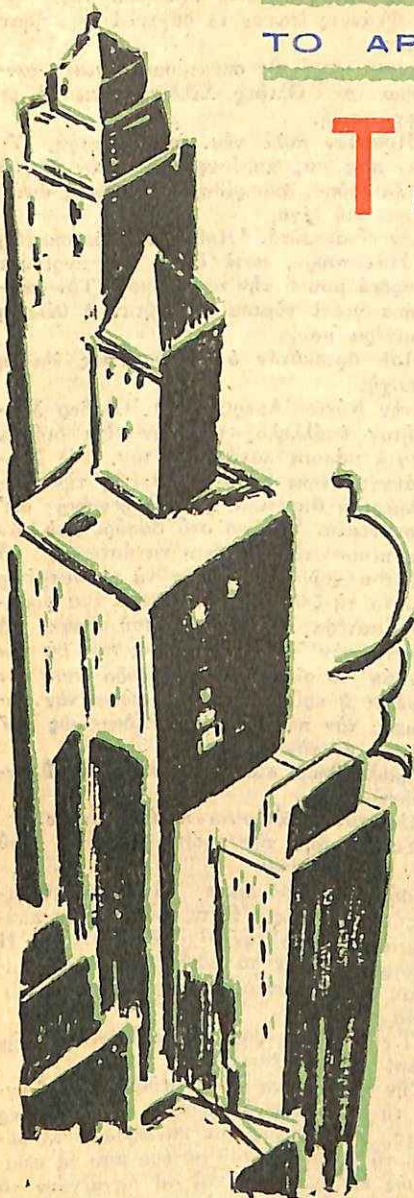

περίπτωση αὐτῇ.

Τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ δελτίου ἐξαίρουται ὅσοι ἔχουν μπάνιο σπίτι των, γιατί ὑποτίθεται ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔχουν κάνει τὴν μπατίσιν σὲν ρεστοράν καὶ μετὰ νὰ πᾶμε σὲν θέατρο.

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

—Ὁμορφὴ ἰδέα. Πᾶν νὰ ἐτοιμασθῶ!

Ὁ Φράνσις πῆγε σὲν γκαράζ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ τὸ ἔφερε σὲν ἐξώπορτα. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ σὲρ Τιμόθεος μπαίνει ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ τοῖχου.

—Πάτε σὲν πόλιν; ρώτησε.

—Γιὰ μιὰ μέρα. Ἡ λαϊκὴ Κυνθία ἔφυγε μὲ τὸ πρῶτον τραῖνο. Μᾶς λείψατε χθὲς τὸ βράδυ.

—Ἐφθασα ἀργά, ἐξήγησε ὁ σὲρ Τιμόθεος, καὶ βρήκα πὺδ βολικὸ νὰ μείνω σὲν Βαλχάουζ.

—Ἐμαθα πὺς ἔχετε προετοιμασίες γιὰ μιὰν ἀπ' τίς σπουδαῖες ἐσπερίδες σας.

—Γιὰ τὴν Πέμπτη, εἶπε ὁ σὲρ Τιμόθεος. Ἀργότερα, θὰ σᾶς μιλῶ γι' αὐτή.

—Μήπως θὰ μὲ προσκαλέσετε;

—Δὲν ἀποκλείεται.

—Καὶ τὴν Μάργκαρετ;

—Δὲν θὰ ταίριαζε νὰ παρευρεθῇ.

—Τὴν λαϊκὴ Κυνθία;

—Ἐξῶς πὺς θέλει νάρθῃ. Οἱ ἐσπερίδες μου ὅμως εἶναι μᾶλλον γιὰ ἄνδρες.

Ἡ Μάργκαρετ ἤθελε νὰ χαρῆται τὸν πατέρα της. Ἦταν πὺδ ἐγκαρδία μαζί του ἀπὸ τίς ἄλλες φορές.

—Ἐχετε ἐτοιμασίες πατέρα; τὸν ρώτησε.

—Ἐτοιμάζομαι μιὰ ἐσπερίδα γιὰ τὴν Πέμπτη.

Ἡ Μάργκαρετ κατσοῦφιασε.

—Κι' ἄλλη ἐσπερίδα;

—Ἰσως νὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία. Γεῖα σας, παιδιά.

ΟΙ ΠΝΙΓΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

Ὁ Φράνσις, ἀφοῦ συμφώνησε μαζί μὲ τὴν Μάργκαρετ νὰ φᾶνε σὲν σπίτι τῆς ὁδοῦ Κωρῶν, πέρασε μιὰ-δύο ὥρες, σὲν γραφεῖο του. Καθὼς ἔφυγε, πρὶν ἀκριβῶς ἀπ' τίς πέντε, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Σόπλαντ ποὺ κατέβηκε ἀπὸ ἕνα ταξί.

—Εἰσθε ἐλεύθερος, κ. Λέντσαμ; Μπορεῖτε νὰ διαθέσετε μιὰ ὥρα;

—Καὶ μιὰ ὥρα, ἂν θέλετε.

Ὁ Σόπλαντ ἔδωκε μιὰ διεύθυνση σὲν σωφὲρ καὶ οἱ δύο ἄνδρες κἀθησαν μέσα σὲν αὐτοκίνητο.

—Καμιά εἰδηση; ρώτησε ὁ Φράνσις.

—Τίποτε ἀκόμα. Δὲν θ' ἀργήσουμε ὅμως.

—Λέτε νὰ ἐπαναβρῆτε τὸν Ρέτζι Βίλμορ;

Ὁ ντέτεκτιβ χαμογέλασε μὲ ἀλαζονεία.

—Ἐπαφῇ νὰ ἐμφανισθῇ τοῦ δὲν εἶναι δραματικὴ. Τίποτε τὸ σοβαρὸ δὲν ἔχει συμβῇ σὲν νέο. Ἐκᾶνα ἔρευνες σὲν γυμναστήριον καὶ ἀλλοῦ. Εἶμαι πεπεισμένος πὺς ἔφυγε ἐκούσια καὶ πὺς δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῇ κανεὶς γι' αὐτόν.

—Ἐ, λοιπὸν, γιατί δὲν τὸ λέτε σὲν μητέρα του νὰ μὴν ἀνησυχῇ; Μὴν ξεχνᾶτε πὺς σᾶς ἀνέθεσα αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν!

—Δὲν τὸ ξεχνᾶ καὶ σᾶς εἶμαι ἐγγνώμων.

Τὸ γεγονός εἶναι καὶ μόνον τίς πρώτες

ἔρευνες μου γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ρέτζι Βίλμορ, πέτυχα κάτι πολὺ πὺδ σοβαρὸ. Πρὶν περάσουν πολλὲς μέρες, ἐλπίζω νὰ φέρω εἰς φῶς ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλεῖτερα σκάνδαλα τῆς ἐποχῆς.

—Διάβολε! ψιθύρισε ὁ Φράνσις.

Κότταξε μὲ κάποια ἀνησυχία τὸν συνομιλητὴν του.

—Παρακολουθῶ, συνέχισε ὁ ντέτεκτιβ, τίς μεθόδους καὶ τίς συνήθειες κάποιου ποὺ θεωρῶ μεγάλο ἐγκληματία. Πιστεύω πὺς ὅταν θὰ ὀδηγήσω τὸν κακούργον αὐτὸν μπροστὰ στὴν δικαιοσύνη, οἱ μεγάλοι βιρτουόζοι τοῦ ἐγκλήματος δὲν θὰ πιάουν μπᾶζα μπροστὰ του.

—Πρόκειται γιὰ τὸν Τιμόθεο Μπράστι; ρώτησε ὁ Φράνσις.

Ὁ ντέτεκτιβ συνοφρυώθηκε:

—Ὅχι ὀνόματα, κ. Λέντσαμ, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὄχι ὀνόματα.

—Δεδομένου ὅτι ἐγὼ σᾶς ἔθεσα ἐπὶ τὰ ἔχνη, δὲν πρέπει νὰ μοῦ δείχνετε δυσπιστία.

—Κύριε Λέντσαμ, εἶναι δύσκολη ἡ θέση μου. Τώρα τὰ πράγματα ἄλλαξαν μεταξὺ σας καὶ τοῦ σὲρ Τιμόθεου Μπράστι.

—Καταβαλῶν, ψιθύρισε ὁ Φράνσις, μὲ παρακολουθεῖτε.

Ὁ Σόπλαντ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

—Ἐπιτηρώντας τὸν σὲρ Τιμόθεο, πολλὲς φορές σᾶς βρήκα κοντὰ του τὸν τελευταῖον μῆνα, εἶπε.

—Τώρα ποῦ πᾶμε;

—Θὰ τὸ δῆτε ἀμέσως. Φθάσαμε. Κατεβαλῶμε;

Ὁ Σόπλαντ εἶδε τὸν Φράνσις μιὰ προθήκη μέσα σὲν ὁποία ἦσαν ἐκτεθειμένα μερικά σκαλιά.

—Πᾶμε νὰ κάνουμε ἔρευνα, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ βρῆτε κατὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Εἶναι κατὰ σὰν ἀσυλὸ ζῶον.

Ὁ Φράνσις ἀκολούθησε τὸν σύντροφό του σὲν ἐσωτερικόν. Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία τοῦς ὑποδέχθηκε καὶ χαιρέτησε τὸν Σόπλαντ.

—Ἐπαναλαμβάνετε στὸν φίλον μου ὅσα μοῦ εἶπατε τίς προάλλες, ἔφησε ὁ ντέτεκτιβ.

—Εὐχαρίστω, κύριε. Ἐδὼ μαζεύομαι τὰ ἀδέσποτα ζῶα, ἐξήγησε στὸν Φράνσις. Πίσω ἔχομε νοσοκομεῖον ζῶων μὲ κτηνίατρο πάντα ἐν ἐπιφυλακῇ. Τὸ ἴδρυμά μας χρηματοδοτεῖται ἀπὸ ἕναν εὐεργέτη.

Ὅταν ἔφυγαν, ὁ Φράνσις εἶπε:

—Ὁ σὲρ Τιμόθεος εἶναι ὁ χρηματοδότης τοῦ ἴδρυματος;

Ὁ ντέτεκτιβ κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικὰ.

—ἔρετε ὅτι τὰ ἄλογα ποὺ ἔχει μαζεύσει σὲν πάρκο τοῦ Βαλχάουζ τὸν περιστοιχίζουν χαρούμενα; μὲ τίς φωνὲς!

—Τὸ ξέρω. Μιὰ μέρα ποὺ τὸν συνοδεύει, κατέβηκε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητόν καὶ ἔφαγε κατὰ

τω με μια γροθιά έναν καρποσέλη που κακοποιούσε ένα άλογο, άγριος κατόπι το ζώο και το έστειλε στον δικό του σταύλο.

Ο Σόπλαντ χαμογέλασε:

—Βρίσκω πολύ ενδιαφέρον να μελετώ μιαν υπόθεση όπου δεν πρόκειται απλώς να συλλάβω ένα άτομο αλλά να έμβωθύνω στον χαρακτήρα του.

Ο Φράνσις ένοιωσε απότομα μιαν άδικαιολόγητη αντίπαθεια για τον ντέκετιβ.

—Πότε λογαριάζετε να τελειώσετε μ' αυτή την υπόθεση, ρώτησε ψυχρά.

—Σε μερικές μέρες.

—Και πώς θα στηρίξετε την κατηγορία;

—Κ. Λέντσαμ, πάντοτε βρίσκόμεσταν εις φιλικές σχέσεις. Άλλα όσον άφορα τον σερ Τιμόθεο Μπράστ έπιτρέψτε μου να σας πω πως διαφέρουν οι άπόψεις μας.

—Πώς φθάσατε σ' αυτό το συμπέρασμα;

—Ρώτησε ο Φράνσις. Έγώ πρώτος σας πρότειψα να έπιτηρήτε τον σερ Τιμόθεο, άποκαλύπτοντας σε σας όρισμένες ύποψίες μου. Σας φέρεθκα με έμπιστοσύνη, γιατί έσείς μου φέρεσθε δύσπιστα.

—Αυτό είναι αλήθεια, κ. Λέντσαμ, παραδέχτηκε ο Σόπλαντ, σείς πρώτος μου είπατε πως ο σερ Τιμόθεος είναι σοβαρό θέμα μελέτης για έναν του επαγγέλματός μου άνδρα. Αυτό συνέβαινε πριν από πολλούς μήνες. Απὸ τότε, όμως οι δικές σας σχέσεις με τον σερ Τιμόθεο άλλαξαν κάπως. Σας φιλοξένησε στο «Έρημητήριο» και λέγουν πως θα παντρευτήτε την κόρη του, την χήρα του Όλιβερ Χίλντις.

—Φαίνεται πολύ καλά πληροφορημένος για τις ύποθέσεις μου, Σόπλαντ, παρατήρησε ο Φράνσις.

—Μόνον όσον άφορα τις σχέσεις σας με τον σερ Τιμόθεο, είπε ο Σόπλαντ κοκκινίζοντας. Με συγχωρείτε που θα σας άφίσω εδώ.

—Δεν έχετε να πείτε τίποτα στον Άντριου Βίλμορ;

—Τίποτε το θετικό, μπορείτε όμως να τον βεβαιώσετε πως κανένας κίνδυνος δεν απειλεί τον άδελφό του. Θετικά πράγματα δεν μπορώ να άναφέρω, έχω όμως την έντιμωση πως ο κ. Ρέτζι Βίλμορ θα έπιστρέψει σύντομα στο σπίτι του. Ώρβουάρ, κ. Λέντσαμ.

Ο Σόπλαντ κατέβηκε απ' το ταξί κι άπομακρύνθηκε βιαστικά. Ο Φράνσις έδωκε την διεύθυνση του Κλάρτζ στρεφ στὸν σωφρέ. Καθὸς ξεκινούσε το ταξί, πρόσθεσε ένα διπλωμένο χαρτάκι στην γωνία όπου καθόταν προ όλίγου ο συνομιλητής του. Το πήρε το άνοιξε. Ήταν ένα γράμμα από ένα άσυντομικό πρακτορείο. Άπευθυνόταν στον Σόπλαντ. Ο Λέντσαμ το πήρε και το διάβασε ως το τέλος. Είχε σταλή από μιαν μικρή πόλη, κοντά στο Άτς-Έντ το γράμμα έλεγε:

«Άγαπητέ κύριε,

«Ο κ. Τζών Φίλιπς Ιατροδικαστής της περιοχής, μου άναθέτει να σας άπαντήσω ως τις ερωτήσεις, τας περιλαμβανομένας εις την έπίσημον έπιστολήν σας της 13ης φεβρουάριος. Έπτά πτώματα εϋρέθησαν έν συνόλω έντός του Ταμείως, εις τα πέριξ του μέρους που άναφέρατε. Τέσσερα από αυτά άνεγνωρίσθησαν. Όσον άφορα τα ύπολειπόμενα τρία, δέν συνεκεντρώσαμεν καμμίαν πληροφορίαν. Όλοι α λεπτομέρειαι των άνακρίσεων και τα πορίσματα των έρευνών εϋρίσκονται πάντοτε εις την διάθεσιν των έπίσημων άντιπροσώπων της άστυνομίας.

«Μετά τιμής

Δίλιπς και Ύιός»

Έξαφνα το ταξί σταμάτησε. Ο Φράνσις σήκωσε τα μάτια και είδε τον Σόπλαντ που έβαζε το κεφάλι από το παράθυρο.

—Μόλις ένα χαρτάκι είπε λαχανιασμένος ο άστυνομικός.

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΣ",

Ο Φράνσις δίπλωσε το γράμμα και του το έδωσε.

—Τί σημαίνουν αυτά τα πτώματα των όποιων δέν άπεκαλύφθη ή ταυτότης Σόπλαντ; ρώτησε.

Ο ντέκετιβ συνωφρονόθηκε. «Έβαλε το γράμμα στην τσέπη του κι άποκρίθηκε ψυχρά:

—Ήσαν δυο άνδρες και μιαν γυναίκα, που κι οι τρεις φαίνονταν να άνήκουν στον καλό κόσμο. Τα πτώματα άνεκαλύφθησαν στο φράγμα Ουίλσον, σε άπόσταση τριών μιλίων άπ' το Βαλχάουζ.

—Μήπως αυτό σχετίζεται με την ύπόθεσή σας;

—Λυπούμαι που διαβάσατε αυτή την έπιστολή. Πάντως, έλπίζω να μην κάνετε τίποτα που να δυσχεράνη το έργο της δικαιοσύνης. Χαίρετε, κύριε Λέντσαμ.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΧΙΛΔΙΤΣ

Την ώρα που ο Φράνσις με την Μάργκαρετ έτοιμάζονταν να γευματίσουν είδαν να καταφθάνη τον σερ Τιμόθεο Μπράστ.

—Τά συγγαρητήριά μου, είπε ο σερ Τιμόθεος σηκώνοντας το ποτήρι του. Διερωτώμαι πως μπορώ να σας άρνηθώ την συγκατάθεσή μου, την στιγμή που βλέπω πως κι οι δυο σας έχετε κλίση για την οικγενειακή ζωή. Το γεύμα σας τέτ-α-τέτ με αγχαίνει πολύ.

—Μη μάς κοροϊδεύετε, πατέρα, έκτενεσε ή Μάργκαρετ. Που πηγαίνετε, έτσι στολιόμενος;

Ο σερ Τιμόθεος σήκωσε τους ώμους του.

—Είμαι καλεσμένος σε έπίσημο γεύμα. Προ ένός μηνός, έξελέγην για να διδάσω την πάλη σ' ένα μέλος της βασιλικής οικογενείας κι ή σημερινή πρόσκληση ίσως να είναι ή ανταμοιβή μου. Πολλοί φοβούμαι ότι θα πλῆξω ή δέν θα ξέρω πως να φερθώ. Άφορη, ή μανία μου να λέω την αλήθεια.

—Θα σας δούμε καθόλου άπόψε; ρώτησε ή Μάργκαρετ.

—Θα έπιστρέψω άσφαλώς κατ' εϋθείαν στο Άτς-Έντ. Έχω να άσοληθώ με τις προετοιμασίες της δεξιώσεώς μου. Ώρβουάρ!

Έφυγε, άφου έρριξε μιαν ματιά στο ρολόι. Άκουσαν τα βήματά του να άπομακρύνονται.

—Πήγε μου τί είδους άνθρωπος είναι ο πατέρας σας; ρώτησε απότομα ο Φράνσις.

—Είμαι κόρη του κι όμως δέν το ξέρω, άποκρίθηκε ή Μάργκαρετ.

—Πάντως, όποιοσδήποτε κι άν είναι, έσθε ή γυναίκα που αγαπώ και που θα παντρευτώ.

Εκείνη έσκυψε κοντά του.

—Προλαμβάνετε τις έπιθυμίες μου, σάν νάχετε μαγική δύναμη. Λέτε ακριβώς τα πράγματα που αγαπά κανείς να άκούη.

Η παρουσία των ύπηρετών κατά το γεύμα έκανε τον Φράνσις και την Μάργκαρετ να συζητούν μόνο για γενικά θέματα.

Ύστερα, οι δυο νέοι κάθησαν μπροστά σ' ένα άνοιχτό παράθυρο, άκούοντας τα κελάρια των πουλιών. Η Μάργκαρετ ούτε άγγιξε τον καφέ της, ούτε άναψε σιγαρόττα. Κάτι απ' την φρίκη που ένοιωσε έλλει-

τε, είχε ξαναφανή στο πρόσωπό της. Όταν ο Φράνσις έπιασε τα δάχτυλά της, ήταν παγωμένα.

—Καμιά φορά, θα σκεπτόσαστε γιατί παντρεύτηκε τον Όλιβερ Χίλντις, είπε με ύποκωφη φωνή.

—Ήσασταν πολλοί νέα, πολλοί άπειρη. Ύποθέτω πως σας παρέσυρε κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο, άποκρίθηκε ο Φράνσις άφου σκέφτηκε για λίγο.

—Δέν είναι αυτό. Ήρθε να μ' έπισκεφθῃ στο Ήστμπορν, ποτέ όμως δέν κυρίευσε την καρδιά μου ή την σκέψη μου. Τὸν παντρεύτηκε γιατί νόμισα πως ήταν ή θέληση του πατέρα μου.

—Που βρίσκονταν ο πατέρας σας εκείνη την εποχή;

—Στην Νότιο Άμερική. Ο Όλιβερ Χίλντις ήταν ύπάλληλός του τον είχε διώξει όμως για κάποια κατάχρησή του. Ο Χίλντις άναγκάστηκε να εγκαταλείψη την Νότιο Άμερική βιαστικά, για να ξεφύγῃ απ' την άστυνομία. Άπ' αυτό στο βαπόρι που τον έφερε πίσω στην Εϋρώπη κατάρτησε το σχέδιό του που λίγο έλειψε να καταστρέψη για πάντα τη ζωή μου. Χάλευσα ένα γράμμα του πατέρα που—δὴθεν—μου έλεγε να παντρευτώ τον Όλιβερ Χίλντις που θα τον έβγαζε απ' το οικονομικό άδιέξοδο όπου τον είχε φέρει ή κρίση. Για να σώσω τον πατέρα μου, τον παντρεύτηκα. Είδετε ως ποῦ κατάντησα με τον γάμο αυτό.

Έπικολούθησε σιωπή. Ύστερα ο Φράνσις ρώτησε.

—Δέν τον αγαπήσατε ποτέ; ρώτησε.

—Ύστερα από την πρώτη έδομάδα του γάμου, τον μισούσα.

Ο Φράνσις μισόκλεισε τα μάτια, βυθισμένος σε σκέψεις. Όποτε για να την παντρευτή ο Χίλντις την είχε εξαπατήσει. Η Μάργκαρετ υπήρξε το άθώο θύμα ενός κακούργου του όποιου ο θάνατος ήταν ή δικαί τιμωρία του.

—Τί είπε ο πατέρας σας, μαθαίνοντας την αλήθεια; ρώτησε εκείνος.

—Την έμαθε μόνο άφου έφθασε στην Άγγλία, τη μέρα της άθώωσης του Όλιβερ Χίλντις. Ο σύζυγός μου κατόρθωσε να έμποδίσῃ τα γράμματα του πατέρα μου να φθάσουν ως έμένα, όπως και να πηγαίνουν τα δικά μου γράμματα, στον πατέρα μου. Εκείνος πλαστογραφοῦσε δυο-τρία γράμματα του πατέρα μου προς έμένα. Είχε στην Νότιο Άμερική συνενόχους που τον βοηθούσαν σ' αυτό. Μεταξύ αυτών ήταν μιαν δανυλογράφος του γραφείου του πατέρα μου και την άπεκαλύψα κατόπιν.

Ο Φράνσις την άγκάλιασε μιαν τρελλή έπιθυμία να ξεφύγουν μαζί απ' τον έφιάλη του παρελθόντος.

—Άς μιλήσουμε για μάς, της ψιθύρισε.

Ύστερα πέρασε ή ώρα χωρίς να καταλάβουν άποροφημένοι από την εϋτυχία τους κι ανταλλάσσοντας τρυφερόλογα.

Είχε βραδυάσει όταν ή Ρόζε Ρόζε του σερ Τιμόθεου σταμάτησε στο κατώφλι κι ο ίδιος ο σερ Τιμόθεος μπήκε μέσα στο σπίτι άκολουθούμενος από έναν άλλο που ή σιλουέτα του δέν τους ήταν άγνωστη.

Ο πατέρας σας άλλαξε γνώμη, την παρατήρησε ο Φράνσις.

—Ίσως να ήρθε να πάρη κάτι ή να άλλάξῃ ρούχα πριν φύγῃ για την έξοχή.

Εκείνη την στιγμή μπήκε ο Χέτζ:

—Ο σερ Τιμόθεος σας περιμένει, κ. Λέντσαμ, στην βιβλιοθήκη, είπε.

Ο ΘΥΜΟΣ ΤΗΣ ΜΙΣ ΧΙΣΛΟΠ

—Με ζητήσατε σερ Τιμόθεε; είπε ο Φράνσις βλέποντας τον πατέρα της Μάργκαρετ.

—Έπιθυμώ να παρενθώτε σε μιαν συνομιλία που θα λάβῃ χώραν εδώ. Σας άφρα-

δώς ένα βαθμό. Σκέφτηκα πως ίσως να σας διασκεδάσε αυτό.

Ο Φράνσις, τότε πρόσθεσε πως ήταν κι άλλα άτομα μέσα στο δωμάτιο. Σ' ένα σκοτεινό μέρος, ξεχώρισε μιαν γυναίκα, καθισμένη σε μιαν πολυθρόνα. Πίσω της στεκόταν όρθιος με το καπέλλο στο χέρι ένας άνδρας. Ο Φράνσις τους άνεγνωρίσεν έκπληκτος και τους δυο.

—Η μίς Χίςλοπ! φώναξε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της προκλητικά. Ο σερ Τιμόθεος χαμογέλασε.

—Α! είπε, γνωρίζετε την δεσποινίδα. Τὸν κ. Σόπλαντ άσφαλώς τον γνωρίζετε. Σας όμολογώ, κ. Λέντσαμ, πως πολλοί τον φοβούμαι τον κ. Σόπλαντ. Δέν άποκλείεται νάχη στην τσέπη του κανένα ένταλμα συλλήψεως εναντίον μου.

Ο ντέκετιβ φορούσε ένα σμόκιν που του στένευε πολύ. Φαινόταν όμως πολλοί ικανοποιημένος απ' τον έαυτό του.

—Ήρθε εδώ, κ. Λέντσαμ, είπε, γιατί με κάλεσε ο σερ Τιμόθεος. Θέλω να καταλάβετε (κι' έλθεισε με τρόπο στο μάτι στον Φράνσις) πως άφίερωσε τις τελευταίες μέρες μου στην άνακάλυψη του κ. Ρέτζι Βίλμορ, άδελφού του κ. Άντριου Βίλμορ.

—Είμαι εϋτυχής, είπε ο Φράνσις γιατί ο Άντριου Βίλμορ είναι ένας από τους καλύτερους φίλους μου.

—Εφθασα στο συμπέρασμα ότι ο νέος ξελογιάστηκε, είπε ο ντέκετιβ κι' ότι σήμερα είναι κλεισμένος στο Βαλχάουζ παρά την θέλησή του, για ένα παράνομο σκοπό.

Ο κύριος αυτός, είπε ο σερ Τιμόθεος ήρεμα, δείχνοντας τον Σόπλαντ, όταν ήρθε εδώ ήταν άπολύτως ίσοροπημένος. Πάντως δέν πιστεύω να είναι επικίνδυνος.

—Σερ Τιμόθεε, είπε θυμωμένος, ο ντέκετιβ, άρνείσθε, βλέπω, να με πάρετε στα σοβαρά. Μπορούσα φρυσικά, να βγάλω ένταλμα κατ' όικον έρεϋνης εις δάρος σας—όπως και άσφαλώς θα βγάλω. Πίστενα όμως πως μπορούσαμε να φθάσουμε σε μιαν συνενόηση χωρίς να άκολουθήσω την νόμιμον δδόν...

—Δέν καταλαβαίνω την έννοια της λέξεως «ξελογιάστηκε», τον διέκοψε ο σερ Τιμόθεος άνάδοντας ένα σιγαρέττο. Ούτε τον φυλάκισα, ούτε τον φίλωσα, ούτε τον έδεσα πισθάγκωνα. Ίκανοποιήστε λοιπόν, την περιέργειά μου και πείτε μου για ποιο λόγο ύποθέτετε πως ή έξαφάνισή του κ. Ρέτζι Βίλμορ με άφορα;

Ο Φράνσις άνοιξε το στόμα του, πρόλαβε όμως ο Σόπλαντ:

—Καμιά φορά έργάζομαι και για λογαριασμό μου, κύριε, είπε. Δέν παύω όμως να έχω όπ' όψει μου πως είμαι όργανο της δικαιοσύνης. Δέν έχω να δώσω εξηγήσεις για την διαγωγή μου. Έπετήρησα το σπίτι σας του Άτς-Έντ κι έφθασα στο συμπέρασμα πως αν δέν δεχθήτε να συζητήσουμε υπό άλλο πνεύμα αυτή την ύπόθεση, έχω το δικαίωμα να ζητήσω ένταλμα κατ' όικον έρεϋνης.

Ο σερ Τιμόθεος άναστήναξε.

—Κύριε Λέντσαμ, είπε, σε σας αφήνω την φροντίδα να διευκρινήσετε την ύπόθεση της κατασκοπείας. Τί λόγο έχει, σας παρακαλώ, ο Ρέτζι Βίλμορ για να έξαφανισθῃ;

—Δέν μπορέσα να άνακαλύψω καμμίαν άπολύτως άφορητή στην έξαφάνισή του Ρέτζι Βίλμορ, άποκρίθηκε ο Φράνσις, κι' ούτε σας ύποπτεύω ως άνακατεμένο. Πάντως οι προσπάθειες του κ. Σόπλαντ, μολονότι δέν μου έδειξε πολλή έμπιστοσύνη, έχουν την έγκρισή μου και την συμπάθειά μου.

—Τὸ δυσάρεστο είναι ότι κανείς δέν νοεῖ να μου πῇ γιατί με ύποπτεύονται. Έχομε και το δίλημμα: ή πρέπει να άφήσω τὸν κ. Σόπλαντ να πηγαίνειόρεχεται έλεύθερα μέσα στο σπίτι μου ή να τον άφήσω να πάη

«Άγαπητέ σερ Τιμόθεε Μπράστ,

«Μολονότι δέν με γνωρίζετε προσωπικώς, θα έπιθυμούσα να συζητήσουμε μαζί μιαν ύπόθεση για την όποια έχω κάποια πληροφορία. Θα έχετε την καλωσύνη νάρθῃτε να με συναντήσετε το ταχύτερο;

«Μεθ' ύποληψεως.

Νταίξη Χίςλοπ»

—Παίρνοντας αυτό το μπιλλιέτακι, συνέχισε ο σερ Τιμόθεος ενώ δίπλωνε το γράμμα, τηλεφώνησα στην ένα νάρθη εδώ. Παρουσιάστηκα ο ίδιος στον κ. Σόπλαντ, που δείχνει τόσο ενδιαφέρον για μένα και τον κάλεσα νάρθη μαζί μου στο Κωρξον στρεφ να του προσφέρω κανένα... άναψυκτικό. Κι' άνακάλυψα το έξης ενδιαφέρον: ότι ο κ. Σόπλαντ κι' ή μίς Νταίξη Χίςλοπ δέν ήταν ξένοι ο ένας προς τον άλλο. Τώρα, νεαρά μου φίλη, είμαι άπολύτως στην διάθεσή σας. Μην σας νοιάζῃ για την παρουσία των δυο κυρίων. Πήγε μου τί άκριβώς θέλατε να μου πῇτε.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσέ φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, βέβαιος μέλλον ύπουλός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρας δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι όμως πίσω από την φανταστική αυτή αuality, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσσέ είναι φρικτά δυστυχισμένος. Αγαπά μ' έναν απεισιμμένο έρωτα την Μπλάνς Έστέ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του άφησε την προτομία της.

Μια μέρα η Σουζάν ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της και επακολουθεί μια τραγική σκηνή. «Πρέπει να διαλέξεις: ή μισώ αυτόν ή μένω», του λέγει η Σουζάν. Με ματωμένη καρδιά, αποφασίζει να διακόψει την άθωα αισθηματική σχέση του αφήνει και την πολιτική και αποσύρεται στην έσοχη για να ξεχάσει λίγο. Ωστόσο, η ανάμνησή της τον καταδιώκει, και προσπαθεί να μάθει νέα της.

9. (Η συνέχεια)

Λοιπόν, να με δυο λόγια περί τίνος πρόκειται... είπε η Καρλντέ Κερνέ. Έζησαν την Μπλάνς. Ξέρετε ότι έχει αποπνέει επανειλημμένως πολλά καλά συναισθήματα την άφισαμε πάντοτε ελεύθερη ο σύζυγός μου κι' εγώ. Μα αυτή την φορά δεν επιτρέπεται να μείνουμε αδιάφοροι. Είναι πια σ' ηλικία που πρέπει να αποκατασταθεί. Αυτή της γνώμης δεν είστε και σεις;

Ο Μιχαήλ, κατέβαλε προσπάθεια για να απαντήσει:

—Βεβαίως...

—Ο υποψήφιος είναι από πάσης απόψεως καλός. Δεν είναι πια της πρώτης νεότητος βέβαια, αυτό ακριβώς είναι μια ακόμη εγγύησις ευτυχίας. Από απόψεως περιουσίας είναι σ' άριστη θέση. Ήταν μέλος της προηγούμενης Βουλής... Α! Δεν ήταν βέβαια από τους όμορφονούς σας...

—Από τους όμορφονούς μου;

—Ναί! Τους πολιτικούς σας φίλους. Είναι ο κ. Γκραβάλ. Τον γνωρίζετε; Δεν είναι έτσι;

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

—Ναί, κυρία. Τον γνωρίζω λίγο.

—Είπε πολύ καθώς πρέπει κύριος. Ίσως να σας έπολεμσε όταν ήταν βουλευτής. Μα αυτό δεν είναι λόγος για να μην τον πάρει η Μπλάνς. Άλλως τε δεν ασχολείται πια με την πολιτική και περιορίστηκε έξω από κλήρου στις ιστορικές εργασίες του... Όπως δηλαδή ελπίζουμε ο κ. Κερνέ και εγώ ότι θα ενδιαφερθήτε και ότι θα καταβάλλετε και σεις την επιρροή σας για να πείσετε την κόρη μας...

Και επειδή ο Μιχαήλ δεν απαντούσε, εκείνη προσέθεσε:

—Μπορούμε να στηριχθούμε

σε σας;

Ο Μιχαήλ φαινόταν ευχισμένους σε σκέψη:

—Ο κ. Γκραβάλ, είπε τέλος, δεν είναι από τους ανθρώπους, των οποίων τα φρονήματα μου είναι συμπαθή. Άλλα δεν μου φαίνεται να ενδιαφέρει αυτό την Μπλάνς, και κατά τα άλλα είναι τιμιώτατος.

—Ωστε είμαστε σύμφωνοι;

—Συγγνώμη, κυρία! Σας είπα, ότι δεν άκουσα να πουν τίποτα κακό για τον κ. Γκραβάλ, τίποτα που να τον μειώνει. Άλλα τον γνωρίζω πολύ λίγο... Πριν αναμειχθώ στην υπόθεση αυτή, θέλω να ζητήσω μερικές πληροφορίες... Δώστε μου, σας παρακαλώ, δύο-τρεις μέρες καιρό και κατόπιν θα σας γράψω, καθώς και στην Μπλάνς.

—Να της γράψετε;... Γιατί... μην την δήτε την ίδια;

—Θα την δω, κυρία. Κατά τας περιστάσεις...

—Σας ευχαριστώ, αγαπητή κύριε... Σας ζητώ και πάλιν συγγνώμη, γιατί σ'ας κατεδίωξα έως εδώ... Ίσως σας έκαμα να χάσετε καμμίαν ώραία αγόρευση.

Και έφυγε, ρίχνοντας περίεργα βλέμματα στους κυκλοφορούντας εκεί μέσα. Ο Τεσσέ επανήλθε στην κάθησε σιωπηλώς στην θέση του. Η συνεδρίασις τώρα δεν παρουσίαζε κανένα ενδιαφέρον. Τρέχοντα ζητήματα, ψίθυροι, γενική αδιαφορία.

Ο ντ'ε Τόρν, που σηκωνόταν εκείνη την ώρα για να φύγει, του έδωσε το χέρι.

—Έκαμες ένα σφάλμα! του είπε με τόνο παρατόνου.

Ο Μιχαήλ τον έκτύπησε με μάτια αφηρημένα. «Θέλε να μείνει». Ένα πλήθος σκέψεων συγκρούονταν μέσα του. Πολύ συχνά, από τότε που αγάπησε την Μπλάνς είχε σκεφθεί για ένα πιθανόν γάμο της. Και έσπυλλογίζονταν ένα τέτοιο πράγμα με την ήρεμία, που δέ-

χεται κανείς έναν άναγκαίο ακρωτηριασμό. Και έλεγε μάλιστα μέσα του: «Θα την συμβουλευθώ εγώ ο ίδιος ένα τέτοιο πράγμα. Θα προσπαθήσω να την πείσω, ότι μπορεί να είναι ευτυχισμένη αργότερα, όταν θα με ξεχάσει. Θα της υποδείξω την ανάγκη της θυσίας. Και ίσως με ακούσει». Αφού δεν μπορού να της δώσω εγώ την ευτυχία, θα εξασφαλίσω τουλάχιστο την καρδιά της από τις τρικυμίες της ζωής».

Μα τώρα που το πράγμα ήταν κοντά! «Ω! Πόση διαφορά; Βέβαια ο Γκραβάλ θα ήταν ένας καλός σύζυγος. Είχε βέβαια και εκείνος τους υπολογισμούς του. Ζητούσε έτσι, με κάποιον πλάγιο τρόπο, χάρις στην θοήθεια του Τεσσέ, να ξαναμπει στην πολιτική ζωή. «Ήξερε καλά ο Μιχαήλ την ταπεινότητα αυτή των χαρακτήρων. Αν δεν του προκαλούσε έκπληξη, του έφερνε όμως αηδία. Άλλα το δικό του ζήτημα; Τώρα, η Μπλάνς, έστω και μακριά του, του άνηκε πάντοτε. Ένώ μετά τον γάμο:

«Έφυγε από την Βουλή και γύριζε στους δρόμους. Ο θόρυβος της κινήσεως του έφερε μίαν ευχάριστη ζάλη. Άλλα μόλις εύρεθη και πάλι στο σπίτι του, την ώρα του γεύματος, η αγωνία τον κατέλαβε.

Είχε μερικούς ξένους, όπως συνήθως, και εκείνοι για να προκαλέσουν το ενδιαφέρον του, έκαμαν φυσικά λόγο για το ζήτημα της Βουλής. Έξέφρασαν την έκπληξή των για την νίκη της Κυβερνήσεως, ή οποία ήταν μεγαλύτερη και από εκείνη που μπορούσε να περιμένη ο Πρωθυπουργός. Κάποιος είπε:

—Η επίθεσις της αντιπολιτεύσεως δεν ήταν τόσο έντονη όσο μπορούσε να είναι...

Ο Μιχαήλ, που μόλις άκουε, άντελήφθη την φράση αυτή και είπε ξερά:

—Η αντιπολίτευση αποστρέφεται τους αγώνες πάνω σε τέτοια ζητήματα.

Η φωνή του ήταν απότομη. Οι συνδαιτημένες κυττάθηκαν μεταξύ των. «Τί έπαθε;» σκέφθηκαν. Κάποιος είπε:

—Οι νίκες της Κυβερνήσεως είναι εις θάρος της. Έξαντλει τις τελευταίες της δυνάμεις.

—Δεν το ξέρουμε! απήντησε ο Μιχαήλ. Ο πρωθυπουργός είναι επιδέξιος και ή πλειονοψηφία είναι ακόμη συμπαγής.

Κατόπιν έμεινε αφηρημένος, δεν έδωσε προσοχή σε τίποτα, δεν είδε καν το βλέμμα της Σουζάν, που ζητούσε να τον επαναφέρει στην πραγματικότητα και απεισιμμένη κατόπιν, επέταχυνε το τέλος του γεύματος. Άλλα μόλις πήγαν στο σαλόνι ο Μιχαήλ έπροφασίσθη μια επείγουσα εργασία και άφησε τους ξένους του για να κλεισθή μόνος στο γραφείο του. Εκεί για πρώτη φορά έπειτα από πολλά χρόνια έκλαψε. Έκλαψε για την θλίψη της Μπλάνς, που θα ήταν μεγαλύτερη

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

και θαυτερη από την δική του. «Επειτα μία νέα αγωνία τον κατέλαβε: «Άραγε, η Μπλάνς θα καταλάβαινε την θυσία του; Θα έπιστευε, ότι την αγαπούσε πάντοτε και ότι θυσιαζόταν προς χάριν της; Ποιος ξέρει αν ή γυναικεία υπερφάνειά της θα της επέτρεπε να καταλάβει την σημασία της αποφασέως του; Οι γυναίκες είναι έτσι. Δεν θέλουν να τις εγκαταλείπουν για κανένα λόγο και δεν μπορούν να καταλάβουν ότι οι άνδρες, που ξεριζώνουν την καρδιά τους, είναι εκείνοι που τις αγαπούν περισσότερο...

Ώρες ολόκληρες πέρασαν, χωρίς να το καταλάβει. Κάποιος χτύπησε την πόρτα.

—Εργάζομαι... Μην με ενοχλείτε... Άνεγνώρισε το θήμα της Σουζάν, που απομακρυνόταν και θυβόθηκε πά-λι στις σκέψεις του. Σιγά-σιγά οι συλλογισμοί του έγιναν λιγότερο σκληροί, ήρεμότεροι. Σκέφθηκε ήσυχά τι έπρεπε να κάνει. Να μιλήσει στην Μπλάνς, να την δει, να της πει: «Πάρε τον Γκραβάλ», δεν είχε την δύναμη. Η καρδιά του θα έλεγε το αντίθετο και την καρδιά του μάλλον θα άκουε. Έπρεπε λοιπόν να της γράψει... Άλλα πώς;... Για πολλή ώρα ζήτησε τις λέξεις, χωρίς να τις θρίσκει, άρχισε φράσεις, χωρίς να μπορεί να τις τελειώσει. Μα επί τέλους ή συναίσθηση της ανάγκης να κάνει κάτι υπερίσχυσε. Πήρε την πέννα και άρχισε να γράφει:

«Είδα την μητέρα σου σήμερα, Μπλάνς. Με παρεκάλεσε να σου μιλήσω ή να σου γράψω, να μεταχειρισθώ την επιρροή μου, όπως λέγει, για να δεχθής τις προτάσεις που σου έγιναν. Δεν μπορώ να σε δω. Δεν θα είχα την δύναμη να σου πω ή τι πρέπει. Θα την έχω ίσως για να σου το γράψω.

«Η μέρα αυτή ήταν τρομερή, περισσότερο από ή, μπορεί κανείς να παραστήσει. Τα περασμένα ξύπνησαν μέσα στην καρδιά μου. Αισθάνθηκα, ότι ή αγάπη μου ζή και ζή πάντα τόσο δυνατή όσο τον καιρό, που μπορούσα να σε βλέπω και να σε ακούω. Αισθάνθηκα ότι ή θυσία ήταν πολύ σκληρότερη για σένα παρά για μένα, άφ' οδ πρόκειται να παραδώσης τον έαυτό σου και να τον δεσμεύσης για πάντα... Κατάλαβα—ω! θα ήθελα να σου πω με πόσο πόνο—όλη την τραγικότητα της καταστάσεώς μας, την δίψα μας για την ευτυχία, αλλά και την άβυσσο που μας χωρίζει και που πρέπει να κάμωμε ακόμη μεγαλύτερη.

«Ήξερα, ότι έως τώρα μέναμε όποσδήποτε ενωμένοι, γιατί μπορούσαμε να ζούμε ο καθένας χωριστά την δική του ζωή, αφωσιωμένοι ο ένας στον άλλο. Τώρα, Μπλάνς, αν της ναί, τελειώνει και το τελευταίο μας όνειρο, τελειώνουν όλες οι ελπίδες, τελειώνει το σήμερα, που συγκρινόμενο με το αύριο, είναι ακόμη μία ευτυχία. Και όμως αυτό πρέπει να γίνει. Είναι ανάγκη για σένα, για τη ζωή σου, που θα είναι ίσως μακρά, μακρότερη από την

δική μου, για το μέλλον σου, από το οποίο εγώ πρέπει να λείψω έντελως. Δεν θέλω ο γενναίος σου έρωας σου να σε καταδικάσει στην μόνωση, στα έρημικά γεράματα, στη δυστυχία μιας υπέρβουρας που έμεινε έξω από τους κοινούς κανόνες. Ίσως έτσι θα είναι καλύτερα και για μένα. Σε αγαπώ Μπλάνς, και θα σε αγαπώ πάντα. Μα όταν θα ανήκησ' έναν άλλο... Θεέ μου! Γράφω, τρέμοντας, χωρίς να θρίσκω τις λέξεις και δεν θέλω να σου πω όλα, όσα σκέπτομαι... Φοβούμαι μήπως δεν σε πείσω... Και πρέπει, πρέπει να σε πείσω. Άλλα πώς να σε πείσω, όταν ολόκληρο το είναι μου διαμαρτύρεται;... Τι να σου πω;... Σε ξέρω αρκετά, ώστε να είμαι βέβαιος πώς θα σκέφθηκες πάλι ή τι είναι δυνατόν να σκεφθ' κανείς.

«Και κάποτε μία φωνή μου λέει ότι αφού ανήκησες, θα πη ότι είχες δική. Μα όχι... Δεν είχες δική. Η άλλη φωνή είναι ισχυροτάτη, Μπλάνς. Είναι ή φωνή του καθήκοντος... Αυτό απαιτεί ή ζωή. Θέλει ν' ανήκησ' σε έναν άνδρα που δεν θα σε καταλαβαίνει, δεν θα σε αγαπά όπως θα θέλεις, μα είναι τίμιος άνθρωπος. Ναί, ή ζωή απαιτεί αυτό το τερατώδες πράγμα,

—Έκαμες ένα σφάλμα του είπ'ε ο ντ'ε Τόρν με παρατόνο.

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩ ΕΝΤΟΥΡ ΡΟΝΤ

και εγώ που ξέρω τη φρίκη του, σε συμβουλεύω να δεχθής. Σου το λέω, αφού έκλαψα ώρες ολόκληρες. Σου το λέω μέσα στην γαλήνη της νύχτας που περιβάλλει την αγωνία μας.

«Μπλάνς, αγαπημένη μου. Αυτή την φορά είναι το τελευταίο μου γράμμα που θα λάβεις, και θυμώμαι τι σου έγραφα πριν από μήνες» ότι θα μάς παρασύρει και τους δυο ή ζωή. Χαίρε! Πρέπει! Δεν έχω παρά να σου επαναλάβω την θάρρα αυτή απόφαση. Να την δικαιολογήσω; «Οχι! Δεν έχω το θάρρος να ζητήσω νέα επιχειρήματα. Για ποιό λόγο, άλλωστε; Η φωνή που μιλεί στην συνείδησή μου, μιλεί, αλλοίμονο, και στη δική σου... Χαίρε! Μην αμφιβάλλεις για μένα! Ποτέ δεν σε αγάπησα τόσο όσο τώρα που σε χάνω.

ΜΙΧΑΗΛ

Την επομένη ο Μιχαήλ δεν βγήκε έξω. Πέρασε όλη την ημέρα στο γραφείο του, με την πρόφαση ότι εργάζεται. Στην πραγματικότητα όμως τακτοποιούσε μερικά χαρτιά του και περίμενε την απάντηση. Την έφερε προς το θράδυ ένας υπηρέτης. Αυό μόνο γραμμές, χωρίς υπογραφή.

«Θα σε υπακούσω, Μιχαήλ. Το είπα στην μητέρα μου. Θα σε ευχαριστήσω. Χαίρε!».

Ώρες ολόκληρες διάβαζε το σύντομο εκείνο και ξερό γράμμα προσπαθώντας να το ψυχολογήσει. Μα τίποτα. Ένα μόνο πράγμα καταλάβαινε ότι ήταν το τέλος της αγάπης των...

Ενώ ή ώρα του δείπνου πλησίαζε, ο Μιχαήλ ήλ βγήκε έξω, λέγοντας στην Σουζάν ότι είχε κουρασθή και ήθελε να κινηθ' λίγο.

—Θα έλθης για το φαγητό;

—Δεν ξέρω. Ίσως... Περιπλανήθηκε παντού όπου άλλοτε συναντούσε την Μπλάνς και πέρασε κοντά απ' το σπίτι της. Την είδε, χωρίς εκείνη να τον δει, την ώρα που κατέβαινε από το άμαξί.

Το θράδυ δινόταν μια δειλωση στα 'Ηλύσια, όπου ο Μιχαήλ δεν είχε πάει παρά μόνο μία φορά μόνο στη ζωή του. Ήξερε ότι οι ντ'ε Κερνέ έσυχναζαν στους έπισήμους κύκλους. Σκέφθηκε ότι θα πήγαιναν ίσως εκεί και ότι δυνατόν να τους συνόδευε και ή Μπλάνς με τον μνηστήρα της.

(Ακολουθεί)

"Ερως με χειροπέδες

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΑΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

Ο ψηλός και μελαχροινός κύρις; δεν πίστευε ποτέ στις ταξιδιωτικές «περιπέτειες». Έλατε όμως πού βρισκόταν στο διαμέρισμα του βαγονιού με μία χαριτωμένη ξανθούλα — πού την καλλονή της δεν την είχε καμιά γυναικα στο Σικάγο, την πόλη από όπου έρχόταν αυτός κι' όπου έπείστροφε τώρα. Στην αρχή, έπεξείρησε να πιάσει κουβέντα μαζί της. Εκείνη μιλούσε. Σε λίγο ο νέος ξανάλεγε: «Επιτρέψτε μου να συστηθώ δις: Τζών Μπέρνεϋ, θά ήμουνδε ευτυχής...» Η απάντηση αυτή την φορά ήταν ένα μουρμούρισμα: «Αφήστε με ήσυχη!» Κι' η χαριτωμένη ξανθούλα κατέφυγε στον διάδρομο. Πλήρης αποτυχία, σαν να λέμε! Ο ψηλός κύριος αναστέναξε και πήρε μία έφημερίδα. Την στιγμή εκείνη παρατήρησε άρισμένο άπάνω στη μπανκέττα, το τσαντάκι της άγνωστης, μισόκλειστο. Μηχανικά, άπλωσε το χέρι, με την έλπίδα να βρή μέσα κανένα φακέλλο ή έπισκεπτήριο με το όνομά της, άνοιγοντάς το όμως, άνατινάχτηκε: μέσα στο τσαντάκι, είδε ένα ζευγάρι χειροπέδες!

■ ■

Ο Τζών Μπέρνεϋ έμεινε συλλογισμένος. Όποτε, αυτή ή χαριτωμένη ξανθούλα ήταν άστυνομικός; Με τόσο ύπεροχα κι' άθωα γαλανά μάτια, πού καθρέφτιζαν τον διάφανο ούρανό! Όστόσο δεν μπορούσε παρά να είναι άστυνομικός. Ο Τζών Μπέρνεϋ την άκουγε να πηγαίνει αρχά στον διάδρομο. Ξαφνικά, του ήρθε μία έμπνευση πού τον έκανε να χαμογελάσει από Ικανοποίηση. Πήρε από την τσέπη του ένα άσπρο χαρτί κι' έγραψε μερικές γραμμές με το μολύβι. «Υστερα, το δέλωσε και το κράτησε κρυμμένο μέσα στην παλάμη του.

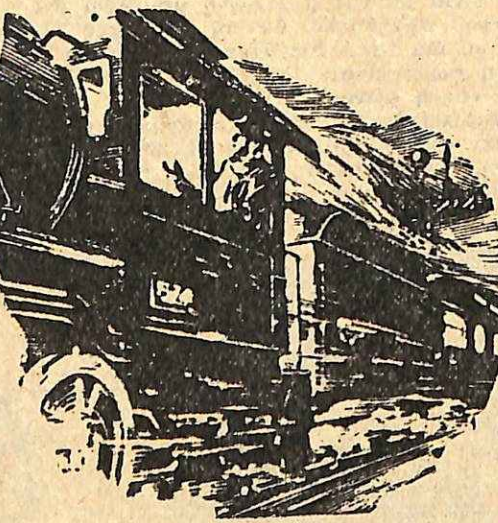
Σε λίγο, το τραίνο έφθανε σ' ένα σταθμό. Απ' το παράθυρο του βαγονιού, ο Τζών Μπέρνεϋ έκανε νόημα σ' έναν πωλητή να πλησιάσει: «Μία πλάκα σοκολάτας!» του είπε δυνατά. Και πρόσθεσε σιγώτερα, με τρόπο όμως ώστε να άκουσθί άπ' την ξανθούλα: «Τίποτε για εκείνον πού πάει στο Σικάγο χωρίς έπιναυφόρι; Λαμπρά, σ' ευχαριστώ».

Τά μάτια της άγνωστης ήσαν κλειστά, ο Τζών Μπέρνεϋ όμως ένοιωσε πώς τον έπιτρούσαν κάτω άπ' τα βλέφαρά τους. Και τον είδαν μέσα άπ' την πλάκα της σοκολάτας να βγάζει μερικές γραμμές με μολύβι. Ο Τζών Μπέρνεϋ έκανε πώς το διάβασε κι' ένωθ έβαλε στην τσέπη, το γελέκου του... άφησε να τον πιάσει από τα χέρια, πάνω στην μπανκέττα. Σε λίγο, καθώς εκείνος έβγαίνει στον διάδρομο για να καπνίση, ή ξανθούλα έσκυβε βιαστικά κι' έπαιρνε το χαρτάκι. Το ξεδίπλωσε και διάβασε: «Ο άρχηγός έδεν να προσέξω να μη σε παρακολουθήσουν. Ο άρχηγός θά φέρη τα σύνεργα της διαρρήξεως. Τά μάτια σου δεκατέσσερα γιατί τό ποσόν άξίζει τον κόπο». «Επιτρέποντας στο διαμέρισμά του, ο Τζών Μπέρνεϋ βρήκε το χαρτάκι του ξεχασμένο στην μπανκέττα κι' έσπεσε να το βάλη στην τσέπη του, κυτιάζοντας με ύποπτα την συνταξιδιώτισσα του πού με κλει-

στά μάτια, φαινόταν να κοιμάται.

Είχε βραδυάσει όταν έφθασαν στο Σικάγο. Ο Τζών Μπέρνεϋ διάλεξε το «Α»-στόρια «Οτέλ». Κι' ένω άνέβαινε με το άσανσέρ στο 13ο πάτωμα, είδε την ξανθούλα να μπαίνει σε άλλο άσανσέρ του ίδιου ξενοδοχείου. Μπήκε μέσα στο δωμάτιό του — τον άριθμό 997—κι' έκλεισε την πόρτα. Σκύβοντας, είδε από την κλειδαρότρυπα την ξανθούλα πού τον άριθμό 998. Τότε, ξανάνοιξε την πόρτα κι' είπε στο γκαρσόνι δυνατά: «Σε δέκα λεπτά, τεβώ να γευματίσω».

Από άπό δέκα λεπτά, ο Μπέρνεϋ ορυσόδως άπ' το δωμάτιό του, άκουσε κρυμμένους στην γωνία άρμόμου κι' από εκεί, είδε την ξανθούλα να βγαίνει άπ' το 998 και να μπαίνει στο δωμάτιό του. «Επωφελείται της άπουσίας μου για να κάνει έρευνες μέσα στις βαλίτσες μου» σκέφθηκε ευχαριστη-

Σε λίγο το τραίνο έφθασε σ' έναν σταθμό...

μένος ο Μπέρνεϋ. «Τώρα πιάστηκε στη φάκα». Και γύρισε πίσω. Μπήκε μέσα στο δωμάτιό του όπου δεν βρήκε κανέναν, παρατήρησε όμως, ότι ή κουρτίνα του παραθύρου κινούνταν ελαφρά. Πήρε το τηλέφωνο και τηλεφώνησε: «Δεν θά κατεβώ να γευματίσω. Στείλτε μου μπισκότα και μία μπιτάλλια σαμπάνια». «Επειτα πήγε στο δωμάτιό του λουτρού, και σε λίγο, γύριζε με τις πιτζάμες του. «Εφαγε ένα-δυό μπισκόττα, ήπια λίγη σαμπάνια, έπειτα έσβυσε το φώς και έαπλώθηκε στο κρεβάτι του. «Εκαμε πώς κοιμήθηκε. Σε λίγο την άκουσε να τον πλησιάζει ελαφρά και εαφνικά, ο Μπέρνεϋ ένοιωσε τους κρ'κους των χειροπέδων περασμένους στα χέρια του! Το φώς ξανάναψε:

—Μην κινηθήτε! του έλεγε μία φωνή πού έτρεπε. Σας συλλαμβάνω.

Η ξανθούλα κρατούσε ένα ρεβόλβερ, κατά τον πιο άδέξιο τρόπο.

—Πάντως, επιτρέψτε μου να σας πω πώς είσθε άξιολατρευτή, της άπάντησε εκείνος κι' άμέσως πρόσθεσε με κέφι:

—Παράξενο για μία ντέτεκτιβ, να είσθε τόσο συνεσταλμένη! Είσθε χλωμή σαν

το κερί. Θέλετε ένα μπισκόττο και λίγη σαμπάνια; Στο άναμεταξύ, θά περιμένω ήσυχα... με τις χειροπέδες. Εκτός αν προτιμάτε να μου έξηγήσετε πώς και γιατί τί βρισκόσαστε εδώ — μέσα;

—Άκούστε, του είπε εκείνη με κομμένη άναπονή. Είμαι ή κόρη του άστυφύλακος Μηράουν άπ' την Βαλτιμόρη. Δέκα χρόνια ο πατέρας μου περιμένει την προαγωγή του. Συλλαμβάνοντας έναν διαρ... έναν τύπο σαν κι' έσας ήθελα να πω, άσφαλώς θά προβιβαζόταν άνεξαρτήτως της έφευρέσεώς του των χειροπέδων...

—Όποτε αυτές οι χειροπέδες είναι έφεύρεσή του;

—Μάλιστα. Και κλείουν αυτόμάτως μ' έναν πρωτότυπο τρόπο πού έπενόησε ο πατέρας μου. «Ηρθα στο Σικάγο για τις δειξω στον δόκτορα Ρίτσαρντ, διευθυντή του τμήματος των έπιστημονικών έρευνών της άστυνομίας. «Αν ο κ. Ρίτσαρντ τις έγκρινη» σίγουρα θά προαχθί ο πατέρας μου. «Αν όμως, έπιπλέον, ο πατέρας μου συνελάνθαι έναν κακοϋρ... έναν τύπο σαν κι' έσας, ήθελα να πω, —Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω... Έκανε ο Μπέρνεϋ πού προσπαθούσε να διατηρήσει την σοβαρότητά του.

—Τώρα, θά τηλεφωνήσω στον πατέρα μου νάρβη να σας οδηγήση στο τμήμα. Θά είναι πιο καλό για την προαγωγή του, να σας έχη συλλάβη ο ίδιος. Στο άναμεταξύ...

—...έλπίζω να μου κρατήσετε συντροφιά! είπε ο Τζών Μπέρνεϋ με χαμόγελο...

■ ■

Σε λίγο, ο ψηλός νέος λέγει:

—Μις Μπράουν, άγγελε, του ούρανού, δώστε μου ένα φιλή!

—Τρελλαθήκατε;

—Όποτε άρνεϊσθε; Τότε θά βάλω τις φωνές και θάρθη να με συλλάβη κανένας άστυφύλακας του Σικάγου... και δεν θά προαχθί ο πατέρας σας!

Τι να κάνει ή μις Μπράουν; Άναγκάστηκε να δώση το φιλή...

Υστερα από πέντε λεπτά, όρμωσε μέγα στο δωμάτιό ο άστυφύλαξ Μπράουν. Μόλις έφθασε όμως μπροστά στο κρεβάτι όπου ήταν έσπλωμένος με τις χειροπέδες ο Τζών Μπέρνεϋ, στάθηκε σαν άπολιθωμένος:

—Ο δόκτωρ Ρίτσαρντ; Μά τι έκανες, Μάργκαρετ; Τι είναι αυτό πού έκανες, παιδί μου;

Ο Τζών Μπέρνεϋ—ή μάλλον ο δόκτωρ Ρίτσαρντ, διευθυντής του τμήματος των έπιστημονικών έρευνών της άστυνομίας του Σικάγου—χαμογέλασε:

—Λύστε μου τα χέρια, είπε. Σας βεβαίω ότι οι χειροπέδες σας είναι πρώτης γραμμής. Είναι γερές, ελαφρότατες και βρίσκει κανείς ευχαρίστηση να τις έχη περασμένες στα χέρια του! Σας το λέγω έξ' ιδίας πείρας. Προτού όμως γίνη λόγος για την προαγωγή σας, θά μου έπιτρέψετε να ζητήσω την δική μου. Μοφάινεται πώς μπορώ, κ. Μπράουν, να ζητήσω την προαγωγή μου σε σύζυγο της χαριτωμένης μις Μάργκαρετ Μπράουν;

ΑΛΑΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ

ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΟΥ Α. ΣΝΙΤΣΛΕΡ

Πρόσωπα:

Ανατόλ — Γαβριέλα

(Η σκηνή στο δρόμο.

Ανατόλ.—Κυρία... κυρία... Γαβριέλα.—Τί είναι; "Α! σεις;

Αν.—Ναί, «έγώ» είμαι. Σας πήρα από πίσω. Δεν μπορώ να σας βλέπω φορτωμένη με τόσα πράγματα. Δώστε μου τα πακέττα που κρατάτε.

Γαβρ.—Όχι-όχι. Σας ευχαριστώ. Τα κρατώ και μόνη μου.

Αν.—Μά σας παρακαλώ, άγαπητή κυρία, μη φέροντε τόσες δυσκολίες μιά φορά, πού μου δίδεται ή ευκαιρία να σας φανώ λίγο χρήσιμος.

Γαβρ.—Είσαστε πολύ περιποιητικός...

Αν.—Ναί, όταν μπορώ είμαι... Είναι πολύ ευχάριστο να μπορ ή κανείς να είναι περιποιητικός, και όταν κατά τύχη είναι παραμονή των Χριστουγέννων-πώς;

Γαβρ.—Είναι θαύμα πώς σας συνήνητσα.

Αν.—Θέλετε ίσως να πητε, ότι έφέτος δέ σας έκανα καμμιάν επίσκεψη, ούτε μιά...

Γαβρ.—Ακριδώς, κάτι τέτοιο ήθελα να πω.

Αν.—Αφήστε: δεν έκανα επισκέψεις. Και... τί κάνει ο κύριος σας; Τα μικρά;

Γαβρ.—Τί ρωτάτε για πράγματα πού δέ σας ενδιαφέρουν;

Αν.—Είσαστε πραγματική καρδιογνώστις.

Γαβρ.—Δεν μαντεύω. Σας γνωρίζω καλά.

Αν.—Όχι τόσο καλά όσο θά έπιθυμούσα να με γνωρίζατε...

Γαβρ.—Νά λείψουν, παρακαλώ, τα διαφορούμενα.

Αν.—Αδύνατον...

Γαβρ.—Δώστε μου τότε πίσω τα πακέττα μου.

Αν.—Μην θυμώνετε: θά είμαι φρόνιμος.

(Προχωρούν ο ένας κοντά στον άλλο χωρίς να μιλούν).

Γαβρ.—Πέστε τίποτα. Κάτι πρέπει να λέτε...

Αν.—Νά μην είναι, όμως άυστηρή ή λογοκρισία σας.

Γαβρ.—Διηγηθήτε μου επί τέλους κάτι. Σε τί κατανέισθε; Είναι τόσος καιρός πού δεν είδα ήμεις;

Αν.—Τίποτε περισσότερο από εκείνο πού έκανα πάντα.

Γαβρ.—Δηλαδή, τίποτε;

Αν.—Εν τούτοις όμως σήμερα δεν μπορέιτε να το πητε αυτό για μένα. Σήμερα έχω πολλές και μεγάλες άσχολίες. Σήμερα κάνω ακριδώς ό,τι και σεις.

Γαβρ.—Δηλαδή;

Αν.—Αγοράζω χριστουγεννιάτικα δώρα.

Γαβρ.—Σεις;

Αν.—Δεν μπορώ όμως να δω εκείνα πού θέλω. Ολόκληρες εβδομάδες τώρα γυρίζω όλους τους δρόμους. Στέκω μπροστά σ' όλες τις διτηρίες, και κυτάζω να δω κάτι καλό. Τίποτε.

Γαβρ.—Θέλετε να σας βοηθήσω;

Αν.—Είσαστε ένας άγγελος καλωσύνης, κυρία μου σωστός άγγελος. Νά μη μου πά-

ρετε όμως τα πακέττα σας.

Γαβρ.—Δεν θά τα πάω.

Αν.—Καλά το είπα: σωστός άγγελος, άγγελος!

Γαβρ.—Θά λάβετε και σεις την καλωσύνη να σιωπήσετε;

Αν.—Έδουδάθηκα κιόλας.

Γαβρ.—Δώστε μου λοιπόν μερικές πληροφορίες. Για ποιον πρόκειται ν' αγοράσετε δώρα;

Αν.—Αυτό... αυτό δεν είναι εύκολο να σας το πω.

Γαβρ.—Φυσικά για μιά κυρία;

Αν.—Ναί, δέβαια, αφού είχατε το χά-

Παρακολουθεί με το βλέμμα του την άμαξα πού φεύγει.

ρισμα να είσαστε καρδιογνώστις. Αυτό σας το είπα και πριν.

Γαβρ.—Λοιπόν...για μιά κυρία... Για μιά πραγματική κυρία;

Αν.—Παρντόν. Τί έννοείται με την λέξιν «κυρία»; Άν έννοήτε γυναίκα της ύψηλης κοινωνικής τάξεως, πέσατε έξω στην προκειμένη περίπτωση.

Γαβρ.—Λοιπόν, της κατωτέρας κοινωνικής τάξεως;

Αν.—Καλά ως πούμε της κατωτέρας κοινωνικής τάξεως.

Γαβρ.—Αυτό έπρεπε να το υποθέσω.

Αν.—Παρακαλώ να λείψουν οι σαρκασμοί.

Γαβρ.—Ξεύρω δά τα γούστα σας. Θά είναι πάλι κάποια έξω από την πόλη—άπό τα περίχωρα δηλαδή—κάποια λεπτοκαμωμένη και ξανθή;

Αν.—Ξανθή; Τό παραδέχομαι.

Γαβρ.—Ξανθή λοιπόν... Περιεργό, πάν-

τοτε με γυναίκες των προστείων είχατε σχέσεις. Πάντοτε και διαρκώς με τέτοιες γυναίκες...

Αν.—Σ' αυτό δεν πταίω εγώ, άγαπητή κυρία.

Γαβρ.—Αφήστε τα αυτά, άγαπητέ κύριε! Άλλωστε κάνετε πολύ καλά να μένετε κοντά στα πράγματα πού σας ευχαριστούν.

Θά κάνετε μεγάλο άδίκημα στον εαυτό σας, αν εγκαταλείψατε τα πεδία των θριάμβων σας.

Αν.—Δεν μπορώ να κάνω άλλοιώς, γιατί εκεί μόνο με αγαπούν.

Γαβρ.—Μά σας έννοούν κιόλας εκεί.

Αν.—Αυτό καθόλου! Έκεί έξω αγαπούνε μονάχα. ένθ στην άνωτερη τάξη, μόνο έννοούν. Αυτό τό ξέρετε πολύ καλά.

Γαβρ.—Δεν ξέρω τίποτα, ούτε θέλω να μάθω. Νά, αυτό εδώ είναι το καλλίτερο έμπορικό. Σ' αυτό μπορείτε ν' αγοράσετε κάτι για τη μικρούλα σας.

Αν.—Άγαπητή κυρία...

Γαβρ.—Εμπρός λοιπόν! Νά, για κυτάξτε το μικρό εκείνο κουτί με τρεις διάφορες μυρωδιές... ή εκείνο εκεί με τα έξη σαπουνία... Αυτό είναι κάτι πού θά της ταιριάξη. Πώς;

Αν.—Αυτό δεν είναι διόλου εύγενο—κ' εκ μέρους σας...

Γαβρ.—Περιμένετε λίγο: αυτή ή καρφίτσα με τα έξη μυριάντια, να φαντασθήτε, έξη! Κυτάξτε καλά πώς λάμπουν! Α να και ένα θαυμάσιο βραχιόλι με ώραία μπρελόκ... άχ! Νά αυτό με τον άράπη. Θά κάνη μεγάλη έντύπωση... στα προσώπια.

Αν.—Απατάσθε, άγαπητή κυρία. Δεν την γνωρίζετε αυτή τη νέα, είναι έντελώς άλλοιωτική άπ' ό,τι την φαντάζεσθε.

Γαβρ.—Δεν μπορεί να συνεννοηθ ή κανείς εύκολα με σας; «Έλάτε βοηθήστε λοιπόν. Δώστε μου μερικές πληροφορίες για τό πρόσωπο...

Αν.—Μά τί να σας πω πού με κοροϊδεύετε.

Γαβρ.—Αί! Όχι. Νά μου δώσετε μόνο μερικές πληροφορίες. Είναι φιλάρεσκη, ή σεμνή και μετρούφρων; Είναι ψηλή ή κοντή; Της άρέσουν τα χτυπητά χρώματα;

Αν.—Επρεπε να μην δεχθώ την εθγενή προσφορά σας. Με κοροϊδεύετε.

Γαβρ.—Καθόλου. Θά προσέξω εις ό,τι μου πητε. Διηγηθείτε μου λοιπόν κάτι γι' αυτήν...

Αν.—Δεν τολμώ.

Γαβρ.—Τολμήστε. Από πότε...

Αν.—Δεν τ' αφήνωμε αυτά;

Γαβρ.—Επιμένω σ' αυτό! Είναι καιρός πού την γνωρίζατε;

Αν.—Αφ' ότου... ναί, είναι αρκετός καιρός!

Γαβρ.—Μη με ύποχρεώνετε να σας έρω τα διαρκώς. Θέλω να μου διηγηθήτε χωρίς διακοπή όλη την ιστορία της γνωριμίας σας.

Αν.—Δεν ύπάρχει καμμιά ιστορία.

Γαβρ.—Πού την γνωρίζατε, πώς και πότε; Πέστε μου έν γένει τί είδους γυναίκα είναι. Κυρίως αυτά θέλω να μάθω.

Αν.—Καλά, αφού επιμένετε, σας είδο- πού όμως, ότι είναι πολύ άνιαρα ιστορία.

Γαβρ.—Για μένα όμως πολύ ενδιαφέρουσα. Θέλω να μάθω επί τέλους κάτι για

τους ανθρώπους αυτής της τάξεως, τί είδους άνθρωποι είναι. Δεν γνωρίζω τίποτε, μα άπολύτως τίποτε για τους ανθρώπους της τάξεως αυτής...

Α ν.—Έστω, Και να μάθετε γι' αυτούς, δεν θα τους έννοήσετε.

Γ α β ρ.—Κύριε.

Α ν.—Άγαπητή κυρία, σείς από πρόληψη αίσθάνεστε αντίπαθεια, και περιφρονείτε άδίκως και άδικαιολογητως όλα όσα βρίσκονται έξω από τον κύκλο της κοινωνικής τάξεώς σας.

Γ α β ρ.—Είλα.—Μου άρέσει όμως να μαθαίνω. Άλλά για τους ανθρώπους της τάξεως αυτής δεν μου διηγήθηκαν ποτέ τίποτα. Πώς μπορεί λοιπόν να τους γνωρίζω;

Α ν.—Και έν τούτοις, άν και δεν τους γνωρίζετε, αίσθάνεστε μίαν άνεξήγητη αντίπαθεια γι' αυτούς, και άδίκιστα μία κρυφή έχθρα, σαν να σας πήραν κάτι...

Γ α β ρ.—Από μέσα κανείς δεν μπορεί να πάρη τίποτε πού να θέλω να τό κρατήσω...

Α ν.—Ναί, αλλά στενοχωρείστε έντούτοις, όταν άλλος σας παίρνει εκείνο, τό όποιο σείς δεν θέλατε να κρατήσετε...

Γ α β ρ.—Ό! Ό!

Α ν.—Αυτό, αγαπητή κυρία, είναι ένα έντελώς γυναικείο ιδίωμα.

Γ α β ρ.—Δεν μου λέτε πού την ηύρατε αυτή την είρωνεία;

Α ν.—Πού την ηύρα; Θά σας τό πώ. Κι' εγώ ήμουν μία φορά καλός, αγαθός, είχα έμπιστοσύνη σέ όλους και σέ όλα—δεν ύπήρχε ίχνος είρωνείας και σαρκισμού στά λόγια μου. Άνέχθηκα πολλά τραύματα σκληρά, και τό ύπέφερα καρτερικά.

Γ α β ρ.—Λιγότερα ρωμαντισμό παρακαλώ.

Α ν.—Τά έντιμα τραύματα,—ναί, τό ύποφέρω. Ένα «ό χ ι», όταν θά ήτανε άκόμη καιρός, έστω και άν θά τό έπρόφεραν τό πιο αγαπημένα χείλη, μπορούσα να τό άνεχθώ.

Μά ένα «ό χ ι», ένφ τό μάτια έξέφραζον ένα «ί σ ω ς», ένφ τό χαμόγελο φώναζε τόσες φορές «έ σ τ ω», ένφ ό τόνος της φωνής μουρμούριζε «έ β ε α ι ω»—κάτι τέτοιο «ό χ ι» μπορεί να κάνει έναν άνθρωπο...

Γ α β ρ.—Μά τώρα πρόκειται να αγοράσω με κάτι...

Α ν.—Ένα τέτοιο «ό χ ι», μπορεί να κάνει έναν άνθρωπο τρελλό—ή είρωνα.

Γ α β ρ.—Νομίζω πως έπρόκειτο να μου διηγηθήτε κάτι...

Α ν.—Καλά, έπιθυμείτε λοιπόν πολύ να σας διηγηθώ κάτι;

Γ α β ρ.—Ναί, τό έπιθυμώ πολύ. Πώς την έννοήσατε;

Α ν.—Όπως συνήθως γνωρίζονται δύο άνθρωποι. Στόν δρόμο, στό χορό, μέσα σ' ένα λεωφορείο, ή κάτω από μία όμπρέλα.

Γ α β ρ.—Μά εγώ έδυναφέρομαι να μάθω για τόρα, άφού πρόκειται ν' αγοράσω με δώρα σχετικά.

Α ν.—Δεν είναι γοητευτικής ώραιότητας, δεν είναι έξαιρετικής κομψότητας δεν είναι πολύ έξυπνη...

Γ α β ρ.—Μά εγώ δεν θέλω να μάθω τί δέν είναι.

Α ν.—Έχει όμως τό δροσιά άνοιξιάντικης θραυδας, και την χάρη πριγκίπισσας, και τό πνεύμα μιάς πού ξέρει ν' αγαπά.

Γ α β ρ.—Τό είδος αυτό του πνεύματος θά είναι πολύ διαδομένο... στην κατώτερη τάξη σας.

Α ν.—Αυτό δεν μπορείτε να τό φαντασθήτε. Όταν ήσασταν πολύ νέα κόρη σας έκρυβαν πολλά, όταν γίνετε νέα γυναίκα σας είσαν πολλά... Γι' αυτό είσθε πολύ άπλοή εις τό συμπεράσματά σας.

Γ α β ρ.—Γι' αυτό θέλω να πάρω μαθήματα να μάθω. Πιστεύω στην γοητεία της «ριγικήρισης σας», αλλά διηγηθήτε μου λοιπόν περισσότερα γι' αυτήν, περιγράψτέ μου τόν

μαγικό κήπο όπου βρίσκεται.

Α ν.—Δέν πρέπει φυσικά να φανταζεσθε κανένα πολύτιμο σαλόνι, με διαρεία παραπετάσματα, με αγάλματα στίς γωνίες, κι' είκόνες μεγάλων ζωγράφων στόν τοίχο, με έταξέρες φορτωμένες με κομψοτεχνήματα, με άμπαζοις κρεμασμένα και με τεχνικά ήμίφωτα.

Γ α β ρ.—Μά δεν θέλω να μάθω, ό,τι δεν πρέπει να φαντασθώ.

Α ν.—Λοιπόν φαντασθήτε μιά μικρή χαμηλή καμαρούλα, πολύ μικρή, με τοίχους χρωματισμένους, αλλά φωτεινή. Μερικές χαλκογραφίες με μισοσβυσμένες έπιγραφές είναι έδώ κι' εκεί τοποθετημένες στόν τοίχο.

Από τό παράθυρο, όταν θραυδάση, φαίνονται οι θυσιζμένες στό σκοτάδι στέγες και οι καμινάδες, και όταν φθάση ή άνοιξη φαίνονται τά άνθισμένα περιβόλια, πού βρίσκονται άντίκρυ στό παράθυρο με τ' άρώματα των λουλουδιών.

Γ α β ρ.—Τί εύτυχισμένος πού θά είσαστε, άφού θυμόσατε τό Χριστούγεννα τό Μάη.

Α ν.—Ό! Ναί, εκεί είμαι κι' εγώ κάποτε εύτυχισμένος...

Γ α β ρ.—Άρκεί. Πρέπει επί τέλους κάτι ν' αγοράσωμε... Ίσως κανένα σολίδι για την καμαρούλα με τους χρωματιστούς τοίχους.

Α ν.—Δέν λείπει τίποτε από την καμαρούλα.

Γ α β ρ.—Άποφασίστε, λοιπόν. Θά σας περιμένη δέβαια.

Α ν.—Άσφαλώς.

Γ α β ρ.—Τώρα όμως δώστε μου τά πακετάκια μου. Είναι πολύ άργά.

Α ν.—Πάρτε τα, αλλά...

Γ α β ρ.—Πού μόλις συγκρατεί την συγκίνησή της).—Σας παρακαλώ, φωνάξτε την άμμεξα, πού περνά από κει.

Α ν.—Τί βία σας έπιασε έτσι έξαφνα;

Γ α β ρ.—Σας παρακαλώ... (Ό Άνατόλ φωνάζει τόν άμμεξα). Εύχαριστώ. Άλλά τί θά κάνωμε για τό δώρο;

(Η άμμεξα τους πλησιάζει και σταματά. Και οι δύο στέκουν κοντά. Ό Άνατόλ άπλώνει τό χέρι του για ν' άνοιξη την πόρτα).

Γ α β ρ.—Περιμένετε μιά στιγμή. Θέλω να της κάνω ένα δώρο.

Α ν.—Σεις κυρία;

Γ α β ρ.—Άλλά τί να χαρίσω; Νά, πάρτε αυτό τό άνθος—άπλοιστάτα—αυτό τό άνθος. Αυτό θά είναι σαν ένας χαιρετισμός έκ' μέρους μου, τίποτε άλλο. Άλλά και κάτι πρέπει να της πητε έκ' μέρους μου...

Α ν.—Είσαστε πολύ καλή, αγαπητή κυρία.

Γ α β ρ.—Υποσχεθήτε μου όμως ότι θά της τό πητε ακριβώς, όπως θά σας τό πώ, με τίς ίδιες λέξεις.

Α ν.—Πώς μπορείτε ν' άμφισβάλλετε;

Γ α β ρ.—Μου ύπόσχεσθε;

Α ν.—Μ' όλη μου την καρδιά.

Γ α β ρ.—(άνοίγει την πόρτα της άμμεξας).—Νά της πητε λοιπόν...

Α ν.—Λοιπόν;

Γ α β ρ.—Νά της πητε: «Αυτό τό άνθος, αγαπημένη μου, σου τό στέλνει μιά γυναίκα, πού θά μπορούσε ν' αγαπήση τόσο πολύ και τόσο καλά σαν καί σένα, μα πού δεν είχε ποτέ τό θάρρος...

Α ν.—Άγαπητή κυρία...

(Η Γαβριέλα άνεβαίνει γρήγορα στό άμάξι, πού φεύγει γρήγορα—γρήγορα. Οι δρόμοι τώρα, είναι έντελώς έρημοι.

Ό Άνατόλ έξακολουθεί να στέκεται στην ίδια θέση παρακολουθεί με τό βλέμμα την άμμεξα πού φεύγει, ως ότου χαθή στην καμπή του δρόμου. Μένει άκόμη μερικές στιγμές άκίνητος, έπειτα κυττάζει τό ρολόι του και φεύγει διασπαστός).

Α ν.—«Πού σ' αισθάνομαι πάλι κοντά μου».

Γ α β ρ.—Αυτό πραγματικώς είναι ώραίο—πολύ ώραίο.

Α ν.—Πολύ ώραίο και δγαλμένο μέσα από την καρδιά.

Γ α β ρ.—Είναι πάντοτε μόνη; Μπορείτε να βλέπαστε χωρίς να σας ένοχλή κανείς!

Α ν.—Ναί, ναί. Ζή μόνη είναι όλομόναχη: ούτε πατέρα, ούτε μητέρα, άκόμη ούτε καμμία θεία.

Γ α β ρ.—Επομένως σείς είσαστε τό πών γι' αυτήν.

Α ν.—Ίσως... σήμερα. Προς τό παρόν... (σ ι γ ή).

Γ α β ρ.—Άργήσαμε. Για δώστε οι δρόμοι είναι έρημοι.

Α ν.—Σας κράτησα πολύ: είναι καιρός να πάτε σπίτι σας.

Γ α β ρ.—Φυσικά θά περιμένουν. Άλλά τί θά κάνωμε για τό δώρο;

Α ν.—Κάτι θά δρώ—κανένα μικροπραγματάκι.

Γ α β ρ.—Ποιός ξέρει; Μιά φορά όμως πού έβαλα στό νού μου να διαλέξω εγώ κάτι για εκείνη... για την φίλη... για την έρ...

Α ν.—Σας παρακαλώ, αγαπητή κυρία, μην ένοχληθήτε περισσότερο.

Γ α β ρ.—Θά ήθελα να ήμουνά εκεί, όταν θά της δώσετε τό χριστουγεννιάτικο δώρο. (Άργά:.) Α! αυτό ή δέ θά ξέρη τί τυχερή πού σ' άθήκε σ' ή ν έ κ λ ο ν ή του φίλου της.

Α ν.—...

Γ α β ρ.—Τώρα όμως δώστε μου τά πακετάκια μου. Είναι πολύ άργά.

Α ν.—Πάρτε τα, αλλά...

Γ α β ρ.—(πού μόλις συγκρατεί την συγκίνησή της).—Σας παρακαλώ, φωνάξτε την άμμεξα, πού περνά από κει.

Α ν.—Τί βία σας έπιασε έτσι έξαφνα;

Γ α β ρ.—Σας παρακαλώ... (Ό Άνατόλ φωνάζει τόν άμμεξα). Εύχαριστώ. Άλλά τί θά κάνωμε για τό δώρο;

(Η άμμεξα τους πλησιάζει και σταματά. Και οι δύο στέκουν κοντά. Ό Άνατόλ άπλώνει τό χέρι του για ν' άνοιξη την πόρτα).

Γ α β ρ.—Περιμένετε μιά στιγμή. Θέλω να της κάνω ένα δώρο.

Α ν.—Σεις κυρία;

Γ α β ρ.—Άλλά τί να χαρίσω; Νά, πάρτε αυτό τό άνθος—άπλοιστάτα—αυτό τό άνθος. Αυτό θά είναι σαν ένας χαιρετισμός έκ' μέρους μου, τίποτε άλλο. Άλλά και κάτι πρέπει να της πητε έκ' μέρους μου...

Α ν.—Είσαστε πολύ καλή, αγαπητή κυρία.

Γ α β ρ.—Υποσχεθήτε μου όμως ότι θά της τό πητε ακριβώς, όπως θά σας τό πώ, με τίς ίδιες λέξεις.

Α ν.—Πώς μπορείτε ν' άμφισβάλλετε;

Γ α β ρ.—Μου ύπόσχεσθε;

Α ν.—Μ' όλη μου την καρδιά.

Γ α β ρ.—(άνοίγει την πόρτα της άμμεξας).—Νά της πητε λοιπόν...

Α ν.—Λοιπόν;

Γ α β ρ.—Νά της πητε: «Αυτό τό άνθος, αγαπημένη μου, σου τό στέλνει μιά γυναίκα, πού θά μπορούσε ν' αγαπήση τόσο πολύ και τόσο καλά σαν καί σένα, μα πού δεν είχε ποτέ τό θάρρος...

Ξαναγύρισε ό Σοπέν;

Με τους λαούς συμβαίνει συχνά ό,τι και με τά άτομα. Βλέπει π.χ. κανείς ανθρώπους θετικούς, μυαλά τετραγωνικά κατά την κοινή έκφραση, έρμαια των πιδ άπιστευτών δεισιδαιμονιών, προληπτικές στό έπακρο. Τό ίδιο, βλέπει κανείς λαούς πρακτικώτατους, όπως π.χ. ό άγγλικός, παραδομένους έντούτοις στόν πιο περίεργο μυστικισμό. Έτσι, έχομε τους Άγγλους... πρωταθλητές του φλέγματος πού θά τό έφεύρισκαν άσφαλώς άν δεν ύπήρχε στό αίμα τους, και πρίγκηπας του χιούμορ, πού είναι επίσης άγγλική λέξη και άγγλικό προϊόν, να πέφτουν με τά μούτρα στόν πνευματισμό και τά μυστήρια του ύπερέραν! Σε κανένα ίσως μέρος του κόσμου, ή πνευματισμός δεν βρήκε τό πεδίο δράσεως και τους φανατικούς όπαδούς πού είχε πάντα στην Άγγλία. Τελευταία άκόμη, έγινε εκεί ένα μεγάλο πνευματιστικό συνέδριο, στό όποιο πήραν μέρος κορυφές της άγγλικής έπιστήμης. Κλασσικό δέ θά μείνη τό παράδειγμα του Κονάν Ντόυλ, πού συνεδύαζε τό δέυτερο μυαλό με τόν πιο βαθύ μυστικισμό: ήταν φοβερός πνευματιστής.

Τώρα πάλι συγκινεί τους Άγγλους ένα νέο καταπληκτικό όπως οι ίδιοι τά χαρακτηρίζουν ύπερκόσμιό γεγονός. Ό Σοπέν, ό μεγάλος αυτός Πολωνός συνθέτης, άφηκε τά ένδιατήματά του στό 'Ηλύσια Πεδία και έκαμε την εμφάνισή του στό Λονδίνο! Και συγκεκριμένως, παρουσιάσθηκε στόν γυιό του προέδρου του 'Βρετανικού Κολλεγίου Ψυχικών 'Επιστημών του Σάουθ Κένσιγκτον, στό Λονδίνο κ. Κόξ, για να τόν διδάξει, μιά και ό νέος είναι πιανίστας, πως να παίζει καλύτερα!

Αυτό τουλάχιστον ισχυρίζεται ό νεαρός κ. Φράνκ Κόξ, ό όποιος μάλιστα, έκανε τελευταία και διάλεξη με θέμα τίς σχέσεις του με τόν μεγάλο διδάσκαλο, αναφέροντας και μερικά και πολύ έντυπωτικά γεγονότα, από την μυστηριώδη αυτή συνεργασία.

Από μικρός άκόμη, άφηγείται ό κ. Κόξ, αίσθάνθηκε μιά άκατανίκητη έλξη προς την μουσική και ιδιαίτερος στό πιάνο. Έκ παραλήλου, ό μικρός τότε Κόξ, έδινε και πολύ περιεργα σημεία ένοράσεως, και πνευματικής όδυσσεύσεως.

Μιά μέρα ξαφνικά, είχε την έντύπωση—πολύ σοφή δέ—ότι ό Σοπέν ένδιεφέρετο με την κλίση του στην μουσική και τίς σπουδές του, και ότι μάλιστα του έδινε και τεχνικές συμβουλές!

Θά πητε όμως, πως ό νεαρός αυτός πιανίστας και όραματιστής, ήξερε ότι έπρόκειτο για τόν Σοπέν;

Στην άρχή,—όπως λέγει ό ίδιος— ένοιωθε την παρουσία του. Κατόπι τόν είδε, και τόν άκουσε πολλές φορές. Έκτός από αυτά, πήρε και οδηγίες του, μέσον της αυτομάτου γραφής, για την όποια του είχε χρησιμεύσει ως ένδιάμεσο πρόσωπο ή μητέρα του.

Ό Σοπέν, είπε ό κ. Κόξ, μου έδωκε λεπτομερείς οδηγίες για την τεχνική του πιάνου, μου έδειξε μερικές άσκήσεις, ειδικώς τεχνικές, μου διώρθεσε τά σφάλματά μου, έλλαξε τόν ρυθμό πολλών συνθέσεων καθώς

έπίσης έλλαξε και τά σημεία έκφράσεως πού υπάρχουν σε διάφορες έκδόσεις των έργων του και μου έδωσε οδηγίες για την έρμηνεία τους».

Αν πιστέψωμε τόν κ. Φράνκ Κόξ, ό Σοπέν του παραπονέθηκε άκόμη ότι τά έργα του παίζονται σήμερα πολύ έλαττωματικά και οι διερτυζοί τά έρμηνεύουν πολύ γοργά.

Όπως βλέπετε, ό μεγάλος Πολωνός καλλιτέχνης, έχει πιάσει σπουδαίες φίλίες με τόν νεαρό πιανίστα, τόν όποιο παρακολουθούσε πάντα, σε κάθε καλλιτεχνική του έκδήλωση, πήγαινε στίς συναυλίες του και δεν παρέλειπε μετά να του κάνει κριτική για τό παίξιμό του.

Μιά μέρα, ό νεαρός μουσικός τόν ρώτησε:

Ό Σοπέν

—Έξακολουθείτε, διδάσκαλε, να παίζετε πάντα πιάνο και στόν άλλο κόσμο;

Ό Σοπέν του απήντησε άμέσως.

—Πώς θά μπορούσα να κάμω διαφορετικά; Δεν υπάρχει κατά την γνώμη μου καμιά άθανασία, χωρίς την άρμονία...

Απάντησε άγανάκτη του καλλιτεχνικού άναστήματος ενός Σοπέν!

Έν τούτοις άνάμεσα στίς συμβουλές πού έδωσε ό έραστής της Γεωργίας Σάνδη στόν μαθητή του, δεν βρίσκαι δυστυχώς, κανείς τίποτε τό άληθινά μεγαλοφυές. Άν δηλαδή, ό Σοπέν έχει πραγματικά υπό την προστασία του και διδάσκει τόν Φράνκ Κόξ, άπρεπε οι άκροατά του να διαπιστώσουν κάποια σοβαρά μεταβολή στην τεχνολογία του, στην μουσική του έκφραση, τέλος πάντων. Έντούτοις έκτός κάποιας έλαφράς καλλιτερεύσεως στην απόδοση των έργων του Σοπέν, ό νεαρός καλλιτέχνης δεν παρουσίασε τίποτε άλλο άξιο λόγου. Βελτίωση όμως δεν σημαίνει και τελειοποίηση.

Ό κ. Φράνκ Κόξ όμως άπαντά στίς παρατηρήσεις των σκεπτικιστών, ότι μ' έλες τίς

υποδείξεις του μεγάλου διδασκάλου δεν κατορθώνει να κάνει πάντα εκείνο πού πρέπει, γιατί άν τό κατώρθωνε θάταν τότε τόσο μεγάλος κι' αυτός όσο και ό διδάσκαλός του. Και προσθέτει:

—Κάποτε, ό Σοπέν άνέχεται να έπαναλαμβάνω δυό και τρείς φορές τό ίδιο λάθος, αλλά κάποτε πάλι μου κάνει άστηρότατες παρατηρήσεις και με ύποχρεώνει να έπαναλάβω τό ίδιο πράγμα πολλές φορές.

Όστε και στίς δυό περιπτώσεις, φταίε ό Σοπέν...

Κατά την γνώμη εκείνων, πού γνωρίζουν καλά τόν κ. Φράνκ Κόξ, δεν θά μπορούσε κανείς να θέση έν άμφισβόλη την καλή του πίστη. Με την προϋπόθεση αυτή τακτοστάτης μένη, προκύπτει τώρα τό έξης ζήτημα: πραγματικά ό Σοπέν εμφανίζεται στόν νέο και τόν καθοδηγεί, ή ό νέος είναι θύμα παραισθήσεως;

Ό κ. Κόξ βεβαιώνει ότι είδε πολλές φορές τό χέρι του συνθέτη των «Νοκτόρν» έπάνω από τά πληκτρα του πιάνου, δείχνοντας πως έπρεπε να έρμηνευθή ένα κομμάτι.

Άλλά δεν είναι μονάχα ό κ. Φράνκ Κόξ πού ισχυρίζεται ότι του έχει εμφανισθή ό Σοπέν. Και ένας άλλος πολύ αξιόπιστος Άγγλος, ό αιδεσιμώτατος πατήρ Τουίντωλ, έφημέριος του Ούέστον, βεβαιώνει ότι και σ' αυτόν κατά τά τελευταία έξ χρόνια έχει παρουσιασθή έπανελημμένος, συχνότατα μάλιστα, ό Σοπέν. Ό αιδεσιμώτατος τόν έχει μάλιστα φωτογραφίσει! Τά χέρια του δέ έχουν πολλές φορές περάσει έπάνω από τά χέρια του πατέρ Τουίντωλ, την ώρα πού έπαίξε πιάνο!

Αν όλα αυτά άληθεύουν, οι μουσικοί δόλου του κόσμου θά πρέπει ώρισμένως να βρυσκωνται σε ζωηρή άνησυχία.

Δεν τους έφτανε, άλήθεια, ή κρίση την όποία τους έδημιούργησε ό όμιλών, έχρονται τώρα οι νεαροί να τους πάρουν και τά μαθήματα.

Ας έλπισωμε, ότι ό Ύψιστος, θά λυτή θη τους συμπαθείς αυτούς έπαγγελματίες, πού οι περισσότεροι τόν είναι ολιγογενειάρχει, και θά άνακαλέση στην τάξη τους... παρεκτρεπομένους κατοίκους του Ύπερέραν...

Α. Π.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΗ

—Απόψε ήρθες νωρίς Ντέβ, παρατήρησε ή γυναίκα του στόν γαιοκτήμονα Ντέβ Παλάιν.

Ό άνδρας της ό όποιος είχε πάει να ξεσκάση για πρώτη φορά στη ζωή του στό θέατρο της πλησιέστερης πόλεως, κούνησε τό κεφάλι καταφατικά στην παρατήρηση της γυναίκας του, γέμισε τό τσιμπούμι του κι' άρχισε να μελετά τό πρόγραμμα του θεάτρου.

—Εμεινες εύχαριστημένος από τό έργο, τόν ρώτησε ή γυναίκα του.

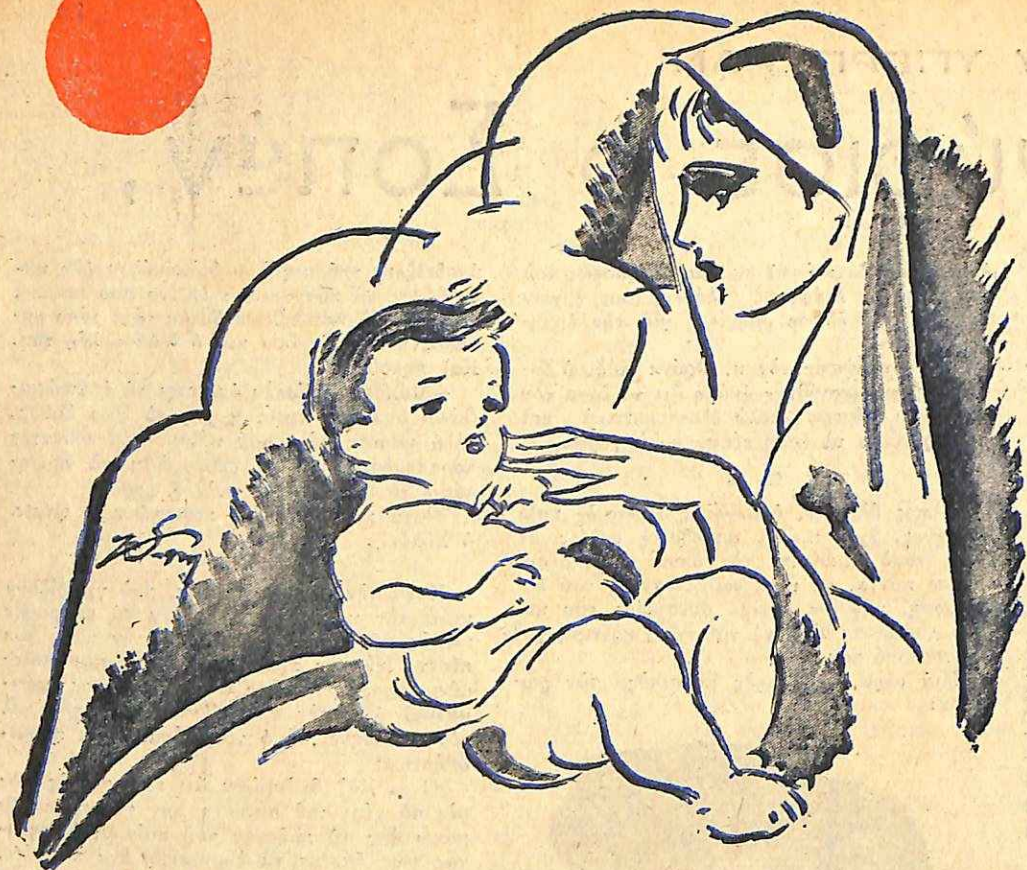
—Όχι, απάντησε ό Ντέβ.

—Δέν τό παρακολούθησες ως τό τέλος;

—Όχι!

—Γιατί;

—Νά πάρε και κούταξε και σ' ό τό πρόγραμμα πού λέει ότι ή δεύτερα πράξις λαμβάνει χώραν έπειτα από δυό χρόνια!

«...Ιδού, ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ἰωσήφ, λέγων: «Ἐγενθὲς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ φεύγε εἰς Αἴγυπτον καὶ ἔσο ἐκεῖ ἕως εἰπω σοί· διότι μέλλει ὁ Ἡρώδης νὰ ζητήσῃ τὸ παιδίον, διὰ νὰ ἀπολέσῃ αὐτό». (Κατὰ Ματθ. ΙΙ).

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ, μόλις ἀκούσε τὴ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου, σηκώθηκε ἀμέσως μ' ἓνα μεγάλο φόβο στὴν καρδιά. Ἐξύπνησε τὴν Παρθένο Μαρία, τῆς ἐξήγησε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀκούσουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ δίχως νὰ χάνουν οὔτε μιὰ στιγμή, ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὸν Ἰησοῦ κι' ἐπειτα, ἂν καὶ δὲν εἶχε ἀκόμα ξημερώσει, ξεκίνησαν γιὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ.

Κι' ὅπως ὁ γαϊδαρός, ποὺ εἶχε ζεσταίνει τὸ θρόνος μὲ τὴν πνοή του, ἐπῆγαινε ἀπὸ πίσω τους, ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἔβαλε τὴν Παρθένο νὰ καθῆται ἐπάνω στὴ ράχη του καὶ τῆς ἔδωσε νὰ κρατᾷ τώρα ἐκείνη μέσα στὴ ζεστὴ ἀγκαλιά της τὸν νεογέννητο Θεό.

Ἀφῆσαν λοιπὸν πίσω τους τὴ Βηθλεέμ κι' ἐπῆραν τὸ δρόμο τῆς Χεθρών, ποὺ τὸν χειμῶνα, ἦταν πάντα ἔρημος.

Ἡ θιαστική ὁμως φυγὴ καὶ ἡ συγκίνησι ἐκούρασσαν κατὰ τὰ χαράγματα τὴ Μαρία κι' ἄρχισε νὰ γυρεύῃ κάποιο μέρος γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ θυζᾷ τὸ παιδί της. Βρῆκαν τότε μιὰ σπηλιά ἐκεῖ τριγύρω κι' ἐμπήκαν γιὰ νὰ καθῆσιν λίγο καὶ νὰ φυλαχτοῦν ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ πάχνη.

Ὁ θρύλος λοιπὸν ἀναφέρει ὅτι ἡ Παρθένο ποὺ εἶχε τρομάξει ὅταν ἔμαθε ἔξωφρονικὰ τὰ ἐγκληματικὰ σχέδια τοῦ Ἡρώδης, δὲν θέλησε νὰ δώσῃ ἀμέσως τὸ γάλα της στὸν Ἰησοῦ, μήπως τὸν θλάψῃ, χαλασμένο καθὼς θὰ ἦταν ἀπὸ τὴν τρομὰ της. Ἐσφίξε λοιπὸν τὸ φουσκωμένο στήθος της κι' ἄφησε ν' ἀναβλύσουν μερικὲς σταγό-

νες γάλα, ποὺ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἐπιε ἡ γῆ. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ περιστατικόν, ἡ σπηλιά ὀνομάστηκε ἀργότερα. Σπηλιά τοῦ Γάλακτος, καὶ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τὴν ξέρει καὶ σήμερον ὁ κόσμος.

ΣΤΟΝ ΑΓΡΟ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ

Ἦτορ ἀπὸ λίγες ὥρες, ἡ Ἁγία Οἰκογένεια ξεκίνησε πάλι κι' ἔφτασε γρήγορα στὸν Ἄγρο τῶν Ποιμένων. Σ' ἐκεῖνο τὸ χωράφι εἶχαν κατέβῃ οἱ ἄγγελοι κι' εἶχαν ἀναγγεῖλει στοὺς ποιμένες τὴ θαυματουργὴ γέννησι τοῦ Θεανθρώπου. Οἱ οὐράνιες φωνὲς τῶν ἑσάλλαν ἀκόμα τὰ λόγια, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τόσο αἰῶνες τὰ ξαναλένε ἀκόμα οἱ πιστοί: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Μετὰ τὸν Ἄγρο τῶν Ποιμένων, ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένο Μαρία ἔφτασαν σὲς «στερνες» τοῦ Σολομώντος, ἐπέρασαν κοντὰ στὴν πηγὴ καὶ διέσχισαν τοὺς κήπους του, ὅπου ἄρρεσε πάντα σὲ μεγάλο θασιλέα νὰ κάθεται καὶ νὰ περνᾷ εὐχάριστες ὥρες μὲ τὴν ἀκολουθία του, κάτω ἀπὸ τ' ἀνοιξιὰτικὰ δέντρα κι' ἀνάμεσα σὲ δμορφὰ κι' εὐωδιαστὰ λουλούδια...

ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Στὸν καιρὸ τοῦ Ἡρώδης, αὐτοὶ οἱ κήποι δὲν εἶχαν ἀκόμα ἐρημωθῇ καὶ μποροῦσε κανεὶς νὰ θαυμάσῃ τὴν πᾶλὰ μεγαλοπρέπειά τους. Ὁ δρόμος τῆς Χεθρών ἦταν πάντα γεμάτος ἐκπλήξεις γιὰ τοὺς ταξιδιώτες. Κάθε

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἡ φυγὴ στὴν Αἴγυπτο

πέτρα του, κάθε δέντρο, κάθε σπίτι, ἔφερνε σὲ νοῦ τους κι' ἀπὸ μιὰ ἀνάμνησι. Ἀπὸ ἐκεῖ πέρα εἶχε περάσει μιὰ ἡμέρα ὁ Ἀβραάμ, ὅταν κατὰ διαταγὴν τοῦ Κυρίου, ἐπῆγε ἀπὸ τὴν Βηρσαβέε στὴ γῆ τοῦ Μωριά, γιὰ νὰ θυσιάσῃ τὸ παιδί του. Ἐκεῖ πέρα πάλι ὁ Ἰακώβ ἐστάθηκε κι' ἐκλαίγε τὴ Ραχήλ, ἐκεῖ πέρα ἀκόμα εἶχε κατασκηνώσει ὁ Δαυὶδ ὅταν ξεκίνησε μὲ τὸ λαὸ του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν Ἱερουσαλήμ...

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένο ἤξεραν ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικὰ, κι' ὅσο κι' ἂν θιαζόντουσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη, γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ θεῖον ἔρπος ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ σκληροῦ Τετράρχη, ἔμειναν λίγες ἡμέρες στὴν ἁγία πόλι...

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΟΥΔΑΙΑ

Ἐπειτα ἐτράβηξαν γιὰ τὴ Γάζα κι' ἀπὸ ἐκεῖ ὄγῃκαν στὴν ἔρημο κι' ἐπῆραν τὸ δρόμο τῶν καραβανιῶν ποὺ θὰ τοὺς ἔφερνε στὴν Αἴγυπτο. Ἐπέρασαν λοιπὸν τὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας κι' ἀκολουθώντας πάντα τὸ δρόμο τῆς ἐρήμου, ἔφτασαν στὴν αἰγυπτιακὴ Βαθυλὼνα κι' ἐμπήκαν νὰ ξεκουραστοῦν σὲ μιὰ σπηλιά. Ἐπάνω ἀπὸ αὐτὴ τὴ σπηλιά οἱ Κόπτες ἔχτισαν ἔπειτα τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀμποι Σεργκά, τοῦ Ἀγίου Σεργίου.

Ἀκόμα καὶ σήμερον δεῖχνουν στοὺς προσκυνητὰς τὴ μεριά τοῦ θράχου, μέσα στὴ σπηλιά, ὅπου ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένο Μαρία ἔγειραν νὰ κοιμηθοῦν, ὅπως ἀναφέρει ὁ θρύλος, κι' ὅπου ἄφησαν, πάνω στὴν πέτρα, τὰ ἴχνη τοῦ σώματός των, δυὸ μεγάλα θαυμάσματα.

Ἡ ΣΤΟΡΓΙΚΗ ΣΥΚΟΜΟΥΡΙΑ

Ποῖο ὁμορφὴ ὥστόσο εἶνε ἡ παράδοσι γιὰ τὸ πέρασμα τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας κάτω ἀπὸ τὴν συκομουριά τοῦ Ματαριέχ. Αὐτὸ τὸ δένδρο, τὸν καιρὸ ποὺ εὐτύχησαν νὰ τὸ ἴδω, ἄπλωνε τὰ ξερά κλαδιά του στὴ μέση μιᾶς μικρῆς στρουγγυλῆς πλατείας, τριγυρισμένο μὲ ξύλινα κάγκελλα ποὺ δὲν κατάφερναν νὰ τὸ προφυλάξουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν προσκυνητῶν. Κάθε πιστὸς ἤθελε νὰ πάρῃ κι' ἀπὸ ἓνα μικρὸ κλαδάκι ἀπὸ αὐτὸ κι' ὁ κορμὸς του, ποὺ εἶχε περιφέρει ἀπὸ περὶπου μῆτρων, ἦταν ὅλος γεμάτος ἀπὸ σταυροὺς καὶ ὀνόματα ποὺ εἶχαν χαράξει τὰ εὐλαβικά χέρια τῶν προσκυνητῶν, μέσα σὲ τόσο αἰῶνες...

Ἡ συκομουριά τοῦ Ματαριέχ θρῖσκεται μέσα σ' ἓναν ὁμορφὸ κῆπο, ποὺ τὸν λένε Κῆπο τοῦ Βασιλάμου... Ἡ παράδοσι μάλιστα ἐξηγεῖ καὶ γιὰ ποῖο λόγο τὸν λένε ἔτσι.

Ὅταν δηλαδὴ ἡ Παρθένο Μαρία κάθησε στὴ ρίζα τῆς συκομουρίας νὰ ξεποστᾷ λίγο, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ της τόσο κουρασμένο καὶ τόσο ἐξαντλημένο ἀπὸ τὴς κακουχίας τοῦ μακροῦ ταξιδιοῦ μέσα στὴν ἔρημο, ὥστε δὲν ἔβρισκε τὴν δύναμι νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμο της ὡς τὴν Ἡλιούπολι, ὅπου εἶχαν σκοπὸ νὰ φτάσουν.

Ἦναι εἰς τὸ λόγο του ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ποὺ διάλεξε γιὰ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του τὴν Ἡλιούπολι. Ζοῦσαν ἐκεί πολλοὶ Ἑβραῖοι κι' ἦταν βέβαιος πὼς θὰ μποροῦσε νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του δουλεύοντας ὡς μαραγκός.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ἡ Παρθένο Μαρία λοιπὸν—ἀναφέρει ὁ θρύλος—καθὼς ξεκουραζόταν κάτω ἀπὸ τὴν συκομουριά, εἶδε ἔξωφρον τὰ κλαδιά της ν' ἀπλώνωνται σὰν θόλος ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ της καὶ νὰ τοὺς σκιάζουν ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο. Τὸ θράβυ πάλι, ὅπως περνοῦσε ἓνα κοπάδι ἀπὸ τσακάλια, ποὺ οὐρλιάζανε σὰν λυσσασμένα, ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἐτρόμαξε κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἡ συκομουριά τότε ἀνοίξε τὸν κορμὸ της καὶ μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀπροσδόκητη φωλὴ ἔκρυψε τὴ μητέρα καὶ τὸ θρόνος της...

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἡ Παρθένο ἐδίψασε κι' ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἔτρεξε νὰ πᾶ νὰ φέρῃ νερὸ ἀπὸ ἓνα γειτονικὸ ρυάκι. Μὰ ἔτυχε νὰ εἶναι τόσο κίτρινο ἐκεῖνο τὸ νερὸ, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ τὸ πῇ ἡ Παρθένο Μαρία, ὅσο κι' ἂν εἶχε στεγνώσει ὁ λαμός της. Τότε ὁμως ἔγινε ἓνα θαῦμα. Καθὼς ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἔκαθε τὸ χῶμα μὲ τὰ χεράκια του, ἀνέβλυσε ἔξωφρον μιὰ δροσερὴ πηγὴ μὲ καθαρὸ νερὸ σὰν κρύσταλλο, ἀπ' ὅπου ἦπιαν κι' οἱ τρεῖς τους.

Ὅταν ἡ Παρθένο ἔπλυνε ἔπειτα τὰ σπάργανα τοῦ παιδιοῦ της, σ' ἐκεῖνο τὸ θαυματουργὸ νερὸ, ἐθάλασσε στὰ πόδια της μιὰ «θαλασμιὰ», ποὺ ἄπλωνε ἀμέσως τριγύρω τὰ κλαδιά της... Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὠνόμασαν τὸ μέρος αὐτὸ Κῆπο τοῦ Βασιλάμου.

Στὸν κῆπο αὐτὸ τοῦ Ματαριέχ ἐμάζευναν οἱ κάτοικοι θάλασμο ὡς τὰ μέσα τοῦ ΧΥΙΙΙ αἰῶνος. Ἐπειτα ὁμως φαίνεται ὅτι ξεράθηκαν οἱ θαλασμιές, γιὰ τὴν ἀπάρνησιν τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας στὴν Ἡλιούπολι, δὲν ξέφυγε τίποτα τὸ θετικόν. Λένε μόνο ὅτι ἀπὸ ἐπέρασε μερικὲς ἡμέρες κάτω ἀπὸ τὴν συκομουριά, ξεκίνησε πάλι κι'

ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Γιὰ τὴν παραμονὴ τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας στὴν Ἡλιούπολι, δὲν ξέρουμε τίποτα τὸ θετικόν. Λένε μόνο ὅτι ἀπὸ ἐπέρασε μερικὲς ἡμέρες κάτω ἀπὸ τὴν συκομουριά, ξεκίνησε πάλι κι'

ἔφτασε ἡσυχὰ στὴν πόλι αὐτὴ τῆς Αἰγύπτου.

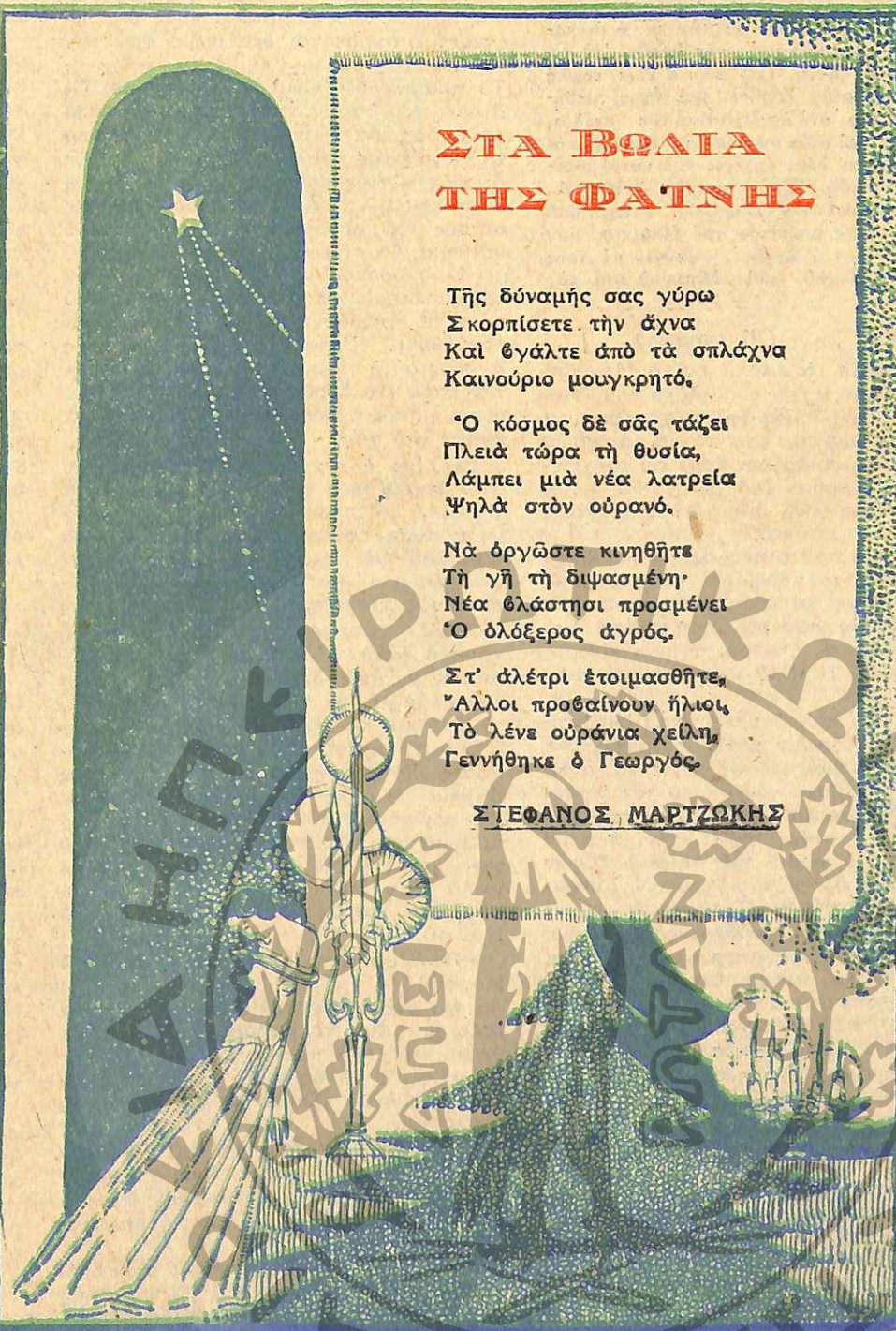
Ἐκεῖ πέρα ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένο μὲ τὸ θρόνος, περίμεναν, ὑπομονητικὰ νῆρθη ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ ξεαναγορεύσουν στὴν Ἰουδαία. Δὲν περίμεναν ὁμως καὶ γιὰ πολὺν καιρό. Γιὰ τὸ δῶκε τῆς τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ, ὁ Τετράρχης Ἡρώδης, πέθανε τὸν ἴδιον χρόνον ποὺ ἐγεννήθηκε ὁ Θεάνθρωπος.

Ὁ θρύλος ἀκόμα ἀναφέρει ὅτι ἡ Παρθένο κι' ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἀποκοιμήθηκαν μιὰ νύχτα στὰ πόδια τῆς Σφίγγας, κοντὰ σὲς Πυραμίδες. Οἱ Ἀραβὲς πιστεύουν σ' αὐτὴ τὴν παρά-

δοσι καὶ ἐξηγοῦν τὸ γεγονός, ὅπως κι' οἱ Χριστιανοὶ τῆς Αἰγύπτου, ὡς μιὰ παράξενη καὶ μοιραία συνάντησι τοῦ παλαιοῦ κόσμου ποὺ ἐτελείωνε καὶ τοῦ νέου κόσμου ποὺ ἐγεννιόταν, μὲ τὸν μικρὸ Ἰησοῦ ἐξαπλωμένο στὰ πόδια τῆς πανάρχαιας Σφίγγας...

Τέλος, μιὰ ἄλλη παράδοσι λέγει, ὅτι καὶ στὴν Αἴγυπτο κινδύνεψε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Φαραῶ, ὁ ὁποῖος θέλοντας νὰ φανῇ εὐχάριστος στὸν Τετράρχη ζήτησε τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴν Μαρία, ἀλλὰ αὐτοὶ πᾶ εἶχαν φύγει.

Εἶχαν πληροφορηθῇ ἤδη τὸν θάνατον τοῦ Ἡρώδης...

ΣΤΑ ΒΟΛΙΑ ΤΗΣ ΦΑΤΝΗΣ

Τῆς δυνάμεώς σας γύρω
Σκορπίσετε τὴν ἄχνα
Καὶ θγάλτε ἀπὸ τὰ σπλάχνα
Καινούριο μουγκρητό.

Ὁ κόσμος δὲ σὰς τάζει
Πλεῖα τώρα τὴ θυσία,
Λάμπει μιὰ νέα λατρεία
Ψηλὰ στὸν οὐρανόν.

Νὰ ὀργῶστε κινηθῆτε
Τὴ γῆ τὴ διψασμένη,
Νέα θλάσθησι προσμένει
Ὁ ὁλόξενος ἀγρός.

Στ' ἄλτερι ἐτοιμασθῆτε,
Ἄλλοι προβαίνουν ἡλιοι,
Τὸ λένε οὐράνια χεῖλη,
Γεννήθηκε ὁ Γεωργός.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΙΤΖΟΚΗΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία μεγάλη παρεξήγηση κρατεί χωρισμένο το αντίστοιχο Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί και Βέρθα το γένος Τερλάν. Η Βέρθα μισεί τον άντρα της γιατί τον φαντάζεται ένοχο διαφόρων εγκλημάτων, μεταξύ των οποίων και της απόπειρας φόνου της κόρης της Μαριέλλας. Για όλα αυτά καταγγέλλει τον Γκοντεφρουά. Αυτός συλλαμβάνεται και φυλακίζεται. Αιτία όμως όλων των καταστροφών είναι ο Ζερβάλ Φλοριζέ τον οποίον τυφλώνει το μίσος του κατά των Τερλάν και ο άνικανοποίητος έρωας του προς την Βέρθα. Η τελευταία όμως αυτή, ενώ πρώτα είχε τυφλή εμπιστοσύνη στον Ζερβάλ, και ήταν πειθήνιο όργανό του στα εγκληματικά του σχέδια, τώρα χάρις και στον άναγκαστή κ. Λιονέλ ο οποίος τα ξέρει όλα, αρχίζει και καταλαβαίνει τι είχε στήσει. Έν τώ μεταξύ ο Μαρτέλ, που είχε σώσει την Μαριέλλα ύστερ' από την δολοφονική απόπειρα του Μπαίκερ, που τότε είχε βάλει ο Ζερβάλ, φεύγει με τους φίλους του Ζαρλό και Μπισκού για τον στρατό.

48. (Η συνέχεια)

Μαρτέλ, ο Ζαρλό και ο Μπισκού κατεστάχτηκαν στον λόχο του Ντελινύ, ο οποίος επέστρεφε από μία άναγκαστική, την στιγμή ακριβώς που οι τρεις σύντροφοι έφθασαν στο Μεζιέρ. Δεν πέρασαν δυο μέρες και ο λόχος ξεκινούσε πάλι από το Μεζιέρ κατά τις ένδεκα την νύχτα.

Όλα κοιμόταν στην μικρή πόλη όπου κυριαρχούσε το κρύο, και το χιόνι. Μέσα στα σκότη, μέσα στην νύχτα, επάνω στο παγωμένο χιόνι που έτριζε κάτω από τις άρβυλες, οι έκατον πενήντα άνδρες του λοχαγού Ντελινύ προχωρούσαν σιωπηλά.

Πήραν τον παλιό κατεστραμμένο δρόμο, από τον οποίον κανείς δεν περνούσε πιά. Προχώρησαν ως τις πέντε το πρωί. Και τότε έμαθαν τον σκοπό της νυκτερινής αυτής πορείας των. Ο σκοπός αυτός κατάκτηση ενός σημαντικού φυλακίου στο χωριό του Λονουά. Όταν έφθασαν στο δάσος των Άρδεννών, στρατοπέδευσαν κατά τις έξι το πρωί.

Όταν ξημέρωσε, ο λοχαγός, που είχε φέρει μαζί του ένδυματα χωρικού και μία τραγιάσκα, μεταμφιεσθηκε και ξεκίνησε ανάμεσα στα απόκρημνα μονοπάτια. Διέσχισε την πλαγιά και μπήκε στο χωριό από τον μεγάλο δρόμο.

Είχε το ύψος ενός πραγματικού χωρικού. Κανείς δεν τον ύποψιάστηκε. Μπήκε σ' ένα πανδοχείο και ζήτησε ένα κοιτάκι. Δεν είχε συναντήσει ακόμα έχθρικούς στολές.

—Δεν υπάρχουν πιά Γερμανοί στο Λονουά; ρώτησε την γυναίκα που τον ύπηρετούσε.

—Πώς! Ένα φυλάκιο, στο Μπρεντί, εκεί επάνω, και του έδειξε με μία χειρονομία, στο ύψιλο μέρος του χωριού.

—Πολλοί; και άδειασε το ποτήρι του

πλαταγίζοντας την γλώσσα του σαν να μὴν τον ένδιέφερε καθόλου αυτό που ρωτούσε.

—Καμμιά έξηνηταριά άνδρες.

—Είναι περίφημο το κοιτάκι σας. Πόσο; —Τρεις δεκάρες.

Ο λοχαγός πλήρωσε και βγήκε. Πήρε τον δρόμο που άπλωνόταν μπροστά του.

Νά, το φυλάκιο ακριβώς. Ο λοχαγός περνά από μπροστά άδιάφορος, χωρίς να το κυττάει καν. Μακρότερα, υπάρχει ένας δρόμος που κατεβαίνει προς τους άγρούς. Διακρίνονται ένα σωρό φράκτες. Ο λοχαγός ύπολογίζει με τον νοῦ του: Τό πράγμα δεν είναι τόσο δύσκολο. Οι άνδρες του θα ξεκινήσουν την νύχτα από το δάσος, θα γλυστρήσουν κρυφά από τα μονοπάτια και τις χαράδρες ως τους άγρους αυτούς και θα πάρουν επιθετική θέση κρυμμένοι πίσω από τους φράκτες αυτούς ενώ οι άλλοι, σε ένα ώρισμένο σύνθημα, θα στρέψουν από την γωνιά του μεγάλου δρόμου και θα έπιτεθούν κατά του πανδοχείου από την πρόσοψη. Άφου πήρε τις αποφάσεις αυτές ο λοχαγός άποσύρθηκε. Πέρασε ανάμεσα από τους άγρους αυτή τη φορά και σε λίγο δεν ήταν παρά ένα δυσδιάκριτο μαύρο σημάδι, πέρα, μακριά, που γλυστρούσε βιαστικά επάνω στο χιόνι.

Σε λίγο η νύχτα άπλώθηκε σιωπηλή, στον δρόμο, στο χωριό, στο χιόνι. Κατά τις όκτω το βράδυ επάνω στην χιονισμένη πλαγιά, φάνηκαν μερικές σκιές που κινούνταν με προφύλαξη, προχώρησαν στο χωριό κι ύστερα εξαφανίστηκαν μέσα στους φράκτες.

Ο πραγματικός τους δίνει οδηγίες με χαμηλή φωνή. Είναι ακόμη μεταμφιεσμένος σε χωρικό. Μόνον μέσα στην τσέπη του υπάρχει ένα περιστρόφο, έξασφαίρη, γεμάτο και το πηλίκιο του λοχαγού.

Έχει διατρέσει τους άνδρες σε δυο ομάδες. Η πρώτη θα έπιτεθί από τους άγρους. Η άλλη από τον μεγάλο δρόμο. Θα περιμένουν το σύνθημα. Πρέπει το πράγμα να εκτελεσθί όσον το δυνατόν γρηγορότερα. Με άρκετη τόλμη και παρηγιά θα το κατάρθωναν.

—Είναι καιρός να πηγαίνω, λέγει ο Ντελινύ.

—Ποιό θα είναι το σύνθημα; ρωτά ο Μαρτέλ.

—Θα σπάσω ένα τζάμι, και ύστερα ένα δεύτερο από το παράθυρο του πανδοχείου. Τότε θα περιτριγυρίσετε άμέσως το σπίτι. Έγώ θα είμαι μέσα και... θα έμποδίσω τους γερμανούς να πάρουν τα όπλα τους.

Κρυμμένοι μέσα στο χιόνι με το όπλον στο χέρι, παραμονεύοντας και τον παραμικρότερο κρότο, οι άνδρες του Ντελινύ άναμένουν το σύνθημα. Κανείς δεν έχει ύποψιασθί τίποτα.

Τό φυλάκιο έχει ένα φρούριο στον δρόμο και ένα στον κήπο για να παρατηρηθί την έξοχή. Είναι όμως έντελως ήσυχος και δεν έχουν την παραμικρή ύποψια.

Ο λοχαγός μπαίνει στο πανδοχείο του Μπρεντί, ήρεμος, με τα χέρια στις τσέπες. Βρίσκει μία άδεια θέση κοντά στο παράθυρο και κάθεται εκεί. Ούτε τον παρατηρούν καν οι στρατιώτες, που πίνουν, γράφουν, συζητούν εκεί μέσα. Σε μία γωνιά είναι μαζεμένα τα όπλα τους, και σ' αυτά στρέφεται πότε-πότε το βλέμμα του λοχαγού γρήγορο και κρυφό. Ο ύπαξιωματικός που διοικεί το φυλάκιο παίζει χαρτιά και είναι άφωσιωμένος στο παιχνίδι του.

Μπροστά στην φωτιά, ένας στρατιώτης χοντρός και κοκκινωτρίχης καπνίζει την πίπα του. Έχει ένα κεφάλι άποκρουστικό. Τα μάτια του είναι μικρά, κόκκινα και αλλοίθωρα και η μύτη του παραμορφωμένη από κάποιο άτύχημα, δεν διακρίνεται σχεδόν.

Είναι ο Φρίτς Μπαίκερ, ο δολοφόνος της Μαριέλλας... Ο Μπαίκερ τον όποιον οι σφαίρες έχουν σεβασθί ως τώρα, ο Μπαίκερ, τον όποιον ο πόλεμος έφερε πάλι εδώ.

Περνά μισή ώρα... Άσφαλώς θα άυπομονούν εκείνοι εκεί κάτω, μέσα στο βαρύ κρύο της νύχτας.

Έξαφνα άκούεται ένας μεγάλος θόρυβος γυαλιών που σπάζουν. Ο λοχαγός έσπασε τα τζάμια του παραθύρου έκσφενδονίζοντας την καρέκλα του. Μ' ένα πήδημα ρίχνεται μπροστά στον σωρό των τουφεκιών, με το περιστρόφο στο χέρι, με το πηλίκιο του λοχαγού στην κεφαλή.

Λέγει ήρεμα, ψυχρά, χωρίς ίχνος συγκινήσεως:

—Έισθε αίχμάλωτοι... είναι περιττόν να άμυνήτε!...

Τό σπίτι έχει πλημμυρίσει και από τα δυο μέρη συγχρόνως από τους γάλλους στρατιώτες. Οι πρώτοι που τα έχασαν μπροστά στην άστραπιαία ταχύτητα των γεγονότων άναγκάζονται να παραδοθούν.

Ο Μπισκού, ο Μαρτέλ και ο Ζαρλό εισβάλλουν από τον κήπο. Πέφτουν επάνω σε στρατιώτες που έπιχειρούν να δραπέτευσουν και τους σπρώχνουν προς το πανδοχείο.

Έξαφνα από το άπαράθυρο του πρώτου πατώματος ένας γερμανός πηδά, πέφτει στον κήπο επάνω στον Ζαρλό και κυλιεται μέσα στο χιόνι. Και ο γερμανός τό σκάει από τα χωράφια. Δυο, τρεις πυροβολισμοί άντηχούν. Στην λάμψη τους, όσο και αν είναι σκοτεινά, ο Ρενέ Μαρτέλ άφήνει μία κραυγή.

Του φάνηκε ότι άνεγνώρισε τον άνδρα αυτόν που φεύγει με το άποκρουστικά παραμορφωμένο πρόσωπό του. Δεν ξέρει αν τον γελοῦν τα μάτια του. Στην φωνή του όμως, στην φωνή που είναι πλημμυρισμένη από χαρά και θυμό συγχρόνως—ο Μπαίκερ, είναι ο Μπαίκερ!... άπαντα ο Ζαρλό, λαχανιασμένος, έξαλλος.

—Ναί, ναί, και εγώ έπίσης τον άνεγνώρισα. Έτσι φαίνεται!

—Άι τον παληάνθρωπο! Θά μάς το

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤ ΑΝΤΙΟ!

σκάση και πάλι;

Και οι τρεις δρασκελίζοντας φράχτες και χαράδρες, με το τουφέκι στο χέρι, δροῦν επί τα ίχνη του δραπέτου.

Όση όμως και αν ήταν ή δύναμη του Μπαίκερ, του όποιου ή άπελπισία μεγάλωνε τις δυνάμεις, ο άγών δεν μπορούσε να διαρκέσει πολύ άκόμη. Τα γιγαντιαία βήματα του Ζαρλό τον έπλησίαζαν ολοένα περισσότερο. Τον έπιασε και άπλωσε το χέρι του.

Τότε ο γερμανός έπεσε στα γόνατα και έιπε γαλλικά.

—Συγγνώμη! Παραδίδομαι! Συγγνώμη!

Ο Ζαρλό τον σημάδεψε προσεκτικά: —Αν έπιχειρήσης να τό ξανσκάσης, πυροβολώ!

Έν τώ μεταξύ έφθασαν και οι άλλοι τρέχοντας. Ο Μαρτέλ και ο Μπισκού έβγαλαν την ζώνη του γερμανού και πέταξαν την λόγχη του.

—Έπιστρέφουμε στο χωριό; ρώτησε ο Μπισκού.

—Όχι άμέσως έιπε ο Μαρτέλ. Προηγούμενως έχω να κανονίσω κάποιο μικρό λογαριασμό μ' αυτό τον παληάνθρωπο. Άς προχωρήσω μέσα στο δάσος που θα είμαστε πιδ ήσυχος.

Είχε ημερώσει ήδη. Μπήκαν μέσα στο πυκνό δάσος, προχώρησαν μερικά λεπτά και στάθηκαν κάτω από μία δρυ. Με τις χοντρές... ζώνες των, ο Μπισκού και ο Ζαρλό έδεσαν στερεά τον Μπαίκερ επάνω στον κορμό του δέντρου, από την μέση του και από τα πόδια.

Ο άνθρωπος δεν μπορούσε να κάνει την παραμικρή κίνηση. Δεν έλεγε ούτε λέξη. Περιωριστόταν να κυττάει σαν χαμένος τους τρεις συντρόφους που τον αυτές τις προπαρασκευές με την μεγαλύτερη ήρεμια. Έμεινε κατάπληκτος όταν είδε ότι ήξεραν τό δνομά του και διηρωτάτο ποιοι ήσαν και τι ήθελαν να του κάνουν οι άνθρωποι αυτοί που τον γνώριζαν.

Μάζεψαν μερικά ξερά κλαδιά, τα έκαναν σωρό και έβαλαν φωτιά. Αυτό έφερε άμέσως στην θύμηση του Μαρτέλ την νύχτα εκείνη που έσωσε την Μαριέλλα μετά τ' ένκλημα του Μπαίκερ, του Μπαίκερ που κρατούσε επί τέλους στα χέρια του.

Ο Μπισκού και ο Ζαρλό παρατηρούσαν πότε-πότε τον Μαρτέλ με περιέργεια. Παρ' όλη την φίλια τους, τον άνεγνώριζαν λίγο για άρχηγό τους. Ήσαν άφοσιωμένοι σ' εκείνον και στην Μαριέλλα. Τώρα που ο Μπαίκερ είχε συλληφθί διερωτώντο και οι δυο τι θα τον έκανε ο σύντροφός τους. Ο Μαρτέλ πήγε να βρθί ένα μεγάλο ξύλο και τό έριξε στην φωτιά.

—Θά μάς ψήσης! έιπε ο Μπισκού και δείχνοντας τον Μπαίκερ που ήταν δεμένος όχι μακριά από την φωτιά, πρόσθεσε: Κι' αυτόν έπίσης.

—Έως, έιπε μόνον ο Ρενέ.

Σταμάτησε άπότομα προς τον γερμανό

—Μιλās γαλλικά;

—Λίγα, μ' άρκετά για να μπορώ να συννενοθώ.

—Πάντως όταν δυσκολεύεσαι να άπαντάς στις έρωτήσεις που θα σου άπευθύνω, να μιλάς γερμανικά. Ξέρω καλά την γλώσσα σου. Άρχίζουμε λοιπόν. Όνομάζεσαι Φρίτς Μπαίκερ και εργαζόσουν στο νηματουργείο του Άλικούρ.

—Ναί. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς με γνωρίζετε.

—Δεν σε ένδιόφerei. Φρόντισε μονάχα

Είχε τό ύψος ενός πραγματικού χωρικού, κανείς δεν τον ύποψιάστηκε.

να μὴν λές ψέματα. Πότε έφυγες άπ' εκεί;

—Όταν εκηρύχθη ο πόλεμος, για να καταταχθώ στο σύνταγμα μου, τό 13ον.

—Και ποῦ ήταν τό σύνταγμα σου;

—Στό Κάσσελ, στην Βεσφαλλία.

—Λές ψέματα. Τό 13ον ήταν στο Πόζεν... στην Γερμανική Πολωνία.

Ο άνθρωπος άνατρίχιασε. Συνήλθε όμως γρήγορα.

—Ναί, έχετε δίκιο, στο Πόζεν...

—Γιατί είπες ψέματα; Θυμάσαι που ήσουν στις 15 'Ιουλίου;

—Όχι... Στο σύνταγμα μου άσφαλώς.

—Δεν είναι αλήθεια.

Στα άλλοιθωρα μάτια καθρεφτίστηκε κάποιος άκαθόριστος φόβος. Τα βλέφαρα άνοιγόκλεισαν βιαστικά.

—Δεν θυμόμμαι πιά, τραύλισε.

—Θά σε βοηθήσω. Έκείνο τό βράδυ

έφθασες στο Ράισεν, οδηγώντας ένα άμαξι. Ποῦ πήγες, όταν έφυγες άπ' εκεί; —Στό Πόζεν, όπου ήταν τό 13ον σύνταγμα. Έφθασα στο Πόζεν τό πρωί.

—Και στον δρόμο δεν σου συνέβη τίποτα τό έξαιρετικό;

—Τίποτα.

Ο Ρενέ κατάλαβε ότι ο άνθρωπος ήταν άποφασισμένος να τό άρνηθί όλα.

—Ήσουν μόνος στο άμάξι σου; τον ρώτησε.

—Μόνος.

—Είσαι βέβαιος ότι δεν ύπήρχε ένα κορίτσι μαζί σου, ένα παιδί σχεδόν.

—Κανείς δεν ήταν μαζί μου, κανείς.

—Βλέπω ότι σκοπεύεις να συνεχίσης τα ψέματα και καθώς δεν μπορώμε να περάσωμε εδώ την μέρα μας θά μεταχειρισθώμε τα μεγάλα μέσα. Ζαρλό, Μπισκού, βοηθήστε με να τόν λύσωμε.

Άφήρεσαν την ζώνη που τον συγκρατούσε στον κορμό του δέντρου. Άμέσως όμως το έδεσαν σφιχτά τα πόδια και τα χέρια. Τό έβγαλαν τα παπούτσια του και τον ξάπλωσαν στο χῶμα με τα πόδια προς την φωτιά. Ο Ζαρλό και ο Μπισκού άρχισαν να καταλαβαίνουν.

—Θά γελάσωμε, έιπε ο Μπισκού.

—Έτσι φαίνεται! άπάντησε ο Ζαρλό.

Ο Μαρτέλ πήρε δυο χοντρά ξύλα και τα έθριξε στην φωτιά. Ο Μπαίκερ με τα δόντια σφιγμένα, με μία λάμψη τρομερού μίσους στα μάτια του προσπάθησε να κινήθι. Στάθηκε όμως άδύνατος.

—Καί'ομαι, ούρλιασε, καί'ομαι!

—Ήρεμος, άδιάφορος, ο Ρενέ Μαρτέλ οκμυμένος επάνω στον αίχμάλωτο ρώτησε:

—Όταν ταξίδευες λοιπόν στο Πόζεν, κατά μήκος του Βάρτ ήσουν μόνος μέσα στο άμάξι, έί!

—Όχι! Δεν ήμουν μόνος, ούρλιασε ο άθλιος.

—Σε συνώδευε, νομίζω, ένα κορίτσι που είχες πάρει από τό Ράισεν για να τό οδηγήσης στο Πόζεν;

—Ναί, ναί, ως τό Πόζεν, επανέλαβε σαν ήχώ ο Μπαίκερ.

—Και τί άπέγινε, φίλε μου, τό κορίτσι αυτό;

—Μας βρήκε ένα δυστύχημα... τό άλογό σκοτώθηκε... τό άμάξι άναποδογυρίστηκε...

—Και τό νέο κορίτσι;

—Έπεσε στον ποταμό... εξαφανίστηκε. Πνίγθηκε... Ρίχτηκε στον ποταμό για να την σώσω, μ'ά δεν τό κατάρθωσα. Κόντεψα να πνιγώ κι' εγώ.

—Τόν καῦμένο! έιπε ο Μαρτέλ ειρωνικά. Ζαρλό, ρίξε δυο ξύλα στην φωτιά και βάλε τον κοντά.

Μία βλαστήμια έξέφυγε από τά χείλη του Μπαίκερ. Σαν πληγωμένο θηρίο προσπαθούσε να άπασπασθί από τά δεσμά του.

—Μά δεν βλέπετε πώς καί'ομαι! φώναξε και πάλι.

—Θά σε αφήσωμε να καίης, άπάντησε άκαμπτα ο Μαρτέλ, ένόςω εξακολουθείς να μάς λές ψέματα. Θέλω να μοῦ πῆς τι συνέβη στον δρόμο;

—Και εγώ θέλω να μοῦ ύποσχεθῆτε ότι δεν θά μοῦ κάνετε κανένα κακό. Θέλω να μοῦ όρκισθῆτε ότι θά σεβασθῆτε την ζωή μου.

—Σοῦ τό όρκίζομαι. Ζαρλό, άπομάκρυνέ τον από την φωτιά λίγο. Λέγε λοιπόν τώρα, άλλοιως θά συνεχίσωμε. Τι έγινε μέσα στο άμάξι;

—Καθώς διασχίζαμε τό βουνό είχα θυ

μώσει λίγο με την μικρή... και χωρίς να το θέλω... Ξοφίξα περισσότερο τα χέρια μου στον λαμό της... και την έπνιξα.

Ο Μαρτέλ προσπαθούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

—Και έπειτα; ρώτησε μόνο.

—Την έρριξα στον ποταμό. Έξαφάνι-στηκε μέσα στα κύματα... και εγώ το έσκασα.

—Ξεχνάς μια λεπτομέρεια. Το άλλο και το άμαξι που αναποδογυριστήκαν... το είχες προμελετήσει. Δεν είναι έτσι;

—Ναι.

—Γιατί;

—Γιατί από πολλή ώρα άκουα να έρχεται πίσω μου, μέσα στη νύχτα ένα άλλο άμαξι που προσπαθούσε να με φθάσει. Και ένας άνδρας μου φώναζε να σταματήσω. Θά με τσάκωνε. Μόλις πρόφθασα να ρίξω το κορίτσι στον ποταμό και ο άγνωστος έφθασε σε δυο λεπτά. Ωρμη-σε επάνω μου και με ρώτησε τι συνέβη.

Τότε του διηγήθηκα ότι μου έτυχε κά-ποιο δυστύχημα και ότι το παιδί είχε γλυ-στρήσει στον ποταμό. Εκείνος ρίχτηκε άμέσως στον ποταμό για να την βρει.

—Και τον άνθρωπο αυτόν, τον άνα-γνώρισε, βέβαια, άμέσως.

—Ναι, τον άνεγνώρισα... αν και δεν πί-στευα τα μάτια μου. Ήταν ο κόμης Γκοντεφρουά ντε Λαντεναι, ο προϊστάμε-νός μου στο νηματοουργείο. Και έσπευσα να εξηφανιστώ...

—Όλα αυτά που μου διηγήθηκες τώ-ρα, είπε ο Μαρτέλ, είναι σχεδόν σύμφωνα με την πραγματικότητα. Θέλω όμως να μου πής, για ποιο λόγο θέλησε να ξε-φορτωθείς το κορίτσι αυτό. Το γνώριζες λοιπόν;

—Όχι, δεν το είχα δη ποτέ μου.

—Τότε γιατί την σκότωσες;

Ο Μπαίκερ έμεινε σιωπηλός.

—Ζαρλό, φέρε τον στην φωτιά πάλι.

—Αφήστε με, ικέτευσε ο άθλιος. Θά μιλήσω.. Μου είχαν δώσει πέντε χιλιάδες φράγκα.

—Αρκετά καλή τιμή... είπε ο Ρενέ. Πάντως θά μπορούσες να ζητήσης και περισσότερα.

—Ζήτησα δέκα χιλιάδες. Τις πέντε τις πήρα προκαταβολικά. Τις άλλες πέντε θά μου τις έδιναν άργότερα.

—Βλέπω ότι λές την αλήθεια και έχω μια τελευταία έρώτηση να σου άποτεινώ. Καταλαβαίνεις βέβαια ότι είσαι ένας ά-θλιος, άξιος για κρέμασμα, υπάρχει δ-μως κάποιος άλλος, άκόμη πιο άτιμος: Έκείνος που σε διέταξε και σε πλήρω-σε... Θέλω να μου πής το όνομα του άν-θρώπου αυτού.

Και πάλι ο Μπαίκερ έμεινε σιωπηλός. Ή φωνή του Ρενέ ήταν πολύ σκληρή δ-ταν ξαναμίλησε.

—Δεν θά σού το ρωτήσω δεύτερη φο-ρά... Ξέρεις τι θέλω. Όταν θά σού άρέ-ση να μιλήσης, θά μιλήσης.

Στράφηκε να κάνει νόημα στους συντρόφους του. Ο Μπαίκερ κατάλαβα ότι κάθε ύπεκφυγή ήταν μάταιη.

—Θά μιλήσω... Θά σάς πώ ποιός εί-ναι, μουρμούρισε.

—Λοιπόν; Ποιός είναι ο συνένοχός σου; ρώτησε ο Μαρτέλ.

—Ο Ζερβαί Φλοριζέ.

Ο Μαρτέλ άλλαξε ένα βλέμμα με τους δυο φίλους του. Ο κύριος Λιονέλ τούς είχε άποκαλύψει άρισμένα γεγονό-τα έξροντας ότι θά μπορούσαν να του φα-νούν χρήσιμοι, άφοδ έπεδίδωκαν τον ίδιο σκοπό. Ήξεραν τις ύποψίες του άνακα-

του για τον Ζερβαί.

Η άποκάλυψη του Μπαίκερ, έπεβε-βαίωσε πλήρως τις ύποψίες αυτές. Έ-πρεπε με

άνθρωπον αυτόν όσούτου τελείωση ο πό-λεμος, για να τον οδηγήσουν στον κύ-ριο Λιονέλ και άπό εκεί στο δικαστήριο. Το πράγμα ήταν δύσκολο, αλλά θά προσπαθούσαν να το επιτύχουν.

Ο Μπαίκερ δεν ήξερε τίποτα άλλο. Ο Ρενέ τον ρώτησε τυπικά.

—Έχεις καμιά άλλη πληροφορία να μάς δώσης; Πρόσεξε να μη μάς πής ψέμματα.

—Όχι, σάς το όρκίζομαι. Έφυγα για το Ράισεν ύποκαθόντας στις διαταγές του Ζερβαί Φλοριζέ. Δεν τον ξαναείδα ά-πό τότε.

—Και εξακολουθεί να σού χρωστά πέν-τε χιλιάδες φράγκα;

—Ναι.

—Να μια λεπτομέρεια που θά μπορή να μάς χρησιμεύσει μια μέρα, σκέφθηκε ο Μαρτέλ.

Έτοιμίστηκαν να φύγουν. Έλυσαν τά δεσμά του Μπαίκερ και του έδωσαν τις μπότες του. Ο Μαρτέλ έβγαλε το περι-στροφό του και κύτταξε αν είναι γεμάτο.

—Αν έπιχειρήσης να δραπετεύεις, αν κάνης την παραμικρή ύποπτη κίνηση, σε «κοτώνω άμέσως, είπε στον Μπαίκερ.

Διευθύνθηκαν πάλι στο Μεζιέρ. Ο Μπαί-κερ κούτσαινε έλαφρά άπό κάποια πλη-γή στο πόδι που είχε μολυνθή. Έφθασαν στο Μεζιέρ κατά τις τέσσερις. Δεν έγκα-τέλειψαν τον αίχμάλωτό τους παρά μό-νον όταν τον άφησαν στο νοσοκομείο.

Το ίδιο βράδυ οι στρατιώτες του Ντε-λινι, μεταξή των όποιων και οι τρεις φί-λοι, στρατοπέδευαν στην Φρανσεβίλ.

Ο ΜΠΑΙΚΕΡ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Μόλις βρήκε καιρό ο Μαρτέλ, έστειλε ένα γράμμα στον κύριο Λιονέλ με το ό-ποιο τον πληροφορούσε για την ύλληψη του Μπαίκερ, για την όμολογία που εί-χαν άποσπάσει άπό τον άθλιο και τέλος για την άποκάλυψη της συνενοχής του Ζερβαί. Το άνήγγειλε συγχρόνως ότι ο Μπαίκερ βρισκόταν στο νοσοκομείο και του ζητούσε οδηγίες τι έπρεπε να κά-νι.

Σε λίγες μέρες ήρθε η άπάντησις του άνακριτού. Ο κ. Λιονέλ εύχαριστούσε τον Μαρτέλ. Τώρα ήταν βέβαιος για την έπιτυ-ία του σχεδίου των, υπό τον δρον φυσικά να έμενε αίχμάλωτος ο στρατιώ-της αυτός που ήταν συνένοχος του Ζερ-βαί.

Τίποτα δεν ήταν πιο εύκολο. Με τον ίδιο χωρικό με τον όποιο είχε στείλει την έπιστολή του στον Ρενέ, ο άνακριτής εί-χε στείλει μια έπιστολή και στον συνά-δελο του της Μεζιέρ, έξηγώντας τους λόγους που επέβαλλαν την εξακολούθη-ση της φυλακίσεως του Μπαίκερ.

Μέσα στην άνεμοζάλη, μέσα στην άπε-ρίγραπτη ταραχή του βομβαρδισμού, κα-νείς δεν έπέβλεπε τις φυλακές. Ο Μπαί-κερ θά έμπόρεσε να βγάλει τη στολή του, να φορέσει τη παληόρουχα βρήκε μπρο-στά του και να φύγει. Θά πλανιόταν τώ-ρα μέσα στην πόλη, όπου μπορούσε να κινείται έλεύθερα χάρις στην γαλλομά-θειά του και δεν του έμενε πιά παρά να περιμένη την άλλη μέρα που οι νικητά Γερμανοί, με την φανφέρα μπροστά, θά έμπαιναν στο Μεζιέρ. Δεν θά δυσκολευό-ταν να τους άποκαλύψει την ταυτότητά του. Κι' έτσι, γλύτωνε!

Γλύτωνε! Όστε, τοίς είχε ξεφύγει! Ποδ θά τον ξανάβρισκαν, τώρα; Μπορο-σαν να έλπιζουν πιά ότι η τύχη κα τον έφερε μπροστά τους για μια δεύτερη φορά;

(Η συνέχισις στο προοχέξ)

Εν τω μεταξύ η κατάσταση του Μπαί-κερ είχε βελτιωθή πολύ και μετεφέρθη στις φυλακές του Μεζιέρ.

Μια μόνον έλπίδα του έμενε τώρα: η πολιορκία του Μεζιέρ άπό τους Γερμα-νούς. Δεν θά του ήταν εύκολο να δραπε-τεύσει εύνούμενος άπό τους βομβαρδι-σμούς, την πολιορκία, τις πυρκαϊές; Η άκόμη καλλίτερα, αν οι Γερμανοί κατε-λάμβαναν την πόλη δεν θά τον άπελευ-θέρωναν άμέσως;

Και δεν είχε άδικο να έλπιζε; Στις 31 Δεκεμβρίου άκριβώς ο γερμανικός στρα-τός έπεχείρησε μια λυσώδη έπιθεση έ-ναντίον του Μεζιέρ. Ύστερα άπό άπε-γνωσμένον άγώνα που διήρκεσε τριάντα ώρες περίπου, η λευκή σημαία ύψώθηκε στο Μεζιέρ.

Ο Ρενέ Μαρτέλ, που βρισκόταν στις προχωρημένες θέσεις πίσω άπό το Με-ζιέρ, έδειξε με θλίψη τη σημαία στους δυο φίλους του.

—Πάμε, είπε. Δεν έχουμε πιά καμιά δουλειά έδώ.

Και ξαναπήσαν τον δρόμο του Μεζιέρ. Η πόλις φλογιζόταν όλόκληρη και σω-ριαζόταν σ' έρείπια. Προχώρησαν σιωπη-λοί κι' έφθασαν στον ποταμό Μέζ. Εκεί, έσπασαν τον πάγο που τον κάλυπτε κι' έρριξαν μέσα στα νερά που φαίνονταν κάτω άπό την τρύπα, τά δπλα τους άφοδ τά έσπασαν πριν, τις λόγχεις των, και τά πολεμοφόδια των για να μην πέσουν στα χέρια του έχθρου.

Για κάθε ένδεχομένο όμως ο Μαρτέλ κράτησε το περιστροφό του.

Ο σκοπός τους καθώς έπέστρεφαν στο Μεζιέρ δεν ήταν μόνο να φύγουν. Συλλο-γίζονταν τον Μπαίκερ: Τι νάχε άπογίνει μετά τον βομβαρδισμό; Η φυλακή στε-κόταν άραγε όρθη άκόμη; Ο Μπαίκερ εί-χε σαριαστή κι' αυτή σ' έρείπια όπως τά γει-τονικά σπίτια;

Εσπευσαν στη φυλακή. Δεν είχε θι-γί άπό τις όβιδες, μά οι πόρτες της ή-ταν όρθάνοιχτες. Εισέχωρησαν μέσα έ-λεύθερα, διέσχισαν τά κελλιά, τους μα-κρούς διαδρόμους, σε όλα τά πατάματα. Δεν βρήκαν το παραμικρό ίχνος του Μπαίκερ πουθενά. Έτοιμάζονταν να φύ-γουν, άπογοητευμένοι, όταν ο Ζαρλό ά-φησε μια κραυγή έκπληξσεως. Είχαν εί-σχωρήσει στο δωμάτιο του δεσμοφύλακος. Κι' εκεί μπροστά τους, πεταμένη κατά γής, βρισκόταν μια στολή γερμανού στρατιώτου. Έπάνω στο γιαννάκι ήταν ο άριθμός του συντάγματος του Μπαίκερ.

Τά μάτια των τριών φίλων άστραψαν άπό τον θυϊό. Γιατί, άμέσως κατάλαβαν τι είχε συμβή.

Μέσα στην άνεμοζάλη, μέσα στην άπε-ρίγραπτη ταραχή του βομβαρδισμού, κα-νείς δεν έπέβλεπε τις φυλακές. Ο Μπαί-κερ θά έμπόρεσε να βγάλει τη στολή του, να φορέσει τη παληόρουχα βρήκε μπρο-στά του και να φύγει. Θά πλανιόταν τώ-ρα μέσα στην πόλη, όπου μπορούσε να κινείται έλεύθερα χάρις στην γαλλομά-θειά του και δεν του έμενε πιά παρά να περιμένη την άλλη μέρα που οι νικητά Γερμανοί, με την φανφέρα μπροστά, θά έμπαιναν στο Μεζιέρ. Δεν θά δυσκολευό-ταν να τους άποκαλύψει την ταυτότητά του. Κι' έτσι, γλύτωνε!

Γλύτωνε! Όστε, τοίς είχε ξεφύγει! Ποδ θά τον ξανάβρισκαν, τώρα; Μπορο-σαν να έλπιζουν πιά ότι η τύχη κα τον έφερε μπροστά τους για μια δεύτερη φορά;

(Η συνέχισις στο προοχέξ)

Εν τω μεταξύ η κατάσταση του Μπαί-κερ είχε βελτιωθή πολύ και μετεφέρθη στις φυλακές του Μεζιέρ.

Μια μόνον έλπίδα του έμενε τώρα: η πολιορκία του Μεζιέρ άπό τους Γερμα-νούς. Δεν θά του ήταν εύκολο να δραπε-τεύσει εύνούμενος άπό τους βομβαρδι-σμούς, την πολιορκία, τις πυρκαϊές; Η άκόμη καλλίτερα, αν οι Γερμανοί κατε-λάμβαναν την πόλη δεν θά τον άπελευ-θέρωναν άμέσως;

Και δεν είχε άδικο να έλπιζε; Στις 31 Δεκεμβρίου άκριβώς ο γερμανικός στρα-τός έπεχείρησε μια λυσώδη έπιθεση έ-ναντίον του Μεζιέρ. Ύστερα άπό άπε-γνωσμένον άγώνα που διήρκεσε τριάντα ώρες περίπου, η λευκή σημαία ύψώθηκε στο Μεζιέρ.

Ο Ρενέ Μαρτέλ, που βρισκόταν στις προχωρημένες θέσεις πίσω άπό το Με-ζιέρ, έδειξε με θλίψη τη σημαία στους δυο φίλους του.

—Πάμε, είπε. Δεν έχουμε πιά καμιά δουλειά έδώ.

Και ξαναπήσαν τον δρόμο του Μεζιέρ. Η πόλις φλογιζόταν όλόκληρη και σω-ριαζόταν σ' έρείπια. Προχώρησαν σιωπη-λοί κι' έφθασαν στον ποταμό Μέζ. Εκεί, έσπασαν τον πάγο που τον κάλυπτε κι' έρριξαν μέσα στα νερά που φαίνονταν κάτω άπό την τρύπα, τά δπλα τους άφοδ τά έσπασαν πριν, τις λόγχεις των, και τά πολεμοφόδια των για να μην πέσουν στα χέρια του έχθρου.

Για κάθε ένδεχομένο όμως ο Μαρτέλ κράτησε το περιστροφό του.

Ο σκοπός τους καθώς έπέστρεφαν στο Μεζιέρ δεν ήταν μόνο να φύγουν. Συλλο-γίζονταν τον Μπαίκερ: Τι νάχε άπογίνει μετά τον βομβαρδισμό; Η φυλακή στε-κόταν άραγε όρθη άκόμη; Ο Μπαίκερ εί-χε σαριαστή κι' αυτή σ' έρείπια όπως τά γει-τονικά σπίτια;

Εσπευσαν στη φυλακή. Δεν είχε θι-γί άπό τις όβιδες, μά οι πόρτες της ή-ταν όρθάνοιχτες. Εισέχωρησαν μέσα έ-λεύθερα, διέσχισαν τά κελλιά, τους μα-κρούς διαδρόμους, σε όλα τά πατάματα. Δεν βρήκαν το παραμικρό ίχνος του Μπαίκερ πουθενά. Έτοιμάζονταν να φύ-γουν, άπογοητευμένοι, όταν ο Ζαρλό ά-φησε μια κραυγή έκπληξσεως. Είχαν εί-σχωρήσει στο δωμάτιο του δεσμοφύλακος. Κι' εκεί μπροστά τους, πεταμένη κατά γής, βρισκόταν μια στολή γερμανού στρατιώτου. Έπάνω στο γιαννάκι ήταν ο άριθμός του συντάγματος του Μπαίκερ.

Τά μάτια των τριών φίλων άστραψαν άπό τον θυϊό. Γιατί, άμέσως κατάλαβαν τι είχε συμβή.

Μέσα στην άνεμοζάλη, μέσα στην άπε-ρίγραπτη ταραχή του βομβαρδισμού, κα-νείς δεν έπέβλεπε τις φυλακές. Ο Μπαί-κερ θά έμπόρεσε να βγάλει τη στολή του, να φορέσει τη παληόρουχα βρήκε μπρο-στά του και να φύγει. Θά πλανιόταν τώ-ρα μέσα στην πόλη, όπου μπορούσε να κινείται έλεύθερα χάρις στην γαλλομά-θειά του και δεν του έμενε πιά παρά να περιμένη την άλλη μέρα που οι νικητά Γερμανοί, με την φανφέρα μπροστά, θά έμπαιναν στο Μεζιέρ. Δεν θά δυσκολευό-ταν να τους άποκαλύψει την ταυτότητά του. Κι' έτσι, γλύτωνε!

Γλύτωνε! Όστε, τοίς είχε ξεφύγει! Ποδ θά τον ξανάβρισκαν, τώρα; Μπορο-σαν να έλπιζουν πιά ότι η τύχη κα τον έφερε μπροστά τους για μια δεύτερη φορά;

(Η συνέχισις στο προοχέξ)

Εν τω μεταξύ η κατάσταση του Μπαί-κερ είχε βελτιωθή πολύ και μετεφέρθη στις φυλακές του Μεζιέρ.

Μια μόνον έλπίδα του έμενε τώρα: η πολιορκία του Μεζιέρ άπό τους Γερμα-νούς. Δεν θά του ήταν εύκολο να δραπε-τεύσει εύνούμενος άπό τους βομβαρδι-σμούς, την πολιορκία, τις πυρκαϊές; Η άκόμη καλλίτερα, αν οι Γερμανοί κατε-λάμβαναν την πόλη δεν θά τον άπελευ-θέρωναν άμέσως;

Και δεν είχε άδικο να έλπιζε; Στις 31 Δεκεμβρίου άκριβώς ο γερμανικός στρα-τός έπεχείρησε μια λυσώδη έπιθεση έ-ναντίον του Μεζιέρ. Ύστερα άπό άπε-γνωσμένον άγώνα που διήρκεσε τριάντα ώρες περίπου, η λευκή σημαία ύψώθηκε στο Μεζιέρ.

Ο Ρενέ Μαρτέλ, που βρισκόταν στις προχωρημένες θέσεις πίσω άπό το Με-ζιέρ, έδειξε με θλίψη τη σημαία στους δυο φίλους του.

—Πάμε, είπε. Δεν έχουμε πιά καμιά δουλειά έδώ.

Και ξαναπήσαν τον δρόμο του Μεζιέρ. Η πόλις φλογιζόταν όλόκληρη και σω-ριαζόταν σ' έρείπια. Προχώρησαν σιωπη-λοί κι' έφθασαν στον ποταμό Μέζ. Εκεί, έσπασαν τον πάγο που τον κάλυπτε κι' έρριξαν μέσα στα νερά που φαίνονταν κάτω άπό την τρύπα, τά δπλα τους άφοδ τά έσπασαν πριν, τις λόγχεις των, και τά πολεμοφόδια των για να μην πέσουν στα χέρια του έχθρου.

Για κάθε ένδεχομένο όμως ο Μαρτέλ κράτησε το περιστροφό του.

Ο σκοπός τους καθώς έπέστρεφαν στο Μεζιέρ δεν ήταν μόνο να φύγουν. Συλλο-γίζονταν τον Μπαίκερ: Τι νάχε άπογίνει μετά τον βομβαρδισμό; Η φυλακή στε-κόταν άραγε όρθη άκόμη; Ο Μπαίκερ εί-χε σαριαστή κι' αυτή σ' έρείπια όπως τά γει-τονικά σπίτια;

Εσπευσαν στη φυλακή. Δεν είχε θι-γί άπό τις όβιδες, μά οι πόρτες της ή-ταν όρθάνοιχτες. Εισέχωρησαν μέσα έ-λεύθερα, διέσχισαν τά κελλιά, τους μα-κρούς διαδρόμους, σε όλα τά πατάματα. Δεν βρήκαν το παραμικρό ίχνος του Μπαίκερ πουθενά. Έτοιμάζονταν να φύ-γουν, άπογοητευμένοι, όταν ο Ζαρλό ά-φησε μια κραυγή έκπληξσεως. Είχαν εί-σχωρήσει στο δωμάτιο του δεσμοφύλακος. Κι' εκεί μπροστά τους, πεταμένη κατά γής, βρισκόταν μια στολή γερμανού στρατιώτου. Έπάνω στο γιαννάκι ήταν ο άριθμός του συντάγματος του Μπαίκερ.

Τά μάτια των τριών φίλων άστραψαν άπό τον θυϊό. Γιατί, άμέσως κατάλαβαν τι είχε συμβή.

Μέσα στην άνεμοζάλη, μέσα στην άπε-ρίγραπτη ταραχή του βομβαρδισμού, κα-νείς δεν έπέβλεπε τις φυλακές. Ο Μπαί-κερ θά έμπόρεσε να βγάλει τη στολή του, να φορέσει τη παληόρουχα βρήκε μπρο-στά του και να φύγει. Θά πλανιόταν τώ-ρα μέσα στην πόλη, όπου μπορούσε να κινείται έλεύθερα χάρις στην γαλλομά-θειά του και δεν του έμενε πιά παρά να περιμένη την άλλη μέρα που οι νικητά Γερμανοί, με την φανφέρα μπροστά, θά έμπαιναν στο Μεζιέρ. Δεν θά δυσκολευό-ταν να τους άποκαλύψει την ταυτότητά του. Κι' έτσι, γλύτωνε!

Γλύτωνε! Όστε, τοίς είχε ξεφύγει! Ποδ θά τον ξανάβρισκαν, τώρα; Μπορο-σαν να έλπιζουν πιά ότι η τύχη κα τον έφερε μπροστά τους για μια δεύτερη φορά;

(Η συνέχισις στο προοχέξ)

Εν τω μεταξύ η κατάσταση του Μπαί-κερ είχε βελτιωθή πολύ και μετεφέρθη στις φυλακές του Μεζιέρ.

Μια μόνον έλπίδα του έμενε τώρα: η πολιορκία του Μεζιέρ άπό τους Γερμα-νούς. Δεν θά του ήταν εύκολο να δραπε-τεύσει εύνούμενος άπό τους βομβαρδι-σμούς, την πολιορκία, τις πυρκαϊές; Η άκόμη καλλίτερα, αν οι Γερμανοί κατε-λάμβαναν την πόλη δεν θά τον άπελευ-θέρωναν άμέσως;

Και δεν είχε άδικο να έλπιζε; Στις 31 Δεκεμβρίου άκριβώς ο γερμανικός στρα-τός έπεχείρησε μια λυσώδη έπιθεση έ-ναντίον του Μεζιέρ. Ύστερα άπό άπε-γνωσμένον άγώνα που διήρκεσε τριάντα ώρες περίπου, η λευκή σημαία ύψώθηκε στο Μεζιέρ.

Ο Ρενέ Μαρτέλ, που βρισκόταν στις προχωρημένες θέσεις πίσω άπό το Με-ζιέρ, έδειξε με θλίψη τη σημαία στους δυο φίλους του.

—Πάμε, είπε. Δεν έχουμε πιά καμιά δουλειά έδώ.

Και ξαναπήσαν τον δρόμο του Μεζιέρ. Η πόλις φλογιζόταν όλόκληρη και σω-ριαζόταν σ' έρείπια. Προχώρησαν σιωπη-λοί κι' έφθασαν στον ποταμό Μέζ. Εκεί, έσπασαν τον πάγο που τον κάλυπτε κι' έρριξαν μέσα στα νερά που φαίνονταν κάτω άπό την τρύπα, τά δπλα τους άφοδ τά έσπασαν πριν, τις λόγχεις των, και τά πολεμοφόδια των για να μην πέσουν στα χέρια του έχθρου.

Για κάθε ένδεχομένο όμως ο Μαρτέλ κράτησε το περιστροφό του.

Ο σκοπός τους καθώς έπέστρεφαν στο Μεζιέρ δεν ήταν μόνο να φύγουν. Συλλο-γίζονταν τον Μπαίκερ: Τι νάχε άπογίνει μετά τον βομβαρδισμό; Η φυλακή στε-κόταν άραγε όρθη άκόμη; Ο Μπαίκερ εί-χε σαριαστή κι' αυτή σ' έρείπια όπως τά γει-τονικά σπίτια;

Εσπευσαν στη φυλακή. Δεν είχε θι-γί άπό τις όβιδες, μά οι πόρτες της ή-ταν όρθάνοιχτες. Εισέχωρησαν μέσα έ-λεύθερα, διέσχισαν τά κελλιά, τους μα-κρούς διαδρόμους, σε όλα τά πατάματα. Δεν βρήκαν το παραμικρό ίχνος του Μπαίκερ πουθενά. Έτοιμάζονταν να φύ-γουν, άπογοητευμένοι, όταν ο Ζαρλό ά-φησε μια κραυγή έκπληξσεως. Είχαν εί-σχωρήσει στο δωμάτιο του δεσμοφύλακος. Κι' εκεί μπροστά τους, πεταμένη κατά γής, βρισκόταν μια στολή γερμανού στρατιώτου. Έπάνω στο γιαννάκι ήταν ο άριθμός του συντάγματος του Μπαίκερ.

Τά μάτια των τριών φίλων άστραψαν άπό τον θυϊό. Γιατί, άμέσως κατάλαβαν τι είχε συμβή.

Μέσα στην άνεμοζάλη, μέσα στην άπε-ρίγραπτη ταραχή του βομβαρδισμού, κα-νείς δεν έπέβλεπε τις φυλακές. Ο Μπαί-κερ θά έμπόρεσε να βγάλει τη στολή του, να φορέσει τη παληόρουχα βρήκε μπρο-στά του και να φύγει. Θά πλανιόταν τώ-ρα μέσα στην πόλη, όπου μπορούσε να κινείται έλεύθερα χάρις στην γαλλομά-θειά του και δεν του έμενε πιά παρά να περιμένη την άλλη μέρα που οι νικητά Γερμανοί, με την φανφέρα μπροστά, θά έμπαιναν στο Μεζιέρ. Δεν θά δυσκολευό-ταν να τους άποκαλύψει την ταυτότητά του. Κι' έτσι, γλύτωνε!

Γλύτωνε! Όστε, τοίς είχε ξεφύγει! Ποδ θά τον ξανάβρισκαν, τώρα; Μπορο-σαν να έλπιζουν πιά ότι η τύχη κα τον έφερε μπροστά τους για μια δεύτερη φορά;

(Η συνέχισις στο προοχέξ)

Εν τω μεταξύ η κατάσταση του Μπαί-κερ είχε βελτιωθή πολύ και μετεφέρθη στις φυλακές του Μεζιέρ.

Μια μόνον έλπίδα του έμενε τώρα: η πολιορκία του Μεζιέρ άπό τους Γερμα-νούς. Δεν θά του ήταν εύκολο να δραπε-τεύσει εύνούμενος άπό τους βομβαρδι-σμούς, την πολιορκία, τις πυρκαϊές; Η άκόμη καλλίτερα, αν οι Γερμανοί κατε-λάμβαναν την πόλη δεν θά τον άπελευ-θέρωναν άμέσως;

Και δεν είχε άδικο να έλπιζε; Στις 31 Δεκεμβρίου άκριβώς ο γερμανικός στρα-τός έπεχείρησε μια λυσώδη έπιθεση έ-ναντίον του Μεζιέρ. Ύστερα άπό άπε-γνωσμένον άγώνα που διήρκεσε τριάντα ώρες περίπου, η λευκή σημαία ύψώθηκε στο Μεζιέρ.

Ο Ρενέ Μαρτέλ, που βρισκόταν στις προχωρημένες θέσεις πίσω άπό το Με-ζιέρ, έδειξε με θλίψη τη σημαία στους δυο φίλους του.

—Πάμε, είπε. Δεν έχουμε πιά καμιά δουλειά έδώ.

Και ξαναπήσαν τον δρόμο του Μεζιέρ. Η πόλις φλογιζόταν όλόκληρη και σω-ριαζόταν σ' έρείπια. Προχώρησαν σιωπη-λοί κι' έφθασαν στον ποταμό Μέζ. Εκεί, έσπασαν τον πάγο που τον κάλυπτε κι' έρριξαν μέσα στα νερά που φαίνονταν κάτω άπό την τρύπα, τά δπλα τους άφοδ τά έσπασαν πριν, τις λόγχεις των, και τά πολεμοφόδια των για να μην πέσουν στα χέρια του έχθρου.

Για κάθε ένδεχομένο όμως ο Μαρτέλ κράτησε το περιστροφό του.

Ο σκοπός τους καθώς έπέστρεφαν στο Μεζιέρ δεν ήταν μόνο να φύγουν. Συλλο-γίζονταν τον Μπαίκερ: Τι νάχε άπογίνει μετά τον βομβαρδισμό; Η φυλακή στε-κόταν άραγε όρθη άκόμη; Ο Μπαίκερ εί-χε σαριαστή κι' αυτή σ' έρείπια όπως τά γει-τονικά σπίτια;

Εσπευσαν στη φυλακή. Δεν είχε θι-γί άπό τις όβιδες, μά οι πόρτες της ή-ταν όρθάνοιχτες. Εισέχωρησαν μέσα έ-λεύθερα, διέσχισαν τά κελλιά, τους μα-κρούς διαδρόμους, σε όλα τά πατάματα. Δεν βρήκαν το παραμικρό ίχνος του Μπαίκερ πουθενά. Έτοιμάζονταν να φύ-γουν, άπογοητευμένοι, όταν ο Ζαρλό ά-φησε μια κραυγή έκπληξσεως. Είχαν εί-σχωρήσει στο δωμάτιο του δεσμοφύλακος. Κι' εκεί μπροστά τους, πεταμένη κατά γής, βρισκόταν μια στολή γερμανού στρατιώτου. Έπάνω στο γιαννάκι ήταν ο άριθμός του συντάγματος του Μπαίκερ.

Τά μάτια των τριών φίλων άστραψαν άπό τον θυϊό. Γιατί, άμέσως κατάλαβαν τι είχε συμβή.

Μέσα στην άνεμοζάλη, μέσα στην άπε-ρίγραπτη ταραχή του βομβαρδισμού, κα-νείς δεν έπέβλεπε τις φυλακές. Ο Μπαί-κερ θά έμπόρεσε να βγάλει τη στολή του, να φορέσει τη παληόρουχα βρήκε μπρο-στά του και να φύγει. Θά πλανιόταν τώ-ρα μέσα στην πόλη, όπου μπορούσε να κινείται έλεύθερα χάρις στην γαλλομά-θειά του και δεν του έμενε πιά παρά να περιμένη την άλλη μέρα που οι νικητά Γερμανοί, με την φανφέρα μπροστά, θά έμπαιναν στο Μεζιέρ. Δεν θά δυσκολευό-ταν να τους άποκαλύψει την ταυτότητά του. Κι' έτσι, γλύτωνε!

Γλύτωνε! Όστε, τοίς είχε ξεφύγει! Ποδ θά τον ξανάβρισκαν, τώρα; Μπορο-σαν να έλπιζουν πιά ότι η τύχη κα τον έφερε μπροστά τους για μια δεύτερη φορά;

(Η συνέχισις στο προοχέξ)

Εν τω μεταξύ η κατάσταση του Μπαί-κερ είχε βελτιωθή πολύ και μετεφέρθη στις φυλακές του Μεζιέρ.

Μια μόνον έλπίδα του έμενε τώρα

'Αλεξάνδρα Δέλτα

Ξέρετε Ένα ρεφραίν της μουσικής του Γρηγόρη Κωνσταντινίδη: «Κουράστηκα να σ' αγαπώ...». Ένας στίχος του διατείνεται: «Κάπως τολμηρά, θέβαια—πώς «Ένα ταγκό είν' άρκετο για να ξεχάσεις...». Στην περίπτωση της 'Αλεξάνδρας Δέλτα θα μπορούσαμε να πούμε—άκωμη πιό τολμηρά!—πώς «Ένα ταγκό είν' άρκετο... για να θυγής στο θέατρο!». Μη γελάτε δυσπιστά, φίλοι αναγνώστες. Κάποιο θράδυ, σ' ένα φιλικό όμιλο, σουπάροντας στο ρεστωράν, ή 'Αλεξάνδρα γνώρισε τόν θιασάρχη Πέτρο Κυριακό. Στην αρχή, ο Κυριακός δέν την πρόσεξε. 'Απάνω όμως σέβνα ταγκό, είδε την 'Αλεξάνδρα να χορεύει. Τότε, την «μελέτησε» με το βλέμμα. Λεπτή σιλουέττα, κομψό ποδαράκι, τσαχπίνικο προσώπακι... 'Ο,τι του χρειαζόταν για να πλουτίση το μπαλέτο του... Κι' όταν ξαναγύρισε ή 'Αλεξάνδρα να καθήση στην θέση της, της είπε χωρίς προλόγους: «Βγαίνεις στο θέατρο; Θά σοδ μάθω να χορεύης στο μπαλέτο...». 'Η 'Αλεξάνδρα, χωρίς να εξαφνιαστή καθόλου, σάν να την ρωτούσαν: «Πίνεις ένα ούισκυ;» άποκρίθηκε λακωνικά: «Ναι».

■ ■

Σε εποχή που βασιλεύει παραίτησις του θρόνου των για χατήρι του ξανθοδ γιουδ της 'Αφροδίτης... τίποτε δέν μπορεί να θεωρηθή τολμηρό. Στο μπαλέτο, το εύλυστο κορμί της 'Αλεξάνδρας Δέλτα έκανε θαύματα. Θαύματα μέν... αλλά μόνο στο μπαλέτο! 'Η νεοφώτιστη μπαλαρίνα άρχισε να στενοχωρηται μέσα στο στενό κλοιό των «άχειροποδοκινήτων» γκέρλς και να λαχταρά να ξεφύγη από αυτόν... για να πετάξη πιό ψηλά. Αύτες οι προαγωγές, συνήθως, είναι σάν τις Συμπληγάδες πέτρες: πρέπει να θρής την κατάλληλη ευκαιρία... για να τις περάσης! 'Η κατάλληλη ευκαιρία στην περίπτωση της Δέλτα, ονομάζεται Πέροσα Βλάχου. Τυχαιά, ή Πέροσα έφυγε απ' την «Νεραντζούλα» που παιζόταν στο «Ιντεάλ» απ' τόν θίασο Κυριακού. Και πάλι, ο Κυριακός ρώτησε την 'Αλεξάνδρα: «Βγαίνεις στά νούμερα της Πέροσας; Θά σε διδάξω έγώ...». Αύτη τη φορά, ή Δέλτα τού άπάντησε άκόμα πιό λακωνικά... χωρίς να πηλέξη. Τά μάτια της μόνο άστραψαν από χαρά! Κι' έγινε ή μαθήτρια του Κυριακού, που με την μεγάλη πείρα κι' ευσυνειδησία του, της διδάξε πώς να στέκεται στην σκηνή, πώς να άρθρώνη, πώς να μιλά...

■ ■

Σιγά-σιγά, ή 'Αλεξάνδρα, άρχισε να ξεθαρρεύεται. Δηλαδή, πρώτα απ' όλα να έκτιμά την «δυναμικότητα» της, τι μπορούσε να κάνει. Παίζοντας στην όπερέττα Οικονόμου, στο «Δημοτικό» του Πειραιώς, έμφανίζόταν σε μικρούς ρόλους... που όλοένα μεγάλω-

...Αφίστα με να κάνω έγώ σδ την που έχει πρόζα, κ. Παρασκευά, και να δhte πώς θά τά καταφέρω...» Και τά κατάφερε. Μιά μέρα, άναστατώθηκε το θέατρον Παπαϊωάννου απ' τά γοερά κλάμματα της: «Γιατί να μου δώσουν αυτό τόν παληορολόκο της δούλας; Γι' αυτό δουλεύω τόσον καιρό στο θέατρο (λυγμός); ... Ένώ μπορούσα να παίξω, τόσο καλά έκείνην που λέει και δυο κουθέντες (λυγμός)... Γιατί να γίνωται τέτοιες άδικίες; (τρεις λυγμοί στην σειρά)... Δέν θέλω... Δέν θέλω...».

■ ■

«Θέλω...» τραγουδήςε αντίθέτως στην «Λαμπαδηδρομία», μαζί με την Ροζίτα και την Μαίρη—και χάλασε κόσμο, κυριολεκτικώς! «Πάμε να ακούσουμε την τριφωνία!» έλεγαν όλοι και πήγαιναν το καλοκαίρι στο «Καζινό». Τό ιστορικόν αύτης της τριφωνίας είναι παραπολύ νόστιμο. 'Η 'Αλεξάνδρα εργαζόταν στόν θίασο του Μάττιου. 'Ο Κυριακός την ήθελε όμως για να

'Αλεξάνδρα Δέλτα

τραγουδήση στην τριφωνία. Δέν μπορούσε να την πάρη χωρίς την συγκατάθεση του θιασάρχου της. Για να μην άποτύχη λοιπόν ή τριφωνία του, ήρθε ο Κυριακός σέ... συμφωνία με τόν Μάττιο: συμφώνησαν μιά... ανταλλαγή: «Σου δίνω την Ροζίτα... και μου δίνεις την Δέλτα». Κι' έτσι, ή «ανταλλάξιμη»—νουμερίστα πλέον και ρωμαντιέρα—ξαναγύρισε στόν θίασο Κυριακού. 'Εκεί, την περίμεναν άλλες δυσκολίες. Οι τρεις τραγουδίστριες—σημειωτέον ότι έν τώ μεταξύ είχαν επανακαμψει στόν θίασο ή Ροζίτα—τραγουδοδσαν μιά χαρά το «σλόου-φόνε» καθεμιά τους χωριστά... δταν όμως τις έδάζες μαζί, τάκαναν θάλασσα! 'Ο Γρηγόρης Κωνσταντινίδης, που είχε θγάλει τις τρεις φωνές για «κλόυ» της ρεβύ, αναγκάστηκε τέλος... να θάλλη ο ίδιος τις φωνές: «Τι ρεζιλίκια είναι αυτά; Ξεπίτηδες τού κάνετε; 'Ωρα είναι να κόψω το νούμερο...» Αύτη ή άπειλή φαίνεται ότι θαυματουργήσε, γιατί από τότε

φτό... συμφώνησαν οι τρεις φωνές!

Πριν όμως απ' το «Θέλω...» είχε προηγηθή άλλο σουξέ της 'Αλεξάνδρας Δέλτα. 'Ηταν το ίδιο καλοκαίρι που έπαιζε στην αρχή στην «Απεργία» του Γιαννουκάκη. 'Η 'Αλεξάνδρα δέν ήταν ευχαριστήμενη απ' τα νούμερά της... γιατί καταλαβαινε πώς μπορούσε να κάνει... κάτι παραπάνω! Κατι, μάλιστα, που να ξεχωρίση και να μην είναι σάν τα καθιερωμένα, στά ίδια καλούπια, νούμερα... 'Αψε-σούσε, πήγε και θρήκε τόν Γιαννιόη: «Μαέστρο, γιατί σεν μου δίνετε ένα τραγουδί με θοκαλίζ;» Ζημειώστε πώς ή 'Αλεξάνδρα δέν είχε ποτε διδαχθή ειδικώς τραγουδί και τά θοκαλίζ τά άκουγε μόνο στην «Λουσία» και στα φιμ της Μάρθας «Έγερθε». 'Η φωνή της όμως ήταν γλυκειά κι' ή 'Αλεξάνδρα είχε τόση αυτοπεποίθηση! Πάντως, ο Γιαννιόης την κορόιδεψε στην αρχή: «Δέν φτάνει που θέλεις τραγουδί... ζητάς και θοκαλίζ! 'Ας είναι, θά δούμε...» —'Οχι «θα δούμε», μαέστρο. 'Η ρεβύ άνεθαίνει, δέν πρέπει να μείνω απόξω...» Πάντα υποχρεωτικός, ο Γιαννιόης κύτταξε να την ευχαριστήση. Βρήκε το περιφημο «Violino Igitano» που είχαν έκδώσει τότε ο μουσικός οικος Γαϊτάνου.

«Παίξε μόνο για μέ
το βιολί σου, τσιγγάνε,
κάθε σου δοξάριά
είναι παρηγοριά
στις καρδιές που πονάνε...»

'Η Δέλτα είχε μεγάλη έπιτυχία στο τραγουδί, που το τραγουδήςε και σε δίσκους! Αύτά τά δύσκολα θοκαλίζ έγιναν άφορμή να την προσέξη ο Κωνσταντινίδης και να την περιλάβη στην ώραιότατη «τριφωνία» του... ■ ■

'Ησυχη καλλιτέχνις, ή Δέλτα τάχει καλά με όλο τόν κόσμο. Είναι εύσυνεδητη στην μελέτη των ρόλων της, άκούει συμβουλές απ' τους έμπειρους, ζητά την γνώμη των φίλων για τις έμφανίσεις της. Μ' ένα συγκρότημα μόνο δέν τάχει καλά: την «Όπερέττα 'Αθηνών». Στην αρχή της χειμερινής σαιζόν, είχε προσληφθή στόν θίασο ως «δεύτερη πριμαντόνα». 'Ηταν από τις πρώτες που είχαν κληθή να μετáσχουν τής προσπάθειας του «Κεντρικού». Παρά την συμφωνία όμως, εύθες έξ άρχης, της έδωκαν άσήμαντο ρόλο τριτης—και θάλε, άκόμα!—συμπρέττα! 'Ηταν φυσικό, ή 'Αλεξάνδρα να διαμαρτυρηθή, ύπενθυμίζοντας την συμφωνία... Δέν έπέτυχε παρά να άκούση μιά απάντηση που θυμίζει το περίφημο «Τό κράτος είμαι έγώ!» του Λουδοβίκου 14ου. Τότε, επαναστατημένη για την κατάφωρον αύτην καταπάτησιν των συνθηκών, ή 'Αλεξάνδρα άπεχώρησε, προτιμώντας να γυρίση στά «παλιά της λημέρια», στόν καλό θίασο Κυριακού, που την δέχτηκε με τόν μόχθο τών σιτευτδ σάν μιά άσωση... κόρη!

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

'Η Καίη

Φράνσις

και οι άνδρες της

«Πέτερ», τόν πρώτο άνδρα που γνώρισε. Τόν καιρό που τόν γνώρισε ή Καίη ήταν δώδεκα χρόνων. 'Εκείνος ήταν γείτονάς της. 'Ηταν ένα από τά νέα εκείνα παιδιά άκαθορίστου ήλικίας που μοιάζουν ήδη σάν ώριμοι άνδρες.

'Ηταν σκαρφωμένος σ' έναν φράχτη όταν τόν αντίκρυσε για πρώτη φορά. 'Εκείνη ήταν ένα σοβαρότατο κορίτσάκι και

τά πελώρια γκριζά μάτια της τόν άτένιζαν σκεπτικά.

—Καλήμέρα, είπε εκείνος. Πώς λέγεστε;

—Κάθρη Γκίμπερ. Και σεις;

—Πέτερ, άπάντησε εκείνος ήρεμα. Και έμεινε «Πέτερ» για πάντα. 'Εχαν από τότε μακρές συνομιλίες οι δύο τους. Τις ώνόμαζαν οι «συνομιλίες του φράχτη». Τό κορίτσι άκουε με άπληστία τις διηγήσεις του, για τά ταξίδια του, για τις σκέψεις του.

—Πρέπει να είναι κανείς πάντα έντιμος και ειλικρινής, Καίη, της έλεγε. 'Η ζωή είναι πολύ καλύτερη για όσους έχουν άναπαυμένη τη συνείδησή τους, για όσους παίζουν το παιχνίδι τίμια...

'Ασυναίσθητως ή Καίη μάθαινε έτσι από τόν Πέτερ πώς μιλούν οι άνδρες. Μάθαινε να σκέπτεται με την εύθυνη ά ενός άνδρος, αποβάλλοντας όλες τις μικροδυναμίες και τις πονηρίες των γυναικών.

Ποτέ δέν χρησιμοποίησε τά δάκρυα για να έπιτύχη κάτι. Ποτέ δέν στενοχώρεσε κανέναν άνδρα για να ικανοποιήση τά καπρίτσια της.

'Η Καίη λάτρευε τόν Πέτερ. 'Αναγκάσθηκε όμως ν' άκολουθήση στην Εύρώπη την μητέρα της—την διάσημη έπίσης ήθοποιό Κάθρη Κλίντον—σε μιά τουρνέ στην Εύρώπη. 'Εμεινε εκεί να χρόνο περίπου.

Και στο θαπόρι που την έφερε πύ-

σω στη Νέα 'Υόρκη, ή Καίη συνήνητησε τόν Ντουάιτ Φράνσις... 'Ηταν ευγενέστατος και γοητευτικός. 'Είχε μιά έμφυτη άδρότητα. 'Αγαπηθήκαν με άλη τη δύναμη της νεότητος των. Της προσέφερε ως άρραθώνα ένα δαχτυλίδι που μεταβίβαζόταν στούς πρωτόγκους της οικογενείας του επί γενεάς γενεών. 'Ενα υπέροχο διαμάντι με δυο σασφιέρους. Δυο έβδομάδες άργότερα παντρεύτηκαν. 'Η Καίη ήταν άνειρωδώς ώραία με τη νυμφική του αλέττα και οι άπειροι κεκλημένοι την έκύτταζαν με θαυμασμό. Και οι δύο νεόνυμφοι ήταν νεώτατοι, παιδιά σχεδόν. 'Ενας τέτοιος γάμος όμως και μάλιστα τόσο θιαστικός δέν είχε πολλές έλπίδες διαρκείας. Και δέν διήρκεσε!

'Η Καίη και ο Ντουάιτ έφυγαν για τó Πίτφλιντ όπου εκείνος διηύθυνε ένα έργοστάσιο μαλλίνων ύφασμάτων. Κάθισαν σ' ένα σπίτι με έπτά δωμάτια. Κάθε μήνα την έπέτειο του γάμου των, της έστελλε μιά υπέροχη λευκή γαρδένια.

'Ο γάμος αύτός μετέβαλλε την Καίη με ψηλά πόδια σε μιά κομψοτάτη νέα, από ένα άσχημάτιστο αδύνατο κορίτσι σε γυναίκα. 'Ο έρως κάνει πολλά πράγματα.

'Εμαθε να μαγειρεύη και έγινε τέλεια νοικοκυρά. Σε λίγον καιρό όμως άρχισαν οι καυγάδες. 'Ηταν τόσο νέοι κι' οι δύο τους! Μιά μέρα, έπάνω σε μιά σκηνή, ή Καίη έφυγε. Δέν ξαναγύρισε ποτέ. Πήγε στη Νέα 'Υόρκη καί προσελήφθη σ' ένα γραφείο ως δακτυλογράφος.

Μά ο Ντουάιτ Φράνσις δέν της έδωσε μόνο τó δνομά του που έμελλε άργότερα να τó κάνει εκείνη διάσημο. Της έμαθε κάτι άλλο, πολύ σπουδαίο: Νά προσαρμόζεται με τή ζωή. 'Ο Ντουάιτ ήταν ή δεύτερη μεγάλη έπιρροή στη ζωή της. ■ ■

'Η τρίτη περιπέτεια της Καίη ήρθε έντελώς άπροσδόκητα. 'Η Καίη έρισκόταν σ' ένα στούντιο όπου ο Τζών Μήχαν έκανε δοκιμές με διάφορες μέλλουσες ήθοποιούς. Μόλις την είδε κατάλαβε ότι θά μπορούσε να έπιτύχη στην σκηνή. Την φώναξε και της έδωκε κάποιο ρόλο. 'Είσε τά μάτια του να την κυττάζουν με καλωσύνη και όλο το τράκι της χάθηκε άμέσως. 'Εκείνος την έοήθησε πολύ. 'Εργάσθηκε άρες όλόκληρες μαζί της. 'Ηταν ο άνδρας που την έκανε ήθοποιό. 'Αλλά δέν όπηρεσε ποτέ σύζυγός της όπως είπαν μερικοί. Δέν μεσολάδησε κανένα ειδύλλιον μεταξύ των. Μόνο μιά θαθεία, ειλικρινής φίλη. 'Ο Μή-

...λοι οι άνδρες λατρεύουν την Καίη Φράνσις. Παρά την έξαιρετική κομψότητά της χωρίς στην όποία έπνομαζείται ή κομψότερη μελαχροινή του Χόλλυγουντ» ή Καίη δέν μεταχειρίζεται ποτέ τά διάφορα «κόλπα» φιλαρεσκείας που χρησιμοποιοδν οι κοκέτες. Φέρεται άπέναντι των άνδρων με άπόλυτη ειλικρίνεια και σοβαρότητα χωρίς όμως να παύη να είναι «γυναίκα» από την κορφή ως τά νύχια. 'Ισως σ' αυτό να έγκείται τó μυστικό της γοητείας της. Οι άνδρες της μιλούν όπως θά μιλούσαν στόν πιό καλό και άγαπημένο τους φίλο.

Και ή ίδια ή Καίη έχει σχηματίσει πολύ καλή ιδέα για τούς άνδρες. —'Ο,τι είμαι ή έλπιζω να γίνω τó δφείλω σε άνδρες! λέγει απλά. Με έοήθησαν στη ζωή μου περισσότερα από τις γυναίκες. 'Ημουν τυχερή σε πολλά πράγματα και δοξάζω τόν Θεό γι' αυτό. 'Αλλά περισσότερο απ' όλα ήμουν τυχερή στούς άνδρες που γνώρισα.

Αύτη ή διαπίστωση είναι λίγο παράξενη στά χείλη μιάς γυναίκας που υπέφερε τόσο στόν έρωτα και στόν γάμο!

■ ■

'Η Καίη Φράνσις σπανίως μιλά για τά παιδικά της χρόνια. Τη φορά όμως αύτη έκανε εξαίρεση γιατί ήθελε φαίνεται ν' άποτίση φόρον τιμής στόν

χαν της έδωσε αυτοπεποίθηση. 'Ο Μήχαν έβαλε τις θάσεις της καριέρας της και την λανσάρισε στο Μπρόντουαϊν.

■ ■

Σε μια κοσμική συγκέντρωση ή Καίη συνήντησε τον Ουίλλιαμ Γκάστον. 'Ο πατέρας του ήταν διοικητής της Μασαχουσέτης και ο ίδιος καταγινόταν επίσης με τα πολιτικά.

Πέντε λεπτά αφού της τον συνέστησαν ή Καίη εξωμολογείτο σε μια στενή της φίλη: «Γνώρισα κάποιον που θα ήμουν ευτυχής να τον παντρευτώ!». 'Απορούσε κι' ή ίδια μ' αυτό που αισθανόταν γιατί είχε πάρει την απόφαση να μην αγαπήσει πιά.

Και όμως μετά δύο μήνες βρισκόταν στο πλάι του Ουίλλιαμ Γκάστον μπροστά στον δήμαρχο με μάρτυρας του γάμου των τών νέγρο σφερ του Γκάστον και μία καμαριέρα!

'Η Καίη ήταν τότε είκοσι χρόνων. Παρ' όλη την μοντέρνα εμφάνισή της ήταν θαυμάσια ρωμαντική. 'Εκείνος είχε μια έξεχουσα θέση στην κοινωνία και όλοι οι γνωστοί του προσπαθούσαν να τον πείσουν ότι ο γάμος του με μιαν ήθοποδο και διεzeugμένη μάστα θα εσήμαινε το τέλος της πολιτικής του καριέρας. Κι' ή Καίη αν και τρελλά ερωτευμένη μαζί του, προσπάθησε να τον έμποδισή. Μά εκείνος δεν ενδιαφερόταν για τίποτα. Τό μόνο που ήθελε ήταν να την παντρευτεί. Κι' έφθασε ένα πρωί σπύτι της με την άδεια του γάμου στα χέρια. Σε μια στιγμή έκστατικής ευτυχίας ή Καίη δέχθηκε να γίνει γυναίκα του. 'Ο γάμος έτηρήθη μυστικός. 'Αμέσως μετά την τέλεσή του ο Γκάστον αναγκάστηκε να πάη σε κάποια άποστολή και ή Καίη πέρασε τις πρώτες τέσσερις μέρες του μηνός του μέλιτος μόνη της.

'Ετσι πέρασε σχεδόν ο περισσότερος καιρός επί δεκαοκτώ μήνες που διήρκεσε ο γάμος τους: Σπάνιες, ολιγόωρες συναντήσεις...

■ ■

Κι' ένα πρωί, ή Καίη, άπογοητευμένη και κουρασμένη, ταξίδευε για το Παρίσι, ύστερα από ένα δεύτερο διαζύγιο. 'Αναρωτιόταν με θλίψη γιατί να είναι τόσο άτυχη στην αγάπη...

Και όμως δεν είχε απόλυτα δίκιο: Λίγον καιρό μετά τον δεύτερο γάμο της ένας κριτικός της Νέας 'Υόρκης έγραφε: «Υπάρχει στο παίξιμο της Καίη φράσεις μια καινούρια αυτοπεποίθηση, μια θεβαιότητα, μια ασφάλεια που εκπλήττει σε μια τόσο νέα γυναίκα. Τί της συνέβη άραγε;».

Τί της συνέβη; Είχεν έρωτευθεί έναν άνδρα του κόσμου, έναν άνδρα άνεπτυγμένο κι' έξυπνο, τον Γκάστον, ο οποίος και στις ολιγόωρες ακόμη συναντήσεις των, την είχε βοηθήσει ν' αναπτυχθώ πνευματικώς και αισθηματικώς περισσότερο παρ' όσο ένας άλλος θα μπορούσε να κατορθώσει σε χρόνια δόκλιρα.

«'Η ύγεια, ή εργασία και ή αγάπη, είναι τα τρία σημαντικότερα πράγματα στη ζωή» μού είπε κάποτε ή Καίη. Και σ' όλα τα επτά χρόνια που επακολούθησαν, ή εργασία έρχόταν πρώτη. 'Όταν έπαυε για πρώτη φορά τον «Μεγάλο 'Ελμερ» (τό έργο που ήταν ο μεγαλύτερος θρίαμβός της) ή Καίη είδε έναν υψηλό και κομψό κύριο που την κούταζε προσεκτικά.

—Θυμάσαι! Της είπε όταν τελείωσα. Παίξατε υπέροχα!

ΦΡΑΝΣΙΣ ΚΕΛΟΥΜ

'Ηταν ή πρώτη συνάντησή της με τον σκηνοθέτη Ουάλτερ Χούστον, ο οποίος είχε ανάδειξει ως τότε ένα σωρό ήθοποιους.

—Την κινηματογραφική μου καριέρα την οφείλω, έξ ολοκλήρου στον Ουάλτερ, λέγει ή Καίη. 'Επεισε την Παρμάκου να μου δώση τον πρώτο ρόλο στην ταινία «Τζέντλεμεν του Τίπου» που γύριζε τότε. 'Υπήρξε ο καλύτερος φίλος που μπορεί να όνειρευθώ ένας άνθρωπος.

'Ηρθε στο Χόλλυγουντ και γύρισε ένα νέο φιλμ υπό την διεύθυνση του Ουάλτερ «Τό ευγενικό σφάλμα». Μαζί με την Καίη πρωταγωνιστούσε ο Κέννεθ Μάκ Κέννα. 'Αναμεταξύ τους αναπτύχθηκε ένα τρελλό, φλογερό ειδύλλιο που κατέληξε στην άπαγωγή της Καίη από τον Κέννεθ!

Αυτά συνέβαιναν το 1931. Τό άστρο της Καίη άρχισε να μεσουρανή ενώ τό άστρο του Κέννεθ έβαινε προς την δύση του. 'Ενα χρόνο αργότερα ή Καίη φράσεις είχε γίνει μια από τις μεγαλύτερες διασημότητες του Χόλλυγουντ. 'Αναμφισβήτητα, ο Κέννεθ την είχε βοηθήσει πολύ σ' αυτό. Είχε πολύ μεγαλειότητα πείρα της σκηνής από εκείνην. Μά ή εξαιρετική και μονομηνής επιτυχία της άρχισε να θαμπώνει λίγο την κοινή ευτυχία τους.

'Ο Κέννεθ έφυγε για την Νέα 'Υόρκη. Και τότε ή Καίη, θέλοντας να σώση την οικογενειακή της ευτυχία έκανε την μεγαλειότητα της να υποχωρήσει να κάνει μια γυναίκα: Του πρότεινε να εγκαταλείψη το επάγγελμά της, όσο κι' αν της κόστιζε αυτό. 'Αλλά ο Κέννεθ δεν δέχθηκε την υπερτάτη αυτή θυσία...

Και στο τέλος ένα δικαστήριο του Λος 'Αντζελες έκοψε τον δεσμό που τους έωνανε...

■ ■

—Γιατί ή Καίη φράσεις δεν μπορεί να μείνη παντρεμένη πολλόν καιρό; διερωτώνται όλοι.

Υπέφερε όσο λίγες γυναίκες κάθε φορά που πίστεψε στην αγάπη και στην ευτυχία. Πολλές φορές ή πονεμένη πείρα της καθρεφτίζεται στα μάτια της. Κι' όμως λέγει με σταθερότητα, με πεποίθηση: «'Ημουν τυχερή στους άνδρας που γνώρισα!».

Σήμερα, ο άνδρας που κατέχει την μεγαλειότητα της στη ζωή της είναι ο Ντέλμαρ Νταίλς, ένας συγγραφέας μεγάλης αξίας. Διαδίδεται μάλιστα ότι έχουν παντρευθεί μυστικά, γιατί τότε ή Καίη δεν συνοδεύεται από άλλον άνδρα εκτός του Ντέλμαρ.

—Όλοι οι άνδρες του στούντιο λατρεύουν την Καίη φράσεις για την καλσύνη της, την ειλικρίνειά της, την φιλανθρωπία της.

Στο τελευταίο της φιλμ, πήγε στο γραφείο του διευθυντού και απείλησε ότι θα σταματήσει το γύρισμα αν δεν προσληφθώ ένας ηλεκτρολόγος που είχε απόλυτη αδίκως για τόν όποιον έμαθε ότι είχε πολυμελή οικογένεια να θρέψη. Φυσικά ο εργάτης προσελήφθη και πάλι άμέσως.

Είναι μια ευγενική ψυχή ή Καίη φράσεις. Και αν οφείλει πολλά στους άνδρες, όπως λέγει, της οφείλουν κι' εκείνοι όχι λίγα. Γιατί έχει τό είδος εκείνο του θαρραλέου πνεύματος που έμπνέει έναν άνδρα, την ευφύα και την ειλικρίνεια που ένας άνδρας δύσκολα ξεχνά...

ΝΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ;

ΠΩΣ ΚΑΘΙΕΡΩΗ-
ΚΑΝ ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Είναι ή εποχή των καλάντων, που λέγονται σε όλη την 'Ελλάδα τις μεγάλες γιορτές, τα Χριστούγεννα, την Πρωτοχρονιά, τα Φώτα και την 'Ανάσταση.

Τα καλάντα είναι αρχαιότατο έθιμο και προσαρμολή στη νέα κατάσταση, στα νέα γεγονότα, των αματών του «άγεμους» και της περιφοράς της «είρεσιώνης» που έλγουντο στην αρχαιότητα. Τό όνομά τους «καλάντα» είναι από τας Καλένδας των Ρωμαίων. Στην εποχή εκείνη της κοσμοκρατορίας της Ρώμης ή πρώτη μέρα κάθε μηνός έλεγαντο Καλένδα και περνούσε με γιορτές και τραγούδια. 'Από τό Καπιτώλιο μάλιστα ο Ποντίφιξ κάθε πρώτη του μηνός άνήγγελλε προς τόν λαόν τας Καλένδας και άμέσως έπειτα έγινοντο θυσίαι προς τιμήν του Διός και της 'Ηρας, μετά τό πέρας των οποίων διενέμοντο γλυκίσματα, τα λεγόμενα «πόπανα».

—'Αν και οι 'Ελληνες της παλαιότερας εποχής δεν είχαν Καλένδας, έξ σό και ή φράση «εις τας έλληνικάς καλένδας» που σημαίνει ποτέ, εν τούτοις ένεκολογήθησαν τα καλάντα, στα οποία επικρατεί τό όνομα του 'Αγίου Βασιλείου.

Ποιός είναι ο λόγος; Στην εποχή του Μεγάλου Βασιλείου άνηγορεύθη αυτοκράτορ της Κωνσταντινουπόλεως ο 'Ιουλιανός, που όνομαστή έπειτα Παυράδης. 'Ο 'Ιουλιανός είχε άνατραφή Ιερατικώς στο φροσύριο της Καπαδοκίας, όπου τόν είχαν κλείσει αλλά, όταν ήλθε στάς 'Αθήνας τό 355 μ. Χ., έγινε θεομικός υπαδός της ειδωλολατρίας και θέλησε να ξαναβιώση την παλιά θρησκεία των 'Ελλήνων.

Φαντάζεται κανείς πόσους αντιπάλους απέκτησε ο 'Ιουλιανός για τόν λόγο αυτό και πόσα έκαμε για να τούς εξουδετερώση. Μεταξύ των πολιτών του υπήρξε και ο Μέγας Βασίλειος, υιός πλουσιωτάτης οικογενείας της Καισαρείας και συμμαθητής του 'Ιουλιανού στάς 'Αθήνας. 'Ο Μέγας Βασίλειος διέηγαγε σφοδρόν αγώνα κατά του 'Ιουλιανού και για να εξουδετερώση τις ενέργειες του αυτοκράτορος τό 356 μόλις έφυγε από τας 'Αθήνας έμοίωσε όλη την περιουσία του στους φτωχούς και άρχισε τό κήρυγμα υπέρ της θρησκείας του Χριστού. 'Ο Μέγας Βασίλειος πέθανε την 1 'Ιανουαρίου 379, ολίγον μετά τόν θάνατο του 'Ιουλιανού, την 26 'Ιουλίου 363 στην Περσία, ενώ αυτός συνέχιζε τόν πόλεμο κατά τών Περσών.

'Από τότε ο 'Αη-Βασίλης γιορτάζεται μεγαλοπρεπώς την πρωτοχρονιά. Όλοι μιμούνται κάποιον τό ποράδειγμά του μοιράζοντας στους φτωχούς δώρα και τα καλάντα επαναλαμβάνουν διαρκώς τό όνομά του.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΦΑΡΣΕΡ

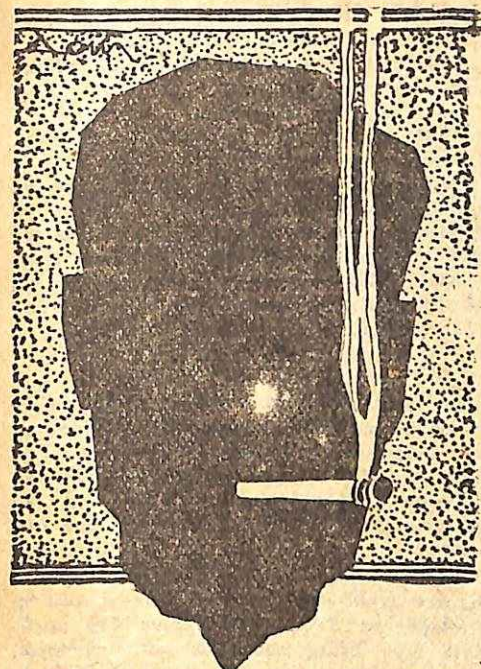
'Ο Μάριος αγαπά τρομερά τις φάρσες. Κάποτε που ταξίδευε στην επαρχία, χτυπά ένα χειμωνιάτικο θράδυ καταλασπομένος και θρώμικος την πόρτα ενός σπιτιού και ζητεί να τόν ζεσταίνουν λιγάκι.

'Η οικοδέσποινα, πονόψυχη γυναίκα, τόν πήρε μέσα και του έβαλε μπροστά του ένα μεγάλο πιάτο ζεστή σούπα.

Σε λίγο, ξαναγυρνώντας στο δωμάτιο, βρήκε τόν Μάριο νάχη τα πόδια του μέσα στο πιάτο της σούπας.

—Χριστός και Παναγία, φώναξε, τί κάμετε αυτό!

Και ο Μάριος.—'Όπως βλέπετε, ζεσταίνω τα πόδια μου! 'Όταν σάς έλεγα ότι πέθανε του κρύου, αυτά έννοούσα!...

ΜΙΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ... ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ

Το πολυτελέστατο ιδιωτικό αυτοκίνητο σταμάτησε μπρός στην κυρία είσοδο του μεγάρου του τραπέζιτου Χάρολδ Μπιούβιν και ο τραπέζιτης που ώδηγούσε μόνος του κατέβηκε να σημάνη του θυρωρού να του άνοίξη την πόρτα του γκαράζ.

Ξαφνικά, ενώ ο τραπέζιτης άπλωνε τό χέρι του στην σιδερένια κορνίζα της καγκελωτής πόρτας του μεγάρου του, άκούσθηκε σάν κεραυνός έν αιθρία μία πιστολιά.

Χωρίς να προφέρει λέξη, ο τραπέζιτης σωριάστηκε στο πλακόστρωτο του πεζοδρομίου του με τό κεφάλι τρύπιο πέρα ως πέρα. Δύο ποδηλάτες άστυνομικοί που άκουσαν έξ άποστάσεως τόν κρότο της πιστολιάς, φθάνανε σε λίγο στον τόπο του έγκλήματος και, ανάβοντας τα κλεφτοφανάρα των άναγνωρίσαν τό πτώμα.

'Όπως ήταν έόμενο, την άλλη μέρα άναστατώθηκε τό Λονδίνο. 'Ο τραπέζιτης Χάρολδ Μπιούβιν ήταν ένα θαλερό γεροντοπαλλήκαρο που φημιζόταν για την καλή του καρδιά, για τό γλέντια του και προπάντων για τις αγαθοεργίες του. 'Η γυναίκα του είχε πεθάνει πρό είκοσιπέντε χρόνων αφήνοντας τόν δυό παιδιά. 'Ενα κοριτσάκι, την Μάντλεν και ένα αγόρι, τόν Πρόσπερ. Για τό χατήρι των δυό παιδιών του, για να μη τούς δώση μητρικά, ο τραπέζιτης δεν ξαναπαντρεύθηκε.

'Ετσι, ενώ τα παιδιά του μεγάλωναν, εκείνος, αυξάνοντας εξακολούθητικά την περιουσία που θα τούς άφηνε μία μέρα, γλεντούσε, άχάριτατος γλεντιζές, την ζωή του.

'Απ' τις έπτά τό πρώι, τό μέγαρο του Χάρολδ Μπιούβιν είχε πλημμυρίσει από κόσμο: δικαστικοί, άστυνομικοί και δημοσιογράφοι συνωθούντο στο χώλ του.

'Η δολοφονία του άλτρονιστού πλουτοκράτου είχε προκαλέσει και κατάπληξη και συγκίνηση.

Για ποιά λόγο και από ποιόν είχε δολοφονηθώ ο άνθρωπος αυτός που δεν αριθμούσε παρ' μονάχα φίλους;

'Η ληστεία άπεκλείετο. Στις τσέπες του βρέθηκε και τό πορτοφόλι του με ένα σεβαστό ποσό και τό χρυσό χρονομέτρο του. 'Ενα διαγυλίδι, με ένα θαυμάσιο μονόπετρο, οικογενειακό κειμήλιο, δεν έλειπε από τόν παράμεσο του δεισιού του χεριού.

'Εκδίωξη!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τό σφάλμα ενός δολοφόνου

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Δέν είχε βλάβει κανένα.

Γυναικοδουλεία;

'Απεκλείετο και αυτή. Μολονότι ήταν μεγάλος γλεντιζές, ούδέποτε είχε γίνει ήρωας κοινωνικού σκαδάλου και αν έθεωρείτο κατακτητής, όλος ο κόσμος γνώριζε πως οι κατακτήσεις του περιορίζονταν στον κύκλο των γυναικών του ελαφρού θεάτρου και οφείλοντο μάλλον στο παραγεμισμένο από στεργλίνες πορτοφόλι του.

'Ο άνακριτής είχε κιάλας άρρίσει την προανάκριση του προσωπικού του μεγάρου, όταν φάνηκε άνεβαίνοντας τα μαρμάρια σκαλοπάτια ένας ψηλός και ξανθός νέος με ύψος άριστοκράτου φιλάνθλου. 'Αμέσως ένας παχύσαρκος και ροδοκόκκινος άντρας άκαθάρστης ήλικίας άποσπάστηκε από τούς άστυνομικούς και έτρεξε σ' αυτόν.

—Καλημέρα Ντάλ! Σε περίμενα μ' άνυπομονσία.

—Γιά σου Σούμερ. Δέν άρρησα; Μόλις έλαβα τό τηλεφώνημά σου ντύθηκα στη στιγμή... και νάμαι! Είναι τρομερό. Νά δολοφονηθώ ένας τόσο χρήσιμος στην κοινωνία άνθρωπος! Προσανατολίστηκαν τουλάχιστον οι άρχές;

—Γιά την ώρα προσπαθούν ν' άνοίξουν τρύπες στο νερό. 'Εχουν πελαγώσει. Ούτε περί ληστείας πρόκειται, ούτε περί εκδικήσεως και ούτε γεννάται ζήτημα γυναικοδουλείας.

—Τά παιδιά του, τί λένε;

—'Η κόρη του ή Μάντλεν, είναι στο δωμάτιό της και κυριεύεται από κρίσεις κάθε πέντε λεπτά της ώρας. 'Όσο για τόν γιού του, τόν Πρόσπερ, κάθεται σάν αποδολακωμένος κοντά στο πτώμα άμήλητος. Σημείωσε ότι έπρόκειτο να νυμφευθώ την προσεχή Κυριακή.

—Πάω να τόν συλλυπηθώ. Είναι ένας τέλειος τζέντλεμαν όπως ήταν και ο πατέρας του.

—'Υστερα από δυό ώρες, οι δυό φίλοι βγαίνουν από τό μέγαρο. Την ώρα που έβγαιναν ο Μάρτεν Ντάλ, σταμάτησε λίγες στιγμές και πρόσθεσε τό σημείδι που είχαν αφήσει ή σειρά βγαίνοντας από τό κεφάλι του τραπέζιτου.

—Βλέπεις τό σημάδι που άφησε ή σφαίρα;

—Ναι, σημείωσε δε ότι όσπου να χτυπήση στον τοίχο τρύπησε δυό φορές τό κρανίο του Χάρολδ Μπιούβιν, μπαίνοντας και βγαίνοντας. Την βρήκατε;

—Ναι.

—Φυλάχτε την. Θα χρησιμεύση άσφαλώς. Είναι σφαίρα περιστρεφόμενης μεγάλης βλητικότητας. 'Εγκώτες ίσως ή «Σμιθ».

—'Εγκώτες.

—Και μόνο από τις δυό τρύπες του κρανίου του θύματος, θα μπορούσε κανείς να τό καταλάβη. Συνήθως, όταν μία σφαίρα τρυπάει ένα κρανίο και βγαίνει από τό άλλο μέρος, ή δεύτερη τρύπα που άνοίγει είναι

'Εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα

αυτοτελής περιπέτεια του

MARTEN NTAΛ

πενταπλασία στο μέγεθος της άλλης. Οι δυό τρύπες του κρανίου του Χάρολδ Μπιούβιν είναι ίδιες και άπαράλληλες. Αυτό σημαίνει ή ότι τό θύμα χτυπήθηκε έξ άποστάσεως ενός τό πολύ μέτρου ή ότι τό περιστρεφόμενο ήταν μεγάλης βλητικότητας. 'Όλα πείθουν ότι τό θύμα χτυπήθηκε από εκείνη και τη γωνιά, όπου βρέθηκαν άποτυπώματα ύποδημάτων ανθρώπου που δεν μετεκινείτο. 'Από κεί ο δολοφόνος παραδοκώσε και σκόπευσε. 'Η άπόσταση είναι είκοσιδυό μέτρα. Συμπέρασμα: Περιστρεφόμενης μεγάλης βλητικότητας και δολοφόνος δεινός σκοπευτής.

—'Εκτός από αυτήν έκαμε και καμιά από κείνες τις παρατηρήσεις σου πού...

—Καμιά... όπωσδήποτε, κάποια ύποψια πέρασε από τό μυαλό μου.

—Ποιά;

—'Ανυπόμονε άστυνομική! Με τό να άποψιασθώ έναν άνθρωπο δεν σημαίνει ότι και πρέπει να τόν εκθώμε. Θα δοίμε. Κάμετε τις έρευνές σας σεις... και θα κάνω κι' εγώ τις δικές μου.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Τρεις δόκλιροι μήνες πέρασαν από την δολοφονία του Χάρολδ Μπιούβιν χωρίς ή άστυνομία να ανακαλύψη ίχνος δολοφόνου και άρχισε να σχηματίζεται ή πεποίθηση ότι ο φάκελλος της ύποθέσεως θα κλεινόταν στο χρονοντούλαπο της «Σκότλαντ-Γιάρντ» όταν ένα νέο τραγικό δυστύχημα έπληξε την οικογένεια Μπιούβιν.

Κατά μοιραία σύμπτωση, ο Μάρτεν Ντάλ και ο Σούμερ υπήρξαν αυτόπται μάρτυρες του δυστυχήματος.

'Εκείνο τό πρωί, ο Μάρτεν Ντάλ είχε έκδρομει με τόν Σούμερ στα προάστεια, όταν, στην επιστροφή των, κατά τό μεσημέρι, ένα πολυτελέστατο ιδιωτικό αυτοκίνητο προσπέρασε την καύρα τους. Στο βολάν καθόταν ένας νέος δίπλα του μια νέα κοπέλα κοπέλλα και μέσα στο αυτοκίνητο ήταν μια ήλικιωμένη κυρία.

Μολονότι τό αυτοκίνητο που προσπέρασε τούς δυό φίλους έτρεχε με υπερβολική ταχύτητα, ο Μάρτεν Ντάλ πρόφθασε και άναγνώρισε τούς ευεβάτες του και στράφηκε προς τόν Σούμερ:

—'Ο Πρόσπερ Μπιούβιν και ή αδελφή του ή Μάντλεν.

—Και ή άλλη εκείνη κυρία;

—Θα είναι ή μίσερ Κόρμικτον που άνέθεψε τα δυό παιδιά. Την έχουν σάν μητέρα τους.

—'Αν εξακολούθησε να τρέχη όσώσο με την ίδια ταχύτητα και πιά πέρα και τόν διή κανένας «κονσταίημπλ» θα μινδυνεύη πολύ ή άδεία του.

—Είναι τέλειος σπόρτμαν και δεινός στο βολάν. Στους αυτοκινητιστικούς αγώνες της Διέπειης έφθασε τρίτος.

Σε λίγο, τα δυό αυτοκίνητα, που βρίσκονταν σε άπόσταση διακοσίων μέτρων τό ένα από τού άλλου, φθάσανε σε μια επικίνδυνη και άπότομη στροφή.

—Μπορεί να είναι όσο θάλη δεινός, παρατήρησε ο Σούμερ, είναι όμως τρελλός να μην άνακόπη την ταχύτητά του σ' αυτό τό σημείο. Πλησιάζουμε στην καμπή πίσω από την οποία ύπάρχει γκαράζ τράντα μέτρων! Ξαφνικά, ο Μάρτεν Ντάλ παρατήρησε

στην στροφή άκριδώς, μια δυνατή λάμψη σαν προβολέας και κατόπι άκουσαν ένα τρομακτικό θόρυβο. Τό δυστύχημα είχε κιάλας συμβή. Τό αυτοκίνητο τών Μπιούβιν έστριψε δεξιά αλλά, μόλις έφθασε στην στροφή και ή κούρσα του Μάρτεν Ντάλ, στοπάρισε άμέσως.

Οι δυό άντρες πήδησαν από την κούρσα και τρέξανε στον γκρεμό μέσα στον όποιον είχε πέσει τό αυτοκίνητο τών Μπιούβιν. Τό όχημα ήταν ήδη ζωσμένο από φλόγες.

Από όλα τά σημεία έτρεχαν πρὸς τὸν τόπο του δυστυχήματος πρὸς παροχήν βοήθει-ας, χωρικοί, περαστικοί, άνδρες γυναίκες και παιδιά.

Κανείς όστόσο δεν τολμοῦσε νά πλησιάσῃ στο φλεγόμενο αυτοκίνητο. Φυσούσε δυνα-τός άέρας και από τό καίμενο αυτοκίνητο ξεπετιόντουσαν πύρινες γλώσσες που άπειλοῦ-σαν νά κάψουν τὸν τολμηρό που θά πλη-σίαζε.

Ο Μάρτεν Ντάλ και ο Σούμερ έτρεξαν όστόσο εἰς βοήθειαν του Πρόσπερ και της Μάντλεν που κοίτονταν σὲ μικρή απόσταση από τό αυτοκίνητο, βαρειά τραυματισμένοι. Όσο για τὴν παιδαγωγό, έπρεπε νά εἶχε γί-νει κιάλας κάρθουννο μέσα στο φλεγόμενο αυ-τοκίνητο και έκείνη τὴν ώρα, οὔτε λόγος μπορούσε νά γίνει για νά θγάλουν τό πτώ-μα της μέσα από τίς φλόγες.

Σκύβοντας πρὸς τοὺς τραυματίες, ο Μάρ-τεν Ντάλ ψιθύρισε στον Σούμερ:

—Δείχνε πὸς δεν με γνωρίζεις και έχε τά μάτια σου τέσσερα.

Και σκύβοντας στον Πρόσπερ:

—Μ' άναγνωρίζεις Πρόσπερ;

Ο τραυματίας άπλῶς τὸ χέρι του μουν-κρίζοντας από τοὺς πόνους:

—Μάρτεν... Πονῶ παντοῦ... Μιά λάμψη στά μάτια... Στραβώθηκα... ή Μάντλεν;

—Δεν εἶναι σοβαρά τραυματισμένη...Μὴν άνησυχείς... Πού πονάς περισσότερο;

Ο Πρόσπερ Μπιούβιν όμως δεν άποκρί-θηκε οὔτε και άκουσε τίς τελευταίες λέξεις του Μάρτεν Ντάλ. Εἶχε χάσει τίς αισθήσεις του. Στο άναμεταξύ, άλλοι καλόβολοι δια-βάτες, προπάντων γυναίκες περιποιόντουσαν τὴν Μάντλεν ή όποια εἶχε χάσει και έκείνη τίς αισθήσεις της.

Εξαφνα ο Μάρτεν Ντάλ ώρθώθηκε και κύτταξε σ' ένα σημείο συνωφρωνόμενος.

Ένας άντρας στεκόταν σὲ μικρή απόστα-ση από τό αυτοκίνητο και παρακολουθοῦσε τὴν πρόοδο τῆς φωτιάς, κρατώντας στο χέ-ρι του κατί, τυλιγμένο σὲ μιὰ έφημερίδα.

Ο Μάρτεν Ντάλ έσκυψε, πήρε από κατα-γῆς ένα χονδρό βότσαλο, τὸ ζύγισε δυό στιγμὲς στο χέρι του και, άρῶς έρριξε μιὰ ματιά πρὸς τό μέρος του Σούμερ, πέταξε με δύναμη τό βότσαλο διευθύνοντας τὸ δῆθεν έναντίον ενός παιδιού, πὸς στεκόταν έκεί κοντά και φωνάζοντας του:

—Φύγ' από κεί παληόπαιδο και θά καῖς!

Τό βότσαλο, όμως αντί νά χτυπήσῃ τό παιδί, χτύπησε τό δέμα που κρατοῦσε ο ά-γνωστος. Τό δέμα έπεσε κάτω άνοίγοντας.

Ένας θόρυβος γυναικίαν που σπάζουν ά-κούστηκε, Μερικά θραύσματα από τὰ γυαλι-κά τινάχτηκαν μακριά. Ο Μάρτεν Ντάλ έ-σπευσε στενωχωρημένος πρὸς τὸν άγνωστο ενώ ο Σούμερ μάζευε με τρόπο από καταγῆς ένα θραύσμα και τὸ έκρυβε στήν τσέπη του.

—Συγγνώμην τζέντλεμαν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ με καταφανή ταραχή. Κόντευε νά καῖ αυτό τό παληόπαιδο. Σας έκανα ζημιά. Νά σας τὴν πληρώσω.

Και λέγοντας, πήρε από τό χέρι του ά-γνωστου τό δέμα και τὸ ξεδίπλωσε. "Αλλά θραύσματα κρυστάλλινου καθρέφτη σκορπί-σθηκαν καταγῆς και στο χέρι του έμεινε μιὰ έβένινη χονδρή στρογγυλή κορνίζα.

—Πόσο σας στοιχίσε τζέντλεμαν; ρώτησε

βγάζοντας τό πορτοφόλι του.

Ο άγνωστος στενωχωρήθηκε για τό ά-πρόοπτο αλλά χαμογέλασε και εἶπε παίρον-τας πίσω τὴν στρογγυλή κορνίζα του θυμ-ματισμένου καθρέφτη.

—'Αστείο πράγμα τζέντλεμαν! Ζήτημα δε-καοχτὼ σελληνιῶν... Τὸν εἶχα άγοράσει από τὴν πανήγυρη για τό ξύριμα.

—'Αλλά...

—Μὴν έπιμένετε παρακαλῶ.

—Τότε, θά μου επιτρέψετε νά σας πῶ με τό αυτοκίνητό μου ὡς τό Λονδίνο.

—Και πάλι εύχαριστῶ τζέντλεμαν. Εχω τὴν μοτοσυκλέτα μου.

Ακούοντας τίς τελευταίες αὐτὲς λέξεις, του άγνωστου ο Σούμερ ανέθηκε τὸν άνή-φορο, έφθασε στο δρόμο και διέκρινε μιὰ μοτοσυκλέτα κάτω από ένα δένδρο. Άφου δειβαιώθηκε πὸς κανένα αδιάρκτο μάτι δεν

Ο Ένας προχώρησε, στάθηκε κάτω από ένα φανοστάτη και ρώτησε:

τὸν έβλεπε, άγκύλωσε στο πιανὸ της λά-στιχο μερικὰ άστρουλάκια σαν πυναίξες του χρώματος του λαστίγιου. Τέτοια άστρουλά-κια, εἶχε πάντα ο Σούμερ στήν τσέπη του.

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

Η όμίχλη εἶχε καλύψει και πάλι τό Λον-δίνο έκείνο τό βράδυ και οι δρόμοι ήσαν όλότελα έρημοι.

Όστόσο, δυό άνθρωποι περιτριγύριζαν μιὰ μικρή μονοκατοικία λαϊκής συνουκίας και ένα αυτοκίνητο με σδυσμένους φανὸς περιέμενε σὲ μικρή απόσταση, πάνω στο πε-ζοδρόμιο. Ο Ένας από αὐτοὺς προχώρησε στάθηκε κάτω από ένα φανοστάτη και ρώ-τησε τὸν σύντροφό του:

—Εἶσαι βέβαιος Σούμερ πὸς σ' αὐτὴ τὴ μονοκατοικία ήθελε ή μοτοσυκλέτα;

—Κάτι περισσότερο παρὰ βέβαιος Μάρ-τεν.

—Τί λές; Δεν εἶναι ώρα;

—Μά... σὲ τέτοιες περιπτώσεις, σὺ εἶσαι ικανὸς νά κρίνεις.

—Εμπρὸς λοιπόν! "Εχε τό νοῦ σου νά μὴ περάσῃ κανένας πόλιςμαν. Όπου νά καταλάβῃ ὅτι παραβιάζεται τό παράθυρό του, πρέπει και νά μᾶς δῇ νά πηδοῦμε μέσα.

Και, βγάζοντας από τὴ μέση του ένα γε-ρὸ εργαλειο, τὸ έχωσε αόδρυβα κάτω από τό παράθυρο.

—Ετοιμος;

—Ετοιμος.

Με μιὰ κίνηση του Μάρτεν Ντάλ, ὁλό-κληρο τό παράθυρο έτριξε και, βγαίνοντας από τοὺς άρμούς του έπεσε με πάταγο. Τὴν ίδια στιγμή, ο Μάρτεν Ντάλ, και ο Σούμερ πήδησαν μέσα στο σπίτι. Όλα αὐτὰ δεν χρειάσθηκαν διάστημα περισσότερο τών δυό λεπτῶν.

Ο άγνωστος του όποιου τό ίδιο πρωί ο Μάρτεν Ντάλ εἶχε σπάσει τὸν καθρέφτη, διάβαζε ένα βιβλίο ξαπλωμένος στο κρεβ-βάτι του. Μόλις πρόφθασε και σηκώθηκε. Άναγνωρίζοντας τὸν ένα από τοὺς δυό ά-νεπιθύμητους επισκέπτες του, χλώμιασε άλ-λά δεν τόλμησε νά κινή τὴν παραμικρή κί-νηση. Δυό πιστόλια τὸν κρατοῦσαν σ' από-σταση.

—Τί θέλετε κύριοι;

—Όχι και πολλά πράγματα: νά ντυθῆς φρόνιμα-φρόνιμα και νά μᾶς ακολουθήσῃς. Και χωρὶς πολλά λόγια και χωρὶς άγοπο-ρία. Άλλά δεν συντρέχει και λόγος νά ντυ-θῆς. Σούμερ, πέρασέ του τίς χειροπέδες. 'Ωραία! Ρίξε του τώρα τό παλτό του στήν πλάτη νά μὴ συναχθῇ στο δρόμο. Φίνα! Κάνε μόνον τώρα τά ρούχα του, τά παπού-τσια του, τό καπέλλο του. Μπράβο Σούμερ! Και τώρα δρόμο.

Και οι δυό φίλοι χωρὶς νά δώσουν καμ-μιὰ εξήγηση στον άγνωστο τὸν φέρωσαν στο αυτοκίνητο που στάθμευε και στο βο-λάν του όποιου περιέμενε ο Νίκολς.

—Δρόμο Νίκολς, ξέρεις πὸς θά πάρουμε τό σοά μας.

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε και, ύστερα από μοιή ώρα έμπαινε στήν συνοικία Σόχο και σταματοῦσε στήν πόρτα του Τσάο-Τσέν.

Ο άφωσιωμένος Κινέζος περιέμενε άγρυ-πνος.

—Ετοιμο τό σοά μας Τσάο; Ναί; Τρία φυτζάνια άμέσως. Σεβρίρίσε τα μπροστά μας νά μὴν ύποψιασθῇ δηλητήριο ο τζέντλε-μαν.

Και στρεφόμενος πρὸς τὸν δεσμότη του: —Καταλαβαίνεις φίλε μου ὅτι έχω λόγους νά σὲ θέλω ζωντανό.

Ο Τσάο-Τσέν σεβρίρισε τρία τσάγια που άχνιζαν. Θέλοντας και μὴ, ο άγνωστος διά-λεξε πρώτος φυτζάνι.

Πίνοντας τό δικό του, ο Μάρτεν Ντάλ κύτταξε αλλόκοτα τὸν άγνωστο και τὸν ρωτοῦσε διάφορα πράγματα, άσχετα με τὴν ύπόθεση. Σὲ λίγο, σηκώθηκε, κάθισε μπρο-στά σὲ ένα καθρέφτη και άρχισε με χρώμα-τα του θεάτρου και με κρεπέδες, νά αντι-γράφῃ στο ίδιο του τό πρόσωπο τὰ χαρακτηριστικά του άγνωστου. Τό μακιγιάρισμα δεν κράτησε οὔτε δέκα λεπτά τῆς ώρας.

—Τέλειο! Οὔτε διδυμος αδελφός σου νά-μουννα τὸ λέει μιμνήμενος με καταπληκτι-κή έπιτυχία και τό μέταλλο τῆς φωνῆς του. Τὰ ρούχα του τώρα!

Φόρεσε και τὰ ρούχα του άγνωστου, άνα-ψε ένα τσιγάρο και στράφηκε πρὸς τὸν Τσάο-Τσέν:

—Ο Σούμερ και εγὼ θά λείψουμε δυό τρεῖς ὥρες. Άν κατὰ τό διάστημα αὐτὸ ο

τζέντλεμαν κινή άταξίες, μπορείς νά τὸν πνίξης σαν όρνιθι.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΙΑΡΡΗΞΗ ΜΕ ΠΟΛΛΑ ΘΑΥΜΑΣΤΙΚΑ

Η ώραία βίλλα στον παραποτάμιο δρόμο ήταν άόκη βυθισμένη στον ύπνο, όταν δυό φαντάσματα πλησίασαν τὰ κάγκελά της και άρχισαν νά τὴν περιεργάζονται. "Υστερα ά-πό εξέταση λίγων λεπτῶν πήδησαν τὰ κάγ-κελλα και προχώρησαν με προφυλάξεις σὲ ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος, τό όποιο και παραβίασαν με καταπληκτικὴ τα-χύτητα και ευκολία.

Σὲ λίγο, κλείνοντας τό παράθυρο ξοπίσω των, άναψαν ένα κλεφτοφάναρο. Βρίσκον-ταν μέσα σὲ μιὰ πολυτελεστάτη βιβλιοθήκη. Ένα μεγάλο τραπέζι που τό κάλυπτε κρύ-σταλλο πάχους μίσης ίντσας και ένα χρημα-τοκιβώτιο κίνησαν ιδιαίτερα τὴν προσοχή των.

—'Ας άρχίσουμε από τό τραπέζι, λέει τό ένα... από τὰ φαντάσματα!

Τὰ συρτάκια άνοίξαν αόδρυβα και τὰ δυό φαντάσματα άρχισαν νά έρευνοῦν μέσα σ' αὐτὰ χωρὶς νά άνάψουν φῶς. Τό κλε-φτοφάναρό τους ήταν ύπερακριτό για τὴν έρευνά των.

Θαυμάσια, παρατήρησε τό ένα από τὰ φαντάσματα δείχνοντας στο άλλο ένα έγ-γραφο πουμοιαζε με δίπλωμα. Πρῶτο βρα-δεῖο σκοποβολῆς! Ο τραπέζιτης Χάρολδ Μπιούβιν πυροβολήθηκε στο κεφάλι με πε-ρίστροφο και έξ' απόστασεως εικοσιδυό μέ-τρων. Άλληλογραφία και βιβλία τώρα. Τί φλύαρα πὸς εἶναι αὐτὰ τὰ παληόχαρτα! Χμ!... Πρόθυρα πτωχεύσεως... Έκκαρεμείς δίνες...

Επιστολή συμβολαιογράφου Τί λέει; Η επιχείρησις βαίνει κατὰ γκρεμῶν έλλείπει κεφαλαίων! Η κληρονομία του Χάρολδ Μπιούβιν θάσασε βέβαια τὴν κα-τάσταση. Και τώρα, στο χρηματοκιβώτιο. Κάτι θ' άνακαλύψουμε και σ' αὐτό.

Τὰ θαυματοργά μικροσκοπικά εργαλεία τῆς διαρρήξεως δεν άργησαν νά κάνουν τό θαῦμα των. Στο διάστημα πέντε λεπτῶν, τό χρηματοκιβώτιο ήταν ὁρθάνοιχο.

—Νά μιὰ εύχάριστη έκπληξη! Ένα πε-ρίστροφο «Γκόλτς» μεγάλου διαμετρήματος από τό όποιο λείπει μιὰ σφαῖρα. Αί! Νά και κατί άλλο πολὺ πιδ ὠραίο! Η κορνίζα του καθρέφτη που έσπασε και ένας άλλος ι-διος και απαράλλκτος καθρέφτης! Τί κα-λό πράγμα πὸς εἶναι νά εἶναι κανείς διαρ-ρήκτης! Μᾶς άρκοῦν αὐτὰ Σούμερ. Και τώ-ρα, κρύψου πίσω από κείνο τό παραδᾶν και κράτα και τὴν άναπνοή σου. Δεν συντρέχει λόγος νά ξεφυσᾶς σαν ξεχαρβαλωμένη φυ-σαρμόνικα. Μόλις ο Σούμερ κρύφθηκε πί-σω από τό παραπέτασμα, ο Μάρτεν Ντάλ ά-ναψε όλα τὰ φῶτα τῆς ώρας άκουσε ξοπίσω του τὴν πόρτα νά άνοίγῃ και μιὰ έπιτακτι-κή φωνή που φώναζε:

—Ακίνητος με ὑψωμένα τὰ χέρια!

Ο διαρρήκτης στράφηκε τρομαγμένος και ὕψωσε τὰ δυό του χέρια.

Ένας άντρας ήλικίας πενήντα περίπου χρόνων, ντυμένος με μιὰ ρόμπ ντε σάμπρ, βρισκόταν απέναντί του με τό πιστόλι στο χέρι. Ο άντρας αὐτός δεν συγκράτησε τὴν κατάπληξή του βλέποντας τό πρόσωπο του διαρρήκτη:

—Μπᾶ! Εἶσαι λοιπὸν και διαρρήκτης μί-στερ Άντριους Κόξεν;

Ο διαρρήκτης, ο Μάρτεν Ντάλ, χαμογέ-λασε λέγοντας χωρὶς νά κατεβάσῃ τὰ χέ-ρια του.

—Κατὰ τίς περιστάσεις μίστερ Άλεξ Μπιούβιν!

—Ξέρεις ὥστόσο ὅτι τέτοιες άδικαιρίστες δεν εἶναι συγγνωσά.

—Ναί; Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι όλα θά

τέλειωναν με τό ποσὸ που μοῦδωσες;

—Δὲ συμφωνήσαμε; Μοῦ ζήτησες πεντα-κόσιες λίρες για νά σκοτώσῃς τὰ δυό παι-διά του εξαδέλφου μου. Σοῦ τίς έταξα. Σὺ όμως άνίκανε άνθρωπε, δεν κατώρθωσες άλλο παρὰ νά σκοτώσῃς τὴν παιδαγωγό. Γιὰ τὴν άποτυχία σου αὐτὴ σοῦ πλήρωσα δια-κόσιες λίρες.

—Και τί φταίω εγὼ ἂν δεν σκοτώθηκα και τὰ δυό ἀδελφια; Τό κόλπο μου πέτυχε. Άν οι δυό κληρονόμοι του εξαδέλφου σου σώθηκαν, αὐτὸ εἶναι ζήτημα μοιραίο. Έ-πρεπε νά μου μετρήσῃς ὁλόκληρο τό ποσὸ που μοῦ ὑποσχέθηκες. Μιὰ και δεν μοῦ τό μέτρησες ήλθα νά τό πάρω μόνος μου.

—Ξεχώντας ίσως ὅτι εἰμαι δεινὸς σκο-πευτῆς και ὅτι μπορῶ, πιέζοντας τὴν σκανδάλη του περιστρόφου μου νά σὲ στεί-λω νά συναντήσῃς τὸν εξαδέλφό μου Χά-ρολδ.

—'Αν άποτύχῃς ὁμως θά άποκαλύψω ποὺς και γιατί σκοτώσε τὸν τραπέζιτη.

—Δεν πιστεύω νά άποτύχω. Η ψυχραι-μία μου ποτὲ δεν με εγκατέλειψε και για νά σοῦ τό άποδείξω, σὲ ρωτῶ. Σὲ ποὺ μάτι θέλεις νά σοῦ φανῇ τώρα μιὰ σφαῖρα; Στο αριστερὸ ή στο δεξί;

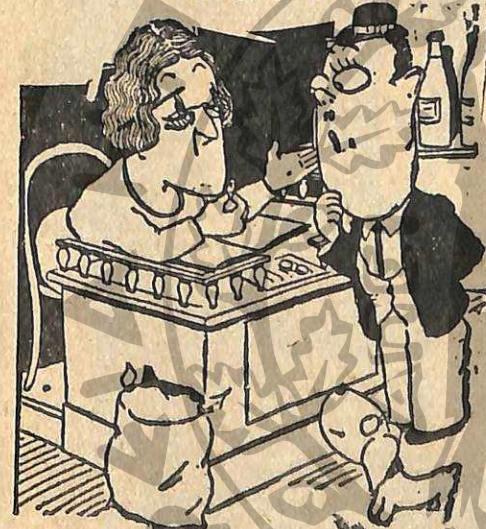
Και έξέσπασε σὲ ένα σαρκαστικὸ γέλιο που δεν κράτησε παρὰ ένα δευτερόλεπτο, γιατί, ένοιωσε στον κρόταφό του τὴν κρα-δά μιᾶς κάννης περιστρόφου και, ταυτοχρό-νως, άκουε τίς λέξεις που τρομοκρατοῦν πάντα ένα δολοφόνο ὅσο και ἂν εἶναι σατα-νικός:

—Ρίξε καταγῆς τό πιστόλι σου γιατί σοῦ τίναξε τὰ μυαλά στον άέρα. Έν ὄνοματι του νόμου σὲ συλλαμβάνω!

Ο Άλεξ Μπιούβιν άφησε τό περιστρόφο του νά πέσῃ καταγῆς, ὕψωσε τὰ χέρια και στράφηκε πειλιδὸς για νά ἀντιμετώπῃ τὸν λινσέκτορ Σούμερ ενώ ο Μάρτεν Ντάλ βγά-ζοντας τοὺς κρεπέδες και τὴν περούκα του, κάγγαζε σαν Μεφιστοφελῆς.

—Ήταν από τὰ έγκλήματα που παραμέ-νουν άνεξιχνίαστα, τό έγκλημά σου Άλεξ Μπιούβιν. Έκαμες ὥστόσο ένα μικρὸ λά-θος πὸς θά σὲ παραδώσῃ στο χέρι του δη-μίου. Δὲ σκέφθηκες και νά κάψῃς τὰ δι-πλογραφικά σου βιβλία και νά εξαφανίσῃς περιστρόφο και καθρέφτες. Δεν εἶναι μοιραία ή σύλληψή σου. Δικαιώνεις για μιὰ άόκη φορὰ τὸ γνωμικό, ὅτι ή δικαιοσύνη, άργά ή γρήγορα θριαμβεύει. XERMAN LANTON

ΠΡΟΝΟΙΑ

—Μᾶ εἶναι ψεύτικα αὐτὰ τὰ δακτύδαχμα!

—Οστε... φαίνονται πολύ!

—Μᾶ βέβαια!

—Ετσι, εἰ... Τὴν ἄλλη φορὰ θά κυττάξω

νά τὰ κῆμα καλλίτερα...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΒΡΕΤΑΝΙΚΟ ΦΛΕΓΜΑ

Τό έξπρεξ του Παρισιού έτρεχε ὁλοταχῶς ὁπότε σὲ μιὰ καμπή, ή άπομνηχανή έκτρο-χιάζεται παρασύροντας μαζί της και τὰ βα-γόνια. Ένα μονάχα βαγόνι έμεινε αθικτο, άνοιγει ή πόρτα του και έμφανίζεται ένας ροδοκόκκινος Άγγλος. Ο έπιβάτης, φώνα-ξε ατάραχος έναν υπάλληλο και τὸν ρωτᾶ: —Δὲ μοῦ λέτε μήπως φθάσαμε στήν Ά-μιένη;

—Όχι! Όχι! Σ' εἰλε καταστροφὴ, (δηλ. έγινε καταστροφή!).

Και ο άλλος που δεν ήξερε διόλου σχεδὸν γαλλικά:

—Καταστροφὴ; Δεν εἶναι αὐτὸ τό ὄνομα του σταθμοῦ που θά βγῶ!

Καί χωρὶς νά χάσῃ τὴν άταραξία του ξα-νάμπαινε στο βαγόνι του και έκλεινε τὴν πόρτα.

■ ■

ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΑΛΗΘΟΦΑΝΕΙΑ

Ο κ. Έπιχειρηματιάδης φώναξε έκείνο τό άπόγευμα τὴν δικτυολογόφο του και τῆς λέγει.

—Σήμερα δεσποινίς, δεν εἰμαι για κανέ-ναν έδώ! Έχω πολλή δουλειά και θέλω νά εργασθῶ με τὴν ήσυχία μου.

—Μάλιστα κύριε.

Και ο κ. Έπιχειρηματιάδης κλείνεται στο «ιδιαιτέρὸ» του. Σὲ λίγο όμως άνοιγει τὴν πόρτα του και λέγει τῆς γραμματέως του:

—Και για νά φανῇ δεσποινίς ὅτι δεν εἰμαι πραγματικά έδώ, κλείστε τὴν μηχανή σας και βγάλτε τό μυθιστόρημα που έχετε κρυμμένο στήν σάκκα σας..

■ ■

ΤΙ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

Ο Γιώργος άγόρασε ένα ὕφασμα για κο-στοῦμι και τρέχει νά τό δείξῃ τὸ φίλου του Γιαννάκη.

—Γιὰ δες τί πήγα και φώνισα σήμερα, Γιαννάκη. Δεν εἶναι ὠραίο;

—Εξοχο! κάνει ο Γιώργος ψαχουλεύον-τας τό ὕφασμα.

—Μᾶ εὐὸ τό κύτταξες από τὴν άνάποδη!

—Εἶναι ή μόνη ὁψη ενὸς ὕφασματος που με ενδιαφ ρει. Φορῶ πάντα τὰ μεταφρασμένα κοστοῦμα του πατέρα!...

■ ■

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΤΑΧΥΤΗΣ

Τό ὅτι τὰ διαζύγια έκδίδονται εύκολα στήν Άμερικὴ, αὐτὸ εἶναι γνωστό, αλλά και με τὴν ταχύτητα που βγήκε τό παρα-κάτω διαζύγιο, αὐτὸ εἶναι τό άπίστευτο. Και ὁμως!

Σὲ μιὰ πόλη τῆς Πενσυλβανίας έγινε τε-λευταία κάποιος γάμος. Μετὰ τὴν τελετὴ του δημαρχείου, οι νεόνυμφοι ακολουθοῦμε-νοι και από τοὺς πιδ στενοὺς φίλους των πήγαν σ' ένα γειτονικὸ μπάρ για νά πιοῦν ένα ποτήρι. Έκεί όμως ο γαμπρός, πὸς ὅς τὴν στιγμή έκείνη έκαμε τὸν νηφάλιο και τὸν σοβαρό, έδειξε πὸς ήταν ένας μέθυσο. "Ηπτε τόσο πολὺ, πὸς τρώαζε τὴν δυστυχι-σμένη τὴν γυναίκα του. Πανικόβλητη αὐτὴ τὸν άφῆνε σῶνλο και τρέχει πίσω στο δη-μαρχεῖο και έπιτυχαίνει μέσα σὲ λίγα λεπτά άπόφαση... διαζυγίου.

Όταν ο γαμπρός συνήλθε από τὴν μέθη του, δεν ήταν πιδ παντρεμένος!

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα! Για μία ακόμη φορά οι καμπάνες των εκκλησιών θα διαλαλήσουν στα πέρατα του κόσμου το χαρμόσυνο «Άγγελμα Χριστός γεννᾶται!»

Και συλλογιζόμαστε με θλίψη ότι ο Θεός της 'Αγάπης που θα γεννηθῇ κι' ἐφέτος στην ταπεινή του φάτνη θα ρίξῃ ἐνα λυπημένο βλέμμα στὸν κόσμο ὅταν πὼν ἀντικρύσῃ.

Θὰ δῇ ὅτι τὰ παιδιά Του ἔχουν ξεχάσει ὁλότετα τὰ παραγγέλματά Του καὶ ἡ μὴν τους φροντίδα εἶναι νὰ ἐτοιμάζουν τουφέκια καὶ κανόνια γιὰ νὰ καταστρέψουν τοὺς ὁμοίους των.

Θὰ δῇ ὅτι οἱ δυνατοὶ ἐκμεταλλεύονται ὅσο μποροῦν περισσότερο τὴν ἀδυναμία τῶν ταπεινῶν.

Θὰ δῇ ὅτι οἱ λαοὶ τῆς γῆς δὲν σωφρονίστηκαν ἀκόμη ἀπὸ τὴν πείρα τῶν παλαιότερων πολέμων κι' ἐπιμένουν νὰ ξαναρχίσουν τὸ καταστρεπτικὸ τους ἔργο... Κι' ἕνα δάκρυ θὰ κυλήσῃ ἀπὸ τὰ φώτα τῶν ματιῶν τοῦ Θεοῦ τῆς 'Αγάπης...

Ἄς γονατίσουμε μπροστὰ στὴν ταπεινὴ φάτνη ποὺ δέχτηκε τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν κι' ὡς δεηθούμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά νὰ μᾶς λυπηθῇ. Ἄς δεηθούμε νὰ μᾶς φωτίσῃ γιὰ νὰ συνέλθουμε ἔστω καὶ τὴν τελευταία ὥρα καὶ νὰ ἀποφύγουμε τὴν παγκόσμια σύρραξη.

Ἄς γονατίσουμε κι' ἐμεῖς ταπεινά κι' ὡς προσευχηθούμε μὲ θερμὴ, μὲ πίστη...

Ἴσως νὰ εἰσ ακουθοῦν οἱ ἱκεσίες μας γιὰ νὰ γιορτάσουμε ὅλοι μὲ ἀνακούφιση τὴ γέννηση τοῦ Σωτῆρος μας. Τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα ποὺ διαλαλοῦν οἱ καμπάνες φέρνει κάποια ἐλπίδα στὴν ἀνήσυχη ψυχὴ μας καὶ στὰ πικραμένα χεῖλη μας χαράζει ἕνα χαμόγελο.

Ἐπὶ γῆς εἰρήνη!

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τῆς ἐφετινῆς μόδας εἶναι ὅτι ἀπαιτεῖ ἀπὸ τῆς γυναῖκες προσωπικότητα. Πέρασε ἡ ἐποχὴ ποὺ ὅλες οἱ γυναῖκες ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ἐυθύγραμμη σιλουέττα σὰν νὰ βρίσκονταν σὲ ἀνάρρωση ἀπὸ καμμιά ἀσθένεια!..

Τὸν χειμῶνα αὐτὸν ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτρέψουμε στὸ σῶμα μας μιὰ σχετικὴ ἐλευθερία καὶ νὰ ἀναδείξῃ μερικὲς θεατρικὲς καμπύλες.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

Βέβαια ἡ μεση πρέπει νὰ εἶναι λεπτή. Καὶ ὅπως οἱ γοφοὶ θὰ ὑπογραμμίζονται μὲ σοῦρες καὶ μπάσκες μὲ γκοντὲ, ὅπως τὸ στήθος θὰ εὐρύνεται μὲ τοὺς γιανκάδες καὶ τὰ ρεβέρ, ἡ μέση θὰ φαίνεται πολὺ λεπτότερη ἀπὸ ὅσο φαίνονταν τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια.

Τὰ φορέματα καὶ οἱ μπλουζες θὰ εἶναι δεμένες ἢ ντραπέ ψηλά στὸν λαιμὸ, τὰ μανίκια θὰ εἶναι ἐφαρμοστά στὸ πουανιέ, χωρὶς ἐξαιρετικὸ φάρδος στοὺς ὤμους ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς σοῦρες ἢ ἕνα ἐλαφρὸ ντραπέ.

Τόσο στὰ φορέματα ὅσο καὶ στὰ μαντῶ τὸ φάρδος καθιερώνεται ὀριστικά. Βλέπομε πολλὲς σοῦρες καὶ γκοντὲ.

Ἡ σύγχρονη φούστα ἔχει πολὺ νεανικὸ ὄψος γιὰτὶ γίνετα πὺδ φαρδεῖα καὶ πὺδ κόντη. Ἄλλες ἔχουν σῆμα κλός. Ἄλλες ἔχουν παννῶ. Μερικὲς ἔχουν κουφόιαιτες ἀγάζωτες πολὺ ψηλὰ, ἢ πιέττες ἀκκορνιέον κ.τ.λ. Πρέπει νὰ σημειώσωμε ὅμως

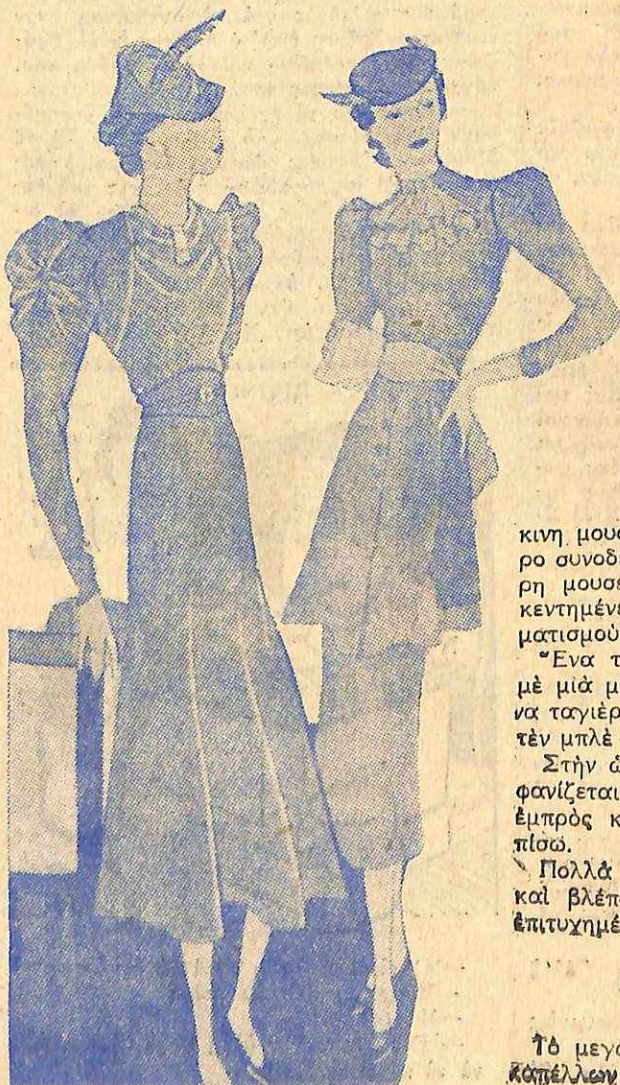
ὅτι ὠρισμένοι ραπτικοὶ οἴκοι μένουν πιστοὶ στὴν εὐθεῖα γραμμὴ.

Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσιν ἡ μόδα ἀκολουθεῖ πολὺ τὴν ἀνδρική γραμμὴ. Βλέπομε ζακέττες, ρεδιγκότες, φράκας, βέστες κ.τ.λ.

Πρέπει νὰ τονίσωμε ἀκόμη τὴν σημασία ποὺ δίδεται ἐφέτος στὶς γαρνιτούρες. Καὶ ἐντελῶς ξεχωριστὰ στὶς τσέπες. Ποτὲ δὲν εἶδαμε τόσο πολλὰ καὶ τόσο πρωτότυπες τσέπες. Λανσαρίστηκαν ἤδη οἱ τσέπες-πορτομναί, οἱ τσέπες βεντάγιες, οἱ τσέπες-ὀμπρέλλες (1) καὶ οἱ ἐσάρπες ποὺ σχηματίζουν τσέπες.

Στὰ ταγιέρ, τὸ φάρδος δίνεται ἀπὸ τὰ γκοντὲ ἢ ἀπὸ τὶς πιέττες ποὺ ξεχωρίζουν τὴ ζακέττα ἀπὸ τὴ φούστα.

Μιὰ ἀπὸ τῆς μεγάλες προτιμήσεις τῆς ἐφετινῆς μόδας εἶναι ἡ ἀνάμιξις τοῦ βελούδου καὶ τοῦ λαϊνῶ. Θὰ δοῦμε ἀκόμη ἀπειρα κεντήματα. Ὁ Πατού, ἰδιαίτερος, μεταχειρίζεται θαυμάσια κεντήματα: ἔτσι σ' ἕνα ταγιέρ μαῦρο εἶχε κεντήσῃ σὲ κόκκινο πλευρὰ τῆς ζακέττας κόκκινα γαρύφαλλα, καὶ τὸ ἴδιο κεντημένο μοτίφ ἐπαναλαμβάνονταν στὴν μπλουζὰ ἀπὸ κόκκινο.

Δύο ὠραιότερες τουαλέτες γιὰ τοῦτ': Ἡ πρώτη γίνετα ἀπὸ μεταξωτὸ ἢ βελούδο καὶ ἔχει κορδαὶ ντραπέ καὶ μανίκια μπουφὰν μὲ σοῦρες. Ἡ δευτέρα εἶναι ὀμπ-τουνὶν ἀπὸ λεπτὸ λαϊνῶ ἢ μεταξωτὸ. Ὁ μικρὸς ὀρθὸς νιακάς τῆς γαρνίρεται μ' ἕνα διπλὸ λαϊνῶ.

κινη μουσελλίνα. Ἐνα ἄλλο ταγιέρ μαῦρο συνοδεύετα ἀπὸ μιὰ μπλουζὰ σὲ μαῦρο μουσελλίνα ἐπάνω στὴν ὁποία ἦσαν κεντημένες πεταλούδες σὲ λεπτὰς χρωματισμούς.

Ἐνα ταγιέρ μπλέ-φουέ συνοδεύετα μὲ μιὰ μπλουζὰ ἀπὸ σάτεν μαῦρο, κι' ἕνα ταγιέρ μαρόν μὲ μιὰ μπλουζὰ ἀπὸ σάτεν μπλέ-βέρ.

Στὴν ὥραία αὐτὴ συλλογὴ ἡ μέση ἐμφανίζεται τοποθετημένη ἀρκετὰ ὑψηλὰ ἐμπρὸς καὶ χαμηλῶνι φανερά πρὸς τὰ πίσω.

Πολλὰ φορέματα εἶναι ἀπὸ βελούδο καὶ βλέπομε ἀναμίξεις χρωμάτων πολὺ ἐπιτυχημένες.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τὸ μεγάλο σύνθημα τῶν φθινοπωρινῶν καπέλων ἦταν «ὕψος! ὕψος! Μὰ ἡ

σεηίδες

φρενίτις αὐτὴ καλμάρισε καὶ ἡρέμησε σ' ἕνα-σιγά ὅπως ὅλα τ' ἀνθρώπινα πάθη.

Τὰ καπέλλα μας ἐξακολουθοῦν πάντοτε νὰ ἔχουν ὑψηλὲς καλότητες ὅχι ὅμως καὶ σὲ βαθμὸ ἐξωφρενικό.

Ἐπικρατοῦν πολὺ, μπονὲ διαφόρων εἰδῶν, συνήθως ὀλοστρόγγυλα. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀπὸ γούνα, ἀστρακὰν λούτρ ἢ βιζόν, καὶ «ἀνυψώνονται» συχνὰ μ' ἕνα βελούδινο φιδόγκο. Ἐξ ἄλλου ἡ γούνα χρησιμεύει πολὺ ὡς γαρνιτούρα ἐφέτος ἀνακατωμένη μὲ φέτρ.

Πολλὲς κομπὲς γυναῖκες ἐξακολουθοῦν νὰ προτιμοῦν τὴν τόκα, εἴτε ἀπὸ βελούδο πλεξιδωτὸ σὲ τρεῖς-τέσσερις χρωματισμοὺς, ἢ μαῦρὴ μὲ μερικὰ ἀφελή καὶ ρωμαντικὰ λουλουδάκια τοποθετημένα εἰς ὕψος, ἢ τέλος ἀπὸ μάλλινη ρεζίγ.

Καὶ ἐφέτος, ὅπως ὅλα τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ μόδα ἔχει λανσάρει νέα εἶδη μπερέ ποὺ συνιθίζονται πολὺ.

Μερικὰ μπερέ, ἀρκετὰ μεγάλὰ, ποὺ τοποθετοῦνται ἐντελῶς πρὸς τὰ πίσω καὶ σχεδιάζουν ἕνα φωτιστέφανο γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι εἶναι γοητευτικά. Ἄλλα πάλι θυμίζουν τὸ σκατσέζικο μποννέ, στραβὰ βαλμένο μὲ ἕνα ζωηρόχρωμο φτερό.

Τέλος ὠρισμένα μπερέ θυμίζουν τοὺς ἀκολουθοῦς τῆς ἐποχῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἄλλα τὸν... βουλέ καρό!

Τὰ καπέλλα σὰρ ἔχουν μαλακὸ καὶ ὑψηλὸ τεπέ μὲ πλῖ. Τὰ μέτρια μπόρ εἶναι ἀνασηκωμένα στὸ πλάι.

Τὰ βραδυνὰ καπέλλα γίνονται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ φτερά. Ἐπίσης ἀπὸ βελούδο.

Ἐφέτος χρησιμοποιεῖται πολὺ ἕνας εἶδος βελούδου ποὺ μοιάζει μὲ δέρμα.

Ὡς γαρνιτούρες συνιθίζονται οἱ κορδέλλες ἀπὸ βελούδο ἢ σάτεν, καὶ ἄφθονα φτερά καρφωμένα μὲ τσίλη. Ἐνα φέτρ μαῦρο θὰ γαρνιρισθῇ μὲ δύο σειρὲς χρυσὲς πέολ. Ἐνα καπέλλο ἀπὸ ἀντιλόπ θὰ γαρνιρισθῇ μ' ἕναν καταρράκτη ἀπὸ παραδείσια.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΚΟΥζίΝΑ

Γάλλος γεμιστός μὲ καστανά.—Καθαρίζουμε καὶ τσιγαρίζουμε ἕνα γάλο μετρίον μεγέθους καὶ ἐτοιμάζουμε μίαν γέμιση ὡς ἑξῆς:

Καθαρίζουμε καστανὰ ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ τους φλοιὸ καὶ τὰ βάζουμε νὰ βράσουν, ἕως ὅτου ἀρχίζῃ νὰ ξεκολλᾷ ὁ ἐσωτερικὸς φλοιός. Τότε βάζουμε νὰ τσιγαρισθῇ μὲ βούτυρο ἕνα φιλοκομμένο κρεμμυδάκι καὶ ὕστερα χύνομε στὸ τηγάνι μισὸ ποτήρι γάλα, ἄλατι, πιπέρι, κανέλλα, μαϊντανὸ φιλοκομμένο καὶ σταφίδες. Ὅταν πάθουν ὅλα μιὰ βόλτα εἴχνομε 3 κουταλιὲς σούπας φρέσκο βούτυρο καὶ 3 γαλέττα ψιλή. Ἀφοῦ ἀνακατέψουμε καλὰ γεμίζουμε τὸν γάλο καὶ τὸν ράπτομε, τὸν ἀλείφουμε μὲ λεμόνι καὶ τὸν στέλνομε στὸν φούρνο. Ἀφοῦ ψηθῇ, ἀφαιροῦμε τοὺς σπάγγους, βγάζουμε τὴν γέμιση, καὶ ἀποὺ τὸν τεμαγίσουμε, τοποθετοῦμε σὲ μιὰ πιατέλα καὶ γαρνίρουμε γύρω-γύρω μὲ τὴν γέμιση. Προσέχομε, φυσικά, νὰ διατηρήσωμε τὴν

γέμιση ζεστή.

Τὸ «Πλούμ Πούντιγκ» εἶναι ὡς γνωστὸν τὸ ἀπαραίτητο γλυκίσμα γιὰ τὰ Χριστούγεννα τῶν Ἀγγλῶν ποὺ ἀκόμη καὶ χωρισμένα ἀν βρίσκονται τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν θὰ βροῦν τρόπον νὰ στείλουν στὸ ἀπουσιάζον μέλος ἕνα κομμάτι «Πλούμ-Πούντιγκ».

Τὸ «Πλούμ-Πούντιγκ» θέλει μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ γίνῃ, ἀπαιτεῖ δὲ τὰ ἑξῆς ὕλικά: 150 δράμια πάχος βωδινὸ ἀπὸ νεφρὸ, 125 δρ. ἀλεύρι, 150 δρ. ζάχαρι ψιλὴ, 30 δρ. σταφίδες ξανθές, 50 δρ. σταφίδες μαῦρες, 30 δρ. κόνιτα, 50 δρ. γαλέττα ψιλή, 4 σπύγ, 1/2 ποτήρι γάλα, 2 ποτηράκια κονιάκ, φιλοῦδες λεμονιοῦ καὶ πορτοκαλλιοῦ, λίγη κανέλλα, γαρύφαλλα, 1/2 κουταλάκι ἄλατι καὶ ἀκόμη 2 ποτηράκια κονιάκ.

Καθαρίζουμε καὶ περνοῦμε ἀπὸ τὴν μηχανὴ τὸ πάχος, τὸ εἴχομε σὲ μιὰ λεκάνη καὶ προσθέτομε τὰ διάφορα ἀναφερθέντα εἶδη. Ζυμώνομε καλὰ νὰ γίνῃ μιὰ μάζα καὶ ὕστερα εἴχομε σὲ μιὰ πετσέτα τὴν ὁποία ἔχομε ἀλειμμένη μὲ βούτυρο καὶ πασπαλισμένη μὲ ἀλεύρι. Δένουμε σφιγτὰ τὴν πετσέτα καὶ τοποθετοῦμε μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα μὲ νερὸ νὰ βράσῃ 3—3½ ὥρες συνεχῶς. Γιὰ νὰ μὴ καῖ ἔκει ποὺ ἀκουμπᾷ ἡ πετσέτα βάζομε

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἀνω: Μὲ κορδὸ μποννέ ἀπὸ γιὰ-γκραῖν μαῦρο γαρνιρμένο μὲ κορδέλλες γιὰ-γκραῖν βιολέ, πρᾶ σινη, ὅμο καὶ κόκκινη. Τόκα ντραπέ ἀπὸ ἀντιλόπ μαῖση μὲ δύο κομμάτια ὀδὲ τοποθετημὲ νὰ εἶς ὕψος. Τόκα ἀπὸ μαῦρο φέτρ γαρνιρισμένη μὲ γιὰ-γκραῖν πορτοκαλλί καὶ πράσινο. Κάτω: Μαῦρο ἀπὸ φέτρ γαρνιρισμένο μὲ βελούδινα κορδέλλες ποῖσι νη μπερ καὶ κόκκινη. Καπέλλο σὰρ ἀπὸ φέτρ μαρόν γαρνιρισμένο μὲ κόκκινο δέρμα. Μεγάλον μπερέ ἀπὸ φέτρ μαῦρο γαρνιρμένο μὲ ὁμοῖο χρομὴ κορδέλλα.

στὸν πάτο τῆς κατσαρόλας ἕνα σιδερένιο πιὰ-το ἢ καπάκι.

Ἀφοῦ βράσῃ τὴν βγάζομε ἀπὸ τὴν κατσαρόλα, περιχύνουμε μὲ κρύο νερὸ γιὰ νὰ μὴ καίῃ ἡ πετσέτα καὶ νὰ μπορέσωμε νὰ τὴν ἀνοίξωμε καὶ νὰ τοποθετήσωμε τὴν «Πλούμ-Πούντιγκ» σὲ πιατέλα.

Προτοῦ τὴν παρουσιάσωμε περιχύνουμε μὲ κονιάκ καὶ ἀνάδομε μὲ ἕνα σπύργο γιὰ νὰ προσφέρωμε τὸ γλυκίσμα μὲ τὴν φλόγα.

Ἐὰν θέλωμε σερβίρωμε χωριστὰ ὡς γαρνιτούρα καὶ σάλτσα ποτιγίας, ἀλλὰ στὴν Ἀγγλία δίδεται χωρὶς σάλτσα, ἐνῶ τὴν κόβουν ἐφέτος καὶ περιλούουν μὲ κονιάκ ἀφθονο καὶ τὴν ἀνάδουν γιὰ νὰ ζεσταθῇ.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Στὸ σημερινὸ καὶ σιὸ ἐπόμενο —τελευταίον—ἀθροῦς ἐκρίνα σκόπιμο, νὰ συνοψίσω ἐν συμπεράσματι, τὰ ὅσα ἀναλυτικῶς καὶ λεπτομερῶς σὰς ἔγραψα στὰ ὀκτώ κατὰ συνέχειαν ἀθροῦς μου, σχετικῶς μὲ τὴν περιποίησιν τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου.

Εἶπαμε λοιπόν, ὅτι γιὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ δέρμα σας, φυσιολογικῶς ἀνθρώπινον καὶ ὀδονο, χωρὶς ρυτίδες, στίγματα κι' ἀναισθητικὲς παραμορφώσεις, ἔχει ἀνάγκη ἐξισορροπίας καὶ τακτικῆς μεθόδου περιποιήσεως. Μένον μὲ τὴν τακτικὴ αὐτὴ περιποίησιν θὰ προστατεῦστε τὸ δέρμα σας, καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς σας: Ἐλαστὰ καλλυντικά, βαφές, καιρικὲς μετὰβολές, ἀερόδια μικρόδια, ἥλιος κ.λπ.

Γενικὸι κανόνες γι' ὅλα τὰ πρόσωπα. Ὅλα τὰ δερμάτα ἀνεξαρτήτως τῆς συστάσεώς των (ἐπρά, λιπαρὰ ἢ νορμὰλ δηλ. μέτρια) πρέπει ἀπαραιτήτως καθε πρῶτὸ νὰ πλένονται μὲ νερό. Πῶς θὰ διακρι-

Κάθε φορά μ' ένα τσιγάρο δεύτερο
στά κίτρινα τὰ χεῖλη κρεμασμένο
μὲ κουρασμένο, ἄβουλο περπάτημα
καὶ μὲ τὸ βλέμμα ἄτονο, σθυσμένο
στὴ γειτονιά σου ἀργὰ τὸ ἀπόβραδο
τὴν ξαυτοῦ του φέρνει τὸν χαμένο...

Καὶ ἑξάφνου σὰν κοντεύουν τὰ μεσάνυχτα,
σι' ἀχείλι καὶ στὸ βλέμμα του τὸ πλάνο
θὰ δῆς νὰ λουλουδίξῃ ἓνα μικρόγελο
στὰ γιοῦλι νεκρικοῦ σὲ τάφο ἐπάνω

καὶ τραγικὸς θὰ νᾶρθη ἓνας μονόλογος
τῆς σιγαλιᾶς τὴν παρθενιά νὰ πάρη:
—«Θεοτέρελλο παιδί! Θαρρεῖς πὼς πιάνεται
ἂν' τις γουρὸς πλεξοῦδες τὸ φεγγάρι:».

四 四

Χρόνια πρόσμενα τὸν ἔρχομό σου. Χρόνια ἀνημνησμένα πρόσμενα νὰ φέξῃ στὸν μουστὸ διόριζonta, ποὺ μετ' ἐκείνην γλῆκὶ σπῶντο ἄστροι, ποὺ θὰ ἔρραινε μὲ τὰ λαμπρὰ λουλούδια τοῦ φωτός του τὴν σκοτεινὴ ζωὴ μου. Καρτερούσα κάπια "Ἀνοιχτὴ ὁλόαντρη, ποὺ θριαμβιζαὶ θὰ περνοῦσε πάνω ἀπ' τὸν μαρμαμένο κῆπο μου. Θὰ τίναξε τὴν παρὰξενη θλίψη, ποὺ βάραινε τὰ ὅχρα πέταλα τῶν λουλουδιῶν.

Καρτερούσα τὴν ἡλόχαρη ἐκεῖνη μέρα ποὺ τὰ ὄνειρα τὰ μενεξεδένια, ποὺ εἶχα πλέξει σὲ μαυρινὲς νύχτες ἀγρυπνίας θὰ γίνονταν πραγματικότητα. Πίκρας μεγάλες πίκραναν τὴν καρδιά μου. Σκληρὰ ἡ Μοῖρα μὲ ἐξέγλασε. Εἶδα τὰ σωριάζονται σὲ συντροφίμια οἱ ἔδεμοι κοῦμοι, ποῦχα χτίζοι μὲ τῆς φαντασίας τῇ δυνάμει. Καὶ πολλὰ φορὲς κλεισμένοι στὴν ἔρημ κἀμαρὰ μου ἐθρήνησα πικρὰ μυστοῦ στὰ λείψανα τῶν πεθαμένων μου πόθων.

«Ὅμως πρόσμενα. Μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς
 ἀνοιχτά στήν ἀπαρνησίν του μέλλοντος
 καρπερούσα ν' ἄραγε τὸ θλιβερό ἀράξερόδι
 τῆς ζωῆς μου τὸ πανώρητο ἐκείνο καρᾶθι,
 ποὺ μακρυᾶθε ποὺδς ξέρει ἀπὸ ποιεῖς ὀλάνθι,
 στες χῶρες θὰ μοῦφερνε τὸ λαμπρὸ λουλουῖ-
 δι τῆς χαρᾶς...

δι τῆς χάριτος...
 Καὶ νὰ πόρα!... Κάτι μου λέει, πῶς πλη-
 σιάζει ἡ μεγάλη στιγμή τῆς ἀπολυτρώσεως.
 Κάτι μου λέει, πῶς τὸ πονεμένο μου στήθος
 κἀπου θαῦρη ἀνάπαψη γλυκεῖα. "Ὀλόγυρά
 μου σισθάνομαι νὰ πνέῃ εὐδοχάσιμος κά-
 που "Ἀπρίλη" νοιώθω κάποια μηνύματα
 πλοῦς "Ἀνοιξὲς ἐλπίδοφόρας, ποὺ
 σπῶνται. Μέσα ἀπ' τὸ σκοτεινὸ χάος, ποὺ
 μὲ ζῶνει τὰ μάτια μου σὰ νὰ ξανοίγουν τὸ
 ἀχνόχρῳαγμα κάποιας χρυσοῦς αἰγῆς. "ὦ
 νά!... "Ἐντός μου νοιώθω ν' ἀνθίξῃ ὁ με-
 γάλος, ὁ ἀσπύγκριτος "Ἐρωτας..

ΔΙΟΝΙΣΙΟΣ ΑΣΤΑΡΤΗΣ

Πόσο εύτυχημένη είμαι που το σχέδιό μου επέτυχε! Πόσο τρελλά κτυπά η καρδιά μου νοιώθοντας πως έπαιξα έτσι επιτυχημένα τον ρόλο μου!

Μέσα στο μεγάλο αυτό θέατρο που λέγεται Ζωή, έγινα κι' εγώ θεατρίνα κι' έπαιξα το ρόλο της έρωτευμένης 7 όλόκληρους μήνες! Δέ φταίω γώ, ένας θεατρίνος της ζωής με σπάνιο ταλέντο με δίδασκε τόσο καλά.

Είναιωθα απάντηρη άνία σά θριοκόμοννα
κοντά σου, κι' όμως! Σέ κνιτιούσα μ' απει-
λη τρυφερότητα, σου ψιθιόριζα λόγια τυ-
φερά, απάλωγενα τό κεφάλι μου στόν ώμο
σου, σου μιλούσα για τ' άσημέρωτα θράύσα
πού περνούσα πλέκοντα όνειρα... για μιá
εύτυγία άνείπλητη.

...Και σὺ εἶπες θαμνωθῇ ἀπ' τὴν πανύ-
ψηλη φλόγα τῆς ἀγάπης μας πού—ὅπως ἔ-
λεγες—θὰ μεγάλωνε... θὰ μεγάλωνε... καὶ θὺ
ἄγγιζε τὰ οὐράνια... καὶ θὰ ἔλαμπε τόσο
πού τ' ἀστέρια θὰ τρέχανε νὰ κρυφτοῦνε
ντροπιασμένα!!

Ἦσπου ἓνα βράδι ἀφού εἶχε πετύχει ἄριστα τὸ σχέδιό μου, ἀφού πιά θεβαιώθηκα γιὰ τὴν ἀγάπῃ σου, ὕστερα, ὦ, ὕστερα, σήκωσα τὸ κεφάλι μου ἀγέρωχα καὶ σ' ἔδωκα ἃ δέχοντας σκληρῇ περιφρόνησιν γι' αὐτὸ ποὺ πιά μοὺ ἄννηκε: στὴν ἀγάπῃ σου.

Πόση ἄγρια χαρὰ ἔνοιωσα—θέ μου—βλέ-
ποντας κάτι δάκρυα νὰ λαμπυρίζουν στὰ
θλιμμένα μάτια σου σὰν γέλασα:

—'Αγόρι μου, καθώς ξέρεις η αγάπη είν'αι μια ρόδινη φλόγα που ανάβει... αλλά που σβήνει! Μοῦ φάνταζε στην αρχή η διαπαντίνα ανάλαμπή της, με μέθυσε ὅσπερ ὁ τρελλὸς ξωφρενὸς χορὸς της. Μὰ τώρα... τώρα πιά ἐσθυσέ η φλόγα της γιὰ μέ-

θη και δὲ βλέπω παρὰ μιὰ γιγίλια ἀπαίσια πινελιά της νεκρωμένη που οὔτε μιὰ σπιθα δὲν κρατᾷ μέσα της. Θάνατι λοιπὸν προτιμότερο ἀπ' αὐτὴν μακριὰ ὅσο μπορῶ. Νὰ φύγω!!

Τί κ' ἂν στὸ διακρύβερχο πρόσωπό σου
Πόνος ζωγράφισε τὴν ἀνείπου θλίψη σου
Μὲ τίς πλὴν μαβιές πνευλιές; Τί κ' ἂν
ῥαίξαι; Δὲ μὲ συγκινεῖν ἐμένα καὶτά, δὲ μὲ
ἀνάνυν πὰ νοιῶθω πιά οἷστό! Καὶ γὰρ κά-
ποτε ἔκλαψα, πόνεσα θνητά σάν εἶδα πὼς
τρελλὰ μου ὄνειρα μάθησαν σὰ ροδοπέ-

αλα με τὸ πρῶτο φθινοπωριαιτικῶν προῖνο.
 ἰδὲ ἐκεῖνος γελοῦσε... γελοῦσε ἰερωνικὰ ἀφου
 ἀδῃσε μαζί με τὰ πανεμορφα ὄνειρα μου
 αὐτὰ τὰ φτερά μιάς πλουμιστής πεταλουδι-
 σσας πού τόσο ἄδολα τὸν ἔλεγε ἀγαπήσει!
 ἰδὲ ἔκτοτε ἡ τρελλή αὐτὴ πεταλουδίσσα, ἡ
 ἑλλοτινὴ πεταλούδα τῆς χαρᾶς ἔμεινε μόνη
 τυτρίζοντας πονεμένη τὸν ξέννοισσα, ἀτέ-
 λειστο χορὸ πού ἔπλεκαν οἱ ἄλλες φανταχτε-
 ρὲς πεταλούδες...

Ἦρθε τώρα κ' ἡ σειρά σου. Τί κ' ἄν
ονάς; Ἐγὼ γελῶ.. γελῶ ἀδιάκοπα, ἀδιά-
κορο ἂν εἶναι στιγμὲς πού—ἄθελά μου—μέ-
τα στο σαρκαστικὸ γέλοιό μου προδίδεται
ἡ τῆς ψυχῆς μου ἡ τραγωδία!...

Διαβάτη, κάτι πρόσμενες στὴν ἔρημῃ τὴν
ἐκεῖ στὸ σπίτι τὸ παλῆδ, τ' ἄδειο καὶ σκε-
δρωμένο...
Πᾶνε οἱ μέρες οἱ καλές, τοῦ κήπου του τὰ
νεῖτα,
κι' ἀπόμεινε τόσο βουδῶ, στὸν πόνο του
γλεισμένο...

Σὰν τότε ποὺ ἐπέθανε ἡ ὁμορφὴ παιδοῦλα
 ἔτσι καὶ τώρα τὰ γυνὰ τὰ δέντρα τοῦ βοῦι-
 ζουν,
 σὰν τότε... πέφτει σιγανὰ· φιλή-φιλή θρο-
 χούλα...
 Μὴν κλαῖς γι' αὐτὰ ποὺ φύγαγε καὶ πῶσο
 δὲ νοῖζουν!

Θυμᾶσαι· τῆς ἐφύλησες τὰ κέρνιά της χέρια,
τὰ παγωμένα χεῖλῃ της, πού πιά δὲ σοῦ μι-
λοῦσαν,
καὶ πόσο τὴν ζητούσανε τ' ἄθῳα περιστερία
πού ἐκεῖ στὴ στέγῃ τὴ βραδυὰ πικρὰ ἀγο-
πετοῦσαν.

Διαβάτη, που δὲν ἐννοίωσες στοργή ἀπὸ κα-
νένα
καὶ ἦταν ἡ ἀγάπη σου ἓνα ἀραξοβόλι,
τὸ σπῆτι της τὸ χαιρετᾷς μὲ μάτια θορυ-
κωμένα,
τὸ σπῆτι της πού ἦτανε ὅλη ἡ ζωὴ σου...ὅλη!

Λυσσόμενοι· ἔξω ἡ θύελλα· τ' ἀστέριαι
 τρεμοσιβύναν· στή σκοτεινὴ φουρτούνα τ'
 ὕρανοι, κ' ἐγὼ κυττώντας στὸ σκοτάδι τῶν
 ματιῶν σου, ποῦ ἀντιφέγγιζαν πιστὰ τὴν ἁ-
 γία τῆς ψυχῆς του τρικυμία, συλλογιζό-
 ιουσα...

Αὐοὶ ἀσφαπῆς συγχρόνως μὲ ταράξαν· μὰ
τόσο ἀλλοιωτικά ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη... Ἡ
μιὰ ἦταν τὸ οὐρανό σου μὲ ἔκανε μὰ μαρτυ-
ρῶ ἀκόμα πῶς κοντά σου, κι' ἡ ἄλλη τὸν μα-
τιών σου... Κι' ἐννοῖασι τότε μιὰ ἀνατριχί-
σα ἀνέπνοη ἀνάμικτη μὲ φόβο. Ἦταν τό-
σο γλυκερὰ ἡ ταρραχὴ πὺς μοῦφερε ἡ λάμπη
λέει τὴν νύκτα τῶν πατιῶν σου...

Κι' άρχισε τότε μία βροχή... Ένα κλάμμα.
Τα μάτια σου βουρξέωσαν... Σε λίγο ξέ-
πασε ή μπόρα, κι' άφθονα δάκρυα βρέχανε
ή άγκατημένο πρόσωπό σου. Σφίχτηκε ή ψυ-
ή μου από πόνο, κι' άθελα ξέσπασα σε
λάμια.

Κι' ἔκλαψε ὅλ' ἡ φύση...
Βουβῇ συμφωνίᾳ..

Ποιὸς ξέρει τί κρυφούς καῦμούς θε νᾶ-
ρυβε στὴν τόση ἀπεραντοσύνη της, καὶ ξέ-
πασε κι' αὐτὴ σ' αὐτὸ τὸ βουβό, τὸ πονε-
μένο κλάμμα...

"Η τάχα ἀπὸ συμπόνοια νᾶκλαιγε; Ποιὸς
ἐρεῖ...

Κι' ὅμως μᾶς ἔκανε τόσο καλό...

Βασίλ. Κωνσταν: Ἡ διεύθυνσις τοῦ
Σαρκῶ εἶναι ἡ ἐξῆς:

Charles Chaplin, United Artists Studios,
1041 N. Formosa Ave. Hollywood, California.

Νότα ν Παξινοῦ. Μετρίω-
τατο τὸ ποιητάκι σας. Μὴ διάζετε νὰ δη-
μοσιεύσω. Δέ σ' π' ν Βασίλ. "Ὅχι δημο-
σιεύσω τὸ περὶ σας, δυστυχῶς. Τὸ γρά-
ψιμό σας εἶναι στεγνὸ ὡς σχολικὴ ἐκθέ-
σεως. Καὶ γιὰ αὐτὴ ἡ ἀνάμειξη τῆς καθα-
ρευτοσύνης μὲ τὴ δημοτικὴ; Κώσταν Σί-
μων. Μὴ πολυγράφετε. Τὰ ποιήματά σας

μόνον
 έλασ
 στους
 φορία του
 Δωρήσατε έπ
 προσώπου Scherka
 Φιαλίδιον τάντας Δ
 λιανικός παρακαταθήκη

Χαρίζεται λοιπόν η ωμορφιά; Γιατί όχι; Είναι κρυμμένη σέ κάθε φιαλίδιο της Λοσιόν προσώπου Scherk. ● Η Λοσιόν προσώπου Scherk όχι μόνον προστατεύει την ωμορφιά αλλά κάνει το δέρμα ελαστικό, το καθαρίζει και το δυναμώνει. Εισδύει βαθειά στους πόρους, εξαλείφει τα μπιμπικία, ζωογονεί την κυκλοφορία του αίματος και ενισχύει τους ιστούς του δέρματος. Δωρήσατε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἑτους ένα φιαλίδιο τῆς Λοσιόν προσώπου Scherk. Χαρίζετε τὴν χαρὰ γιὰ πολλὰς ἐβδομάδες! ● Φιαλίδιον τσάντας Δρχ. 35.- ● Μεγαλύτερα τῶν Δρχ. 55.-, 90.- καὶ 175.- Διορκὴς παρακαταθήκη: Π.Ι. Μαγκριώτης, Ἑρμοῦ-Νίκης 10, Ἀθῆναι-Τηλ. 25,739

Θαυμάσια δώρα είναι εντός
ταξιδιωτικῶν ἀπορροατῶν Scherk.
Mystikum τῶν ἀπ. 75 - 110.
καὶ 150. ● Mimikri τῶν
ἀπ. 125 - 200 - καὶ 325.

Ἰσοῦν δὲ τὸ πρόσῳπον

Scherk
Face
Lotion

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΡΕΣΤΕΡ

Ἡ Ρολάνδη δὲν ἦταν καμμιὰ γεροντοκόρη· ἦταν μιὰ κοπέλλα τριάντα περίπου χρονῶν, ἀρκετὰ ψηλὴ, καλοφτιαγμένη, μὲ μιὰ σοβαρὴ καὶ χλωμὴ, ὁμορφίᾳ καὶ μὲ ἰσχυρὸ χαρακτήρα. Ἰδιαίτερη γραμματεὺς ἑνὸς μεγάλου βιομηχάνου, ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα της σ' ἓνα προάστιο τοῦ Παρισιοῦ, κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο.

Ἔχε φθάσει σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία χωρὶς νὰ βρῇ κανέναν νὰ παντρευτῇ. Κι' ἐνοιῶθε τώρα πὼς ἐπιτακτικὰ τὴν ἀνάγκη ν' ἀφοσιωθῇ σὲ κάτι, ν' ἀφιερῶσθαι σὲ κάτι τὸ περίσσευμα τῆς φροντίδος καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ποὺ ἐξεχέλιζε τὴν λεπτὴ γυναικεία καρδιά της.

Μιὰ μέρα, ὁ προϊστάμενός της τῆς πρότεινε νὰ δημιουργήσουν μιὰ τάξη βραδυνῶν παραδόσεων, ὅπου οἱ ἐργάται τοῦ ἐργοστασίου — ὅσοι δηλαδὴ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἀνάγκη— νὰ μαθαίνουν ἀνάγνωση, ὀρθογραφία, λίγες ἐγκυκλοπαιδικὲς γνώσεις κ.τ.λ.

Ἡ Ρολάνδη δέχτηκε μὲ ἐνθουσιασμό τὴν πρόταση, κι' ἀνέλαβε τὰ νέα της καθήκοντα, ὅχι σὰν τὸν ἱεροπόστολο ποὺ μοχθεῖ γιὰ μιὰ ὑψηλὴ ἰδεολογία, μὰ σὰν μιὰ ὥριμη γυναίκα, ποὺ μὴ ἔχοντας δικὰ της παιδιά, αἰσθάνεται χαρὰ νὰ ἀνατρέφῃ τὰ παιδιά τῶν ἄλλων.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν πάντα σοβαρό, κι' ἡ ὁμορφιά της ἀπλὴ καὶ γοητευτικὴ. Ποῦντες καὶ κοκκινάδια δὲν ἔβαζε ποτέ. Τὰ μαλλιά της ἦταν καλοκομμένα, χωρὶς σκέρτσες ὅμως ἐπάνω στὸ μέτωπο καὶ σ' αὐτιά. Τὰ φορέματά της ἦταν πάντα σκούρα, χωρὶς ντεκόλτέ.

Μὲ τὴν ἐμφάνισή αὐτῇ, καὶ στὸν αὐστηρὸ ρόλο τῆς δασκάλας ποὺ ζητεῖ νὰ ἐπιβληθῇ, φάνηκε στοὺς ἀκροατὰς της πολὺ πὼς ἡλικιωμένη ἀπ' ὅ, τι πραγματικὰ ἦταν, χωρὶς ἐνδιαφέρον ὡς γυναίκα.

Γιὰ κείνην ὅμως συνέβαινε τὸ ἀντίθετο. Ἡ καλὴ δασκάλα ἀγαπᾶ τοὺς μαθητὲς της, ὅπως ὁ καλλιτέχνης ἀγαπᾶ ἓνα ἔργο του, ἓνα δημιούργημά του. Ἔτσι, ἡ Ρολάνδη παρακολούθησε μὲ συγκίνηση τὶς παραδόσεις τῶν. Κι' ὅσο τοὺς φώτιζε μὲ τὶς γνώσεις της, τόσο τοὺς ἔβλεπε πὼς ὠρινοῦντο, πὼς ἐξιδανικευμένους. Κι' ἐνοιῶθε κάποτε μέσῃ τῆς ἓνα ἀκαθόριστο συναίσθημα, σὰν νῦθελε νὰ κλάψῃ...

Τὴ εὐχαρίστηση γιὰ τὴ Ρολάνδη— δασκάλᾳ, πὼς ταραχὴ ὅμως καὶ τι μαρτύριο γιὰ τὴ Ρολάνδη— γυναίκα, ποὺ τὴν κυρίως ἐλπίδα καὶ περισσότερο ἡ ἀνάγκη ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ...

Σὲ κάθε τάξη, ὑπάρχει πάντα ἓνας μαθητὴς ποὺ μὲ τὰ χαρίσματά του ξεχωρίζει κι' ἐπιβάλλεται στὴν προτίμησή τοῦ δασκάλου. Στὴν τάξη τῆς Ρολάνδης, ὁ ξεχωριστὸς αὐτὸς μαθητὴς, ἦταν ὁ πὼς μεγάλος ἀπ' ὅλους· ἓνας βοηθὸς μηχανικός εἰκοσιετῶ χρονῶν, ὁ Μαρσάλ. Κι' ἡ Ρολάνδη εἰσέλαβε μιὰ παράξενη, πρωτόγνωρη συγκίνηση, διδάσκοντας τὸν Μαρσάλ, καὶ, πρὸ παντός, παρακολουθώντας τὶς παραδόσεις του.

Λοιπὸν, ἓνα βράδυ, ὁ Μαρσάλ, πάντα καλοντυμένος καὶ περιποιημένος, φρόντισε νὰ μείνῃ τελευταίος, μόνος μαζί μὲ τὴν Ρολάνδη, μέσα στὴν αἴθουσα, ὅστε-

ρα ἀπ' τὴν ἀποχώρησή τῶν ἄλλων ἀκροατῶν. Τὴν πλησίασε μὲ κάποια ἀδεξιότητα καὶ μὲ λόγια διστακτικὰ καὶ λίγο υπερδεμένα ἀπ' τὴν συγκίνηση τῆς ἐξέθεσε τὸ ζήτημά του: κάποια κληρονομία ποὺ τοῦ ἐρχόταν ξαφνικά καὶ τοῦδινε τὰ μέσα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐργοστάσιο καὶ νὰ κἀνῃ μιὰ δική του ἐπιχείρηση... Τοῦδινε συγχρόνως τὴν δυνατότητα νὰ δημιουργήσῃ ἐκ νέου τὴ ζωὴ του πᾶνω σὲ καινούργιες βάσεις, σύμφωνα μὲ τὶς καινούργιες ἀπαιτήσεις, ὅχι μόνον τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πνεύματος, τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ποὺ ἡ Ρολάνδη μὲ τὴν διδασκαλία της καὶ μὲ τὴν παρουσία της εἶχε ἐμπνέσει καὶ τοῦ εἶχε ἀνοίξει νέους ὁρίζοντες...

Ἐνὰ μόνον ἐμπόδιο σ' ὅλα αὐτά: μιὰ φίλη, μὲ τὴν ὁποία ζοῦσε ὁ Μαρσάλ χρόνια, ἀγαθὴ καὶ φρόνιμη, μὰ ἀπαίδευτη κι' ἀνίκαιη τὸν παρακολούθησεν στὴν ψυχικὴ του ἐξέλιξη, ἀνίκαιη νὰ τὴν καταλάβῃ... Βρισκόταν τώρα αὐτὸς στὴν κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς του, μὴ γνωρίζοντας τί νὰ κἀνῃ... Καὶ στράφηκε σ' αὐτὴν ποὺ τὸν εἶχε χειραγωγήσει, ποὺ τὸν εἶχε κάμει νὰ νοιώσῃ τὴν πνευματικὴν χαρὰ καὶ τῆς ζητοῦσε συμβουλὴ...

Κάτι θέλησε ἀκόμα νὰ προσθέσῃ ὁ Μαρσάλ, μὰ δὲν μπόρεσε... Μέσα στὰ μάτια του ὅμως ἡ Ρολάνδη διέκρινε καλὰ αὐτὸ τὸ κάτι, μιὰ βουβὴ ἱκεσία, γεμάτη λατρεία...

Ἦναι εἶναι τριάντα χρονῶν, νὰ ὑποφέρῃ ὥς τότε τὴν στέρηση τοῦ ἔρωτος, ν' ἀπελπισθῇ ὅτι θὰ βρῇ ποτὲ τὴν εὐτυχία γιατί ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῇ τὸ ἰδανικὸ της, καὶ ξαφνικὰ ν' ἀγαπήσῃ, ν' ἀγαπῇ σύμφωνα μὲ τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν λογικὴ: ν' ἀγαπήσῃ τὸ «ἔργο» της, νὰ ἀγαπηθῇ ἀπ' τὸ «ἔργο» της, τί ἐξέτιστο πρᾶγμα!

Ἡ Ρολάνδη δὲν ἐπεχείρησε ν' ἀπαντήσῃ αἰμέσως. Ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ σοβαρά, ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ὥς τὴν ἐπομένη γιὰ νὰ δώσῃ τὴν συμβουλὴ ποὺ τῆς ζητοῦσαν— ποὺ δὲν ἦταν ἄλλο τίποτα παρὰ μιὰ πνευματικὴ ἀπόφαση καὶ γιὰ τὸ δικό της τὸ μέλλον...

Ἀῦριο, θὰ ἔλεγε τὴν ἐτυμηγορίαν ποὺ θὰ ὀνοῖνε στὸν Μαρσάλ τὸ δρόμο μιᾶς νέας ζωῆς, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε ἀντάξιο τῆς...

Τὸ ἄλλο βράδυ. Ὁ Μαρσάλ ἔχει τὴ λάμψη τῆς ἐλπίδας στὸ βλέμμα του· νομίζει πὼς βλέπει στὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του τὴν ἀπόφασή της νὰ λύσῃ τὴν δυσκολία σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιταγὴ τῆς εὐτυχίας τῶν... Σήμερα ἡ ὁμορφιά της ἔχει μιὰν ἀλλοιότητα, μιὰν ὑπέροχη ἐκφράση, ποὺ δὲν τὴν ἔχει ὅποτε ὥς τότε...

Ἡ Ρολάνδη νοιώθει τὸ φλογερὸ τοῦ βλέμμα νὰ τὴν περιβάλλῃ, κι' αἰσθάνεται μιὰν ἀνέκφραστη συγκίνηση κι' ὑπερηφάνεια μαζί. Καὶ τὸν κυττάζει κι' ἐκείνη ἀπληστά, σὰν νὰ θέλῃ νὰ γεμίσῃ τὰ μάτια της μὲ τὴν εἰκόνα του, σὰν νὰ θέλῃ νὰ χαράξῃ μέσα τῆς ἀνεξίτηλα τὸ ὄραμα αὐτὸ ποὺ θὰ τὴν ἀκολούθησεν σ' ὅλη τὴν ζωὴ, στὴ μοναξιά τῶν μελλούμενων ἡμερῶν...

Ἀργά-ἀργά, σὰν τὸ λυκόφωτο ποὺ σβύνει, τὰ φωτερὰ μάτια καλύπτονται τώρα ἀπὸ μιὰ σκιά... Τὸ βλέμμα τῆς δὲν κυττάζει πιά τὸν Μαρσάλ σὰν κάποιον ἄλλο σὰν καὶ τὴν «ἔργο» της ποὺ πρόκειται νὰ τὸ συμπληρώσῃ, νὰ τὸ τελειοποιήσῃ, μὲ τὴ θυσία τοῦ ἐγὼ τῆς...

Ὁ Μαρσάλ μαντεύει πὼς κάποια μεταβολὴ γίνεται μέσα της καὶ τὴν κυττάζει παράξενα, ἀπεγνωσμένα, παρακλητικὰ... Δὲν καταλαβαίνει καλὰ-καλὰ τί συμβαίνει, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀλλοῦν αἰσθητήριο τῆς ἀγάπης, ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι μεταξὺ τους τὸ διάστημα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μεγαλώνει... καὶ τοὺς χωρίζει...

Ὅταν τελείωσε τὸ μάθημα, κι' οἱ μαθηταὶ ἄρχισαν νὰ φεύγουν, ὁ Μαρσάλ τὴν πλησίασε μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο. Μέσα του, κάτι ἔτρεμε, κάτι πῆγαινε νὰ σπασῇ... Σιωποῦσε ὥστόσο.

Σὲ λίγο σήκωσε τὰ μάτια. Κι' ἀντίκρουσε τὸ πόσωπο τῆς Ρολάνδης γεμάτο μιὰν ἀπέραντη θλίψη, μιὰ θλίψη ὅμως γλυκειὰ καὶ γαλήνια, τὴν θλίψη τῶν ἀνθρώπων ποὺ ὑποτάσσονται στὴν μοῖρα...

—Μαρσάλ, φίλε μου... Στὰ χεῖλιά της ἦλθε μιὰ λέξη: «ἀγαπημένε μου...» Μὰ συγκρατήθηκε κι' ἐξακολούθησε ἡρεμὰ:

—Πρὶν νὰ σὰς ἀπαντήσω, θέλησα νὰ δῶ τὴ φίλη σὰς... Κι' ἀντικρύζοντάς τιν, κατάλαβα πόσο μεγάλη εἶναι— πρὲς νὰ εἶναι— ἡ ὀφειλὴ σὰς στὴ γυναίκα αὐτὴ... Δὲν πρέπει νὰ ἤμαστε ἐγωιστὲς στὴ ζωὴ. Ἐνας ἄνδρας δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀφιερῇ τίποτα στὴ γυναίκα ποὺ προχώρησε στὸ πλευρό του, ποὺ τὸν ἐνίσχυσε στὶς δύσκολες στιγμὲς του, ποὺ τοῦ θυσίασε τὰ χρόνια τῆς νεότητός της, τὴν δροσιὰ τῆς παρηγορίας τῆς ψυχῆς... Τώρα, ποὺ ἐσεῖς προχωρήσατε, ἴσως βέβαια νὰ μείνῃ πίσω... Βοηθήσατε τὴν νὰ σὰς φθάσῃ... Ἡ ἀγάπη θὰ σὰς δώσῃ τὴ δύναμη νὰ ἐπιτύχετε...

Κι' ἐνῶ ὁ Μαρσάλ σκύβει σιωπηλὰ τὸ κεφάλι, ἡ Ρολάνδη περιβάλλει γιὰ τελευταία φορὰ τὸ «ἔργο» της, μὲ τὸ βλέμμα πλημμυρισμένο ἀπ' τὴν ἀνέκφραστη ἀγάπη τοῦ δημιουργοῦ, τοῦ δημιουργοῦ ποὺ θυσίαζε τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ δημιούργημά του...

ZAN ΦΡΕΣΤΕΡ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ἐραστής τῆς Ἀφροδίτης.—Φέγγος.
2. Ἀρχαία θεά.—Βιβλικὸν πρόσωπον.—Ἡ ἀρχὴ τῆς τύχης.
3. Ἀρθρον.—Αἰγυπτία δούλη.
4. Τραβώ.
5. Ἐπίρρημα τοπικόν.—Ἀσιατικὸν βασίλειον.
6. Σύνδεσμος.
7. Γάλλος φιλόσοφος.—Ἐπίρρημα.
8. Ἐπιστημονικὸν ἐργαλεῖον.—Διάνοια
9. Ζῶον (πληθ.).—Ἀρθρον.
10. Ἀντωνυμία (πληθ.).—Ἀθλαθῆς (πληθ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Διάσημος Ἕλληνας ἀστρονόμος τῆς ἀρχαιότητος.
2. Μόριον συνδετικόν.—Εἰδησις.
3. Τροφή (οὐδ, πληθ.).—Αἰγυπτιακὸν ὄνομα τοῦ ἡλίου.—Ἰερὸν οἶκμα.
4. Ἀρθρον (πληθ.).—Πλήθεις.
5. Σύνδεσμος.—Μόριον κατωματωτικόν.
6. Ἀγγλὸς συγγραφεὺς.
7. Ναυτικὸν πρῶταγμα.—Ἐπιτήδειος.
8. Σύνδεσμος.—Γαλλικὰ σημαίνει ἄρνησιν.
9. Ὁργανον αἰσθησεως (πληθ.).—Ἐπίρρημα εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν.
10. Πόλις τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΤΟΥ

Ὅταν ὁ νεαρὸς Παῦλος μπήκε, κατὰ τὰς 6 τὸ βράδυ, στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του, στὸν πύργο τοῦ Μπουαρύ, τὸν ὄρε πεσμένο στὸ κάθισμά του, μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὸ γραφεῖο.

—Βοήθεια! φώναξε ἀμέσως. Ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς ἀκούσε τὴ φωνὴ καὶ ἔτρεξε, μὰ δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὸν θάνατο τοῦ κυρίου του. Ἐνὰ γυαλὶ τοῦ παραθύρου ἦταν σπασμένο ἀπ' τὸ πέρασμα μιᾶς σφαίρας.

Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθηκε καὶ ἔστειλε ἀμέσως ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα λαγυνικά της. Ὁ ἀστυνομικός, ἀφοῦ ἐξέτασε καλὰ τὸ γραφεῖο, πῆρε τὴν ηλεκτρικὴ λάμπα του κι' ἔκανε τὸν ἐξωτερικὸ γύρω τοῦ πύργου. Ὅταν ἔφθασε ἐμπρὸς στὸ σπασμένο παράθυρο, μάζεψε μερικά σπασμένα γυαλιά καὶ τάβαλε στὴν τσέ-

πη του. Ὅταν τελείωσε τὴν ἐπιθεώρησή του, ἄρχισε τὴν ἀνέκριση τῶν ἐνοίκων τοῦ πύργου. Ὅλοι εἶπαν ὅτι δὲν εἶχαν παρατηρήσει τίποτα καὶ δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτα. Μόνον ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς ἀνέφερε ὅτι παρατήρησε τὴν ὥρα ποῦ πέφτασε ἀπὸ τὸν κῆπο, ἀλλὰ δὲν εἶχε δώσει προσοχή.

Ὁ ἀστυνομικὸς σκέφθηκε ἀρκετὰ, ἔπειτα εἶπε στὸν γραμματέα: —Σεῖς εἶσθε ὁ ἐνοχός! Γιατί;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές).

ΝΕΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Οἱ γαλακτοπῶλαι, ὡς γνωστὸν, ἔχουν τὴν τέχνη νὰ μετατρέπουν τὸ νερὸ σὲ γάλα.

Μπορεῖτε νὰ τοὺς μιμηθῆτε καὶ σεῖς; Δηλαδή, θὰ μετατρέψετε τὴν λέξη ΝΕΡΟ στὴν λέξη ΓΑΛΑ γράφοντας στὴν κάθε σειρὰ τοῦ διαγράμματος μιὰ τετρα-

N	E	P	O
.	.	.	.
.	.	.	.
.	.	.	.
Γ	Α	Λ	Α

ψηφία λέξη τῆς ὁποίας μόνον ἓνα γράμμα θὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένη λέξη.

Τὰ τρία γράμματα ποὺ μένουν ἀμετάβλητα μένουν ἐπίσης στὴν ἴδια θέσιν ὅπως στὴν προηγουμένη λέξη. Κάθε κουκίδα μέσα στὸ διάγραμμα δείχνει τὴν θέσιν τοῦ γράμματος ποὺ ἀλλάζει.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΠΟΙΑ ΗΛΙΚΙΑ ΕΧΟΥΝ;

Ἡ ἡλικία τοῦ παποῦ παριστάνεται ἀπὸ ἓνα μόνον (περιττὸ) ἀριθμὸ ἀφοῦ, ἀν ἀφαιρέσωμε 1, θὰ ἀποκτήσωμε ἓνα ἀριθμὸ ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι πολλαπλάσιος τοῦ 4, καὶ ὅλοι οἱ πολλαπλάσιοι τοῦ 4 εἶναι φυσικὰ ζυγοί.

Αὐτὸς ὁ μόνος ἀριθμὸς θὰ ἔχῃ ὡς δεῦτερον ψηφίον τὸ 1, γιατί ἂν ἔχῃ τὸ 3, τὸ ἀντιστρόφον του θὰ ἀνήκῃ στὴ δεκάδα τοῦ 30. Οἱ ἀριθμοὶ ὅμως τῆς δεκάδας τοῦ 30, ἔστω καὶ μειωμένοι κατὰ 1, ἔχουν ὡς τετραπλάσιον ἓνα ἀριθμὸν μὲ τρία ψηφία, ἐνῶ φυσικὰ κατὰ τὰ δεδομένα τοῦ προβλήματος, ἡ ἡλικία πρέπει νὰ παριστάνεται ἀπὸ δύο ψηφία, διότι ἄλλως ἡ ἀντιστροφή εἶναι ἀδύνατος. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει ἀκόμη περισσότερον διὰ τὸ

5, διὰ τὸ 7 καὶ τὸ 9. Ὁ ἀριθμὸς λοιπὸν τῆς ἡλικίας τοῦ παποῦ, ἀφοῦ πρέπει νὰ λήξῃ ἀναγκαστικῶς στὸ 1, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ τὸ, 31, 41, 51, 61, 71, 81, ἢ 91.

Ἄν ἐξετάσωμε ποῖος ἀπὸ ὅλους, μειωμένος κατὰ 1, εἶναι τετραπλάσιος τοῦ ἀντιστρόφου του, μειωμένου ἐπίσης κατὰ 1, θὰ δοῦμε ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι τὸ 61. Διότι $61-1=60$, τετραπλάσιον τοῦ ἀντιστρόφου $16-1$ ἴσῃ τοῦ 15.

Συνεπῶς, ὁ μὲν παπποὺς εἶναι 61 ἐτῶν ὁ δὲ ἐγγονὸς 16.

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Πάλι πέντε γάτες.

Πράγματι, κάθε γάτα τρώγει ἓνα ποντικὸ σὲ 5 λεπτά. Συνεπῶς σὲ 100 λεπτά θὰ φάγῃ τὸ ποντίκι. Γιὰ νὰ φαγωθοῦν 100 ποντίκια θὰ χρειασθοῦν 5 γάτες. Τὸ πρᾶγμα ἄλλωστε φαίνεται ἀμέσως, χωρὶς ὑπολογισμούς, μόλις τὸ καλοσκεφθῇ κανεὶς.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΛΑΓΩΝ

Ὁ καθένας πῆρε 3 λαγούς, διότι οἱ δύο πατέρες κι' οἱ δύο γυιοὶ εἶναι ἀπλοῦστα τρία άτομα: ἓνας πατέρας μὲ τὸν γυιὸ του καὶ μὲ τὸν ἐγγονὸν του. Δηλαδή ὁ δεύτερος εἶναι συγχρόνως γυιὸς τοῦ πρώτου καὶ πατέρα τοῦ τρίτου.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Ὁ σκύλος θὰ σταματήσῃ ὑποθετικῶς ὅταν περάσῃ τὴν ταχύτητα τῶν 300 χλμ. κατὰ δευτερόλεπτον, διότι τότε θὰ παύσῃ νὰ ἀκούῃ τὸν κρότο τοῦ τενεκέ, ἀφοῦ ὁ κρότος διανύει αὐτὴ τὴν ἀπόσταση κατὰ δευτερόλεπτον.

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Ἡ λέξις ΒΟΛΟΣ θὰ μετατραπῇ στὴν λέξη ΛΕΡΟΣ ὡς ἐξῆς.

Β	Ο	Λ	Ο	Σ
Β	Ε	Λ	Ο	Σ
Μ	Ε	Λ	Ο	Σ
Μ	Ε	Ρ	Ο	Σ
Λ	Ε	Ρ	Ο	Σ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΥΡΑΜΙΣ

Γιὰ τὴν Μεγάλην Πυραμίδα τοῦ Γκιζέ, (Χέοπος) χρειάσθηκε ἡ ἐργασία 100.000 ἀνθρώπων ἐπὶ 90 χρόνια, ὡς ὕλκον δὲ χρειάσθηκε ἑπτὰ ἐκατομμύρια τόνους πέτρα.

πεζό σας δεν διαβάστηκε γιατί ήταν γραμμένο κι' από τις δυο πλευρές του χαρτιού. Θεόδωρον Σταμούλην. Πολύ άφελος και παιδιάστικος το ποιήμα σας. Φέρεται. Έγκρίνεται το πεζό σας. Τασίαν Λουδάριον. Έγκρίνεται ή «Απογοήτευση». Φ. Κ. Γ. Δεν αρκεί μόνο να είναι μετρικώς άψογοι οι στίχοι για να είναι καλό το ποίημα. Το δικό σας ύστερεί πολύ στη ρίμα. Εκτός αυτού ή συχνή επανάληψη των ίδιων εκφράσεων, χωρίς ώριμη άρμονία το κάνει κουραστικό. Λυσίμαχον Τυφεξόγλου. Ατεχνο το ποιήμα σας. Α. Β. Έγκρίνονται. Ι. Ν. Α. Αρκετά συνηθισμένο θέμα και εξεζητημένο γράψιμο. Γράψετε πιο απλά και μικρότερες φράσεις.

Δέσπων. Όχι δημοσιεύσιμο το διήγημά σας. Μέτριο και ως θέμα και ως εκτέλεση. Ντίνον. Λουλακάνην. Έντελως πρωτόλειο το ποιήμα σας. Διαβάστε σύγχρονη ποίηση. Κρησσαν. Όχι δημοσιεύσιμα τα ποιήματά σας, δυστυχώς. Τους λείπει ο ρυθμός κι' ή άρμονία που πρέπει να χαρακτηρίζουν ένα ποίημα. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Α. Θ. Έγκρίνεται το «Για σάς θαρκύζω» και θα δημοσιευθί με κάποια τροποποίηση στον έκτο στίχο του. Θ. Κ. Ν. Στρυφνά γραμμένο το πεζό σας. Δεν καταλάβαμε τις εξηγήσεις του «Σούτ», που ειρήσθω εν παρόδω—δεν είχε τη θέση του στο πεζό αυτό. ΖΒΕΣ. Κοινότητα πράγματα και χιλιοειπωμένα. Λίλιαν Μ.

Συμπαθητικά τα ποιηματάκια σας όχι όμως και δημοσιεύσιμα. Θέλει ακόμη δούλεμα ο στίχος σας. Το πρώτο εξάστιχο της «Μετανοίας» αρκετά καλό. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Βλάσην Αειθαλή. Αποτυχημένα τα σταλέντα. Και χωρίς καμιά πρωτοτυπία. Κ. Γ. Στενός. Έχει ωρισμένα σημεία το διήγημά σας αρκετά καλούς. Στο σύνολο όμως είναι φλύαρο και έχει πολλά μέρη παιδιάστικα κι' απλοϊκά γραμμένα. Σχετικά καλλίτερο το τέλος. Κλέσ Πατρα. Έγκρίνεται το «Κλάψε να χαρώ». Το άλλο κατώτερο. Νόταν Παξινοῦ. Αν διορθώνετε το γράψιμο του πεζού σας «Πάψε πιά βιολί» που δεν είναι όσο πρέπει στρωτό, ίσως να γινόνταν δημοσιεύσιμο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατροῦ της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσες από τις αναγνώστριές μας θέλουν εκτενέστερα απάντηση ως γράψουν του ίδιου εσωκλείοντας και την αμοιβήν εις ταχυδρομικήν έπιταγήν (δρ. 50).

Νιγρίτα. Η κατάσταση του δέρματός σας είναι τέτοια, ώστε μόνον κατόπιν προσωπικής εξέτασής, θα εξυπηρετηθήτε αποτελεσματικότερα. Πολύ ευχαρίστως θα σάς δεχθί δωρεάν ο κ. Λαδάς, αφού του πητέ το ψευδώνυμόν σας. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8. Τα Κυριακάς μόνον 11—1 π.μ.

Έλλη Νόρμα. Πολύ ευχαρίστως τὸν εἰδοποίησα νὰ σὰς δεχθῇ δωρεάν. Νὰ τοῦ πητέ τὸ ψευδώνυμόν σας. Λυπούμαι πὸν δὲν μπόρεσα πρῶτῃτερά νὰ σὰς ἀπαντήσω.

Φ. Νοσηλεύομενον, Πάρονη θ. Πρὸ παντὸς νὰ μὴ πλύνεσθε καθόλου μὲ

σαποῦνι, γιὰτὶ τὸ ἐρεθίζετε περισσότερο, πρᾶγμα ἀσφαλὲς πὸν θὰ τὸ ἔχετε καταλάβει καὶ μόνος σας. Νὰ βάζετε ἀρκετὰς κομπρέσες μὲ βορικοῦχο νερὸ. Κατόπιν ἀφοῦ σκουπισθῇτε νὰ βάζετε τὴν ἀλοιφή Τοποβάξεν Ἀντιπυρρὲν. Πωλεῖται εἰς σωληνάρια. Ἀυὰ δὲ περάσουν 10—15 ἡμέρες νὰ τὸ πονδράρετε μὲ πούδρα ξεροφῶρι. Παίρνετε ἀπ' αὐτὴν 10 γραμ., τὰ ὅποια καὶ θὰ σὰς ἐπαρκεύουν. Στὸ στήθος μόνον μιὰ ἐπάλειψιν κάθε 3 μέρες μὲ ἰώδιο. Αὐτὰ προέρχονται ἀπ' τὴ μάλλινη φανέλλα. Ὅ,τι ἄλλο θέλετε ξαναγράψτε μας.

Δώραν Μ., Ἐνταῦθα. Ἀσφαλὲς θὰ ἔγινε σύγχυσις μὲ ἄλλη ἐπιστολή, γιὰ τὸ δεύτερον ζήτημα. Ἐξ οὗ καὶ ἡ παρεξήγησις. Δυστυχὲς ὄλκις γιὰ τὴν παρῶν προσφάτων καταποτίων τὰ ὅποια θὰ σὰς ἔκαναν πολὺ καλὸ, δὲν ὑπάρχουν. Ὅστε γάνετε τὴν ἐξῆς κοῦρα. Τώρα μὲν πὸν ἀκόμη δίδετε γάλα, νὰ κάμετε μ' ἓνα σφουγγάρι κάθε μέρα μὲ κυλικὴς κινήσεις, ἐπιτρίψετε τὼν μαστῶν μὲ τὸ κατόπι ὕγρὸ, ἀρκεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν παρασκευὴν πραγματικὸν Χαμάμελις κι' ὄχι ἀπλὸν χαμομηλόδερο.

Alcool blanc	60 gr.
Fau dist. Hamamel's	67 "
Alun	15 "

Μετά δὲ τὴν ἀπογαλκτικὴν τοῦ δρέφους, νὰ βάζετε καμμιὰ δεκαεὶά μέρες καταπλάσματα μὲ ρυτί θρασυμένο σὲ γάλα. Καὶ κατόπι νὰ γάνετε ἐλαφρὰς ἐπάλειψεις μὲ γλυκερίνη, ὁπότε δὲ ἔχετε εὐκαιρία καὶ πέφτει ὁ ἥλιος στὸ δωμάτιό σας, νὰ ἐκθέτετε σ' αὐτὸν τὸ στήθος ἐπὶ 5—10 λεπτά τῆς ὥρας.

Α. Γ. Πατρα. Για νὰ γυαλίζουν δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε ἂν δὲν μεταχειρισθῇτε μπριγιαντίνες, πρᾶγμα πὸν σὰς συμβουλεύω ν' ἀποφεύγετε γιὰτὶ καταστρέφουν τὰ μαλλιά. Για νὰ ξανθαίνουν λίγο, νὰ ρίχνετε μέσα στὸ νερὸ πὸν λούζεσθε, μιὰ κουταλιά ὀξυγὲν νιτρίου μέρκι, ἢ δυὸ ἀπὸ τὸ κοινόν. Τὸ καλλίτερο ἄρωμα γι' αὐτὸ πὸν μού ζήτατε εἶναι τῆς λεβάντας. Πωλεῖται σ' ἄρωματωποιεῖα.

Μπίκα, Χανιά. Διάβασα τὴν πολυσέλιδη ἐπιστολή σας. Στὰ τόσα πολλὰ ἐρωτήματά σας, χρειάζεται τοῦλάχιστον μιὰ στήλη γιὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω ὅπως πρέπει. Για νὰ σὺς ἐξυπηρετήσω λοιπὸν καλλίτερα διεδίβασα τὴν ἐπιστολή σας, στὸν κ. Λαδὰ, στὸν ὁποῖο γράψτε καὶ τὴν διεύθυνσίν σας ὥστε νὰ σὰς ἀπαντήσῃ ἰδιαιτέρως, ἐσωκλείοντας ἓνα τριδραχμὸν μόνον γραμματόσημο γιὰ τὴν ἀπάντησιν. Φαντάζομαι μικρούλα μου, ὅτι σὰς ἱκανοποίησα πλήρως. Νὰ τοῦ

Ο Γιώργος λέγει πάντα ότι αυτό που τον προτιμάει σε μένα και με κάμνει ακόμη τόσο διαφορετική από τας άλλας γυναίκας, είναι ή φυσική ωραιότης της επιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, «έχουν ή την επιδερμίδα γυαλιστή ή χονδρές κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, αλλά εις ἐμέ δίδει τὴν ὄψιν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεροποιημένη». Τόσον λεπτή και τόσο ελαφρά, πὸν πραγματικῶς στέκει στὸν ἄερα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ή πούδρα Τοκαλὸν ἐξαπλοῦται τόσον ἐνισαία και κανονικά καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἓνα λεπτὸν πᾶλον ωραιότητος, σχεδὸν ἀδιόρατον. Προκαλεῖ μιαν ωραιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσική, και διάφορος ἀπ' τις παλινθε βαρεῖες και μωδέρες, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδώματος. Η τελευταία ἀνακάλυψις τῆς ἀεροποιημένης πούδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλας σας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Δοκιμάσατέ τὴν σήμερον.

Προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν ὑγρασία και τὸ κρυὸ μὲ τὴν ΚΡΕΜΑ NIVEA

Τρίβετε τὸ πρόσωπον και τὰς χεῖράς σας κάθε βράδυ και πρὶν ἐξέλθετε μὲ Κρέμα NIVEA. "Ετσι ὁ ἀέρας και ή κακοκαιρία δὲν δύνανται νὰ σὰς βλάψουν. Τὸ δέρμα σας μένει μαλακόν, νεανικόν και τρυφερόν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία και μυροπωλεῖα	
ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΥΤΙΟΝ	8.50 ΔΡΧ.
ΤΟ ΜΕΣΑΙΟΝ	15 "
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ	30 "

ἩΜΗΝΥΤΑΡ

Μιά μικρή φροντίδα

σὰς εξασφαλίζει ὡραία μαλλιά και διατήρησι τῆς ὀντουλασιόν. Λούζετε λοιπὸν τὰ μαλλιά σας μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα μὲ τὸ Σαμπουὰν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Tet-Noire) και μὲ τὸ συνδυασμὸ τοῦ «ΣΕΒΕΚΛΑ», πὸν περιέχεται στὸν ἴδιον φάκελλο, θ' ἀποκτήσετε μαλλιά ὑγιή, φρέσκα και χωρὶς πιτυρίδα. Δύο εἰδῶν Σαμπουὰν ΤΕΤΕ-ΝΟΥΑΡ ὑπάρχουν: τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ ξανθὰ μαλλιά και τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ σκούρα.

ΔΡΧΜ 12,50

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ

GEN. ANT./ΤΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Γ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Sidney Nowill LTD

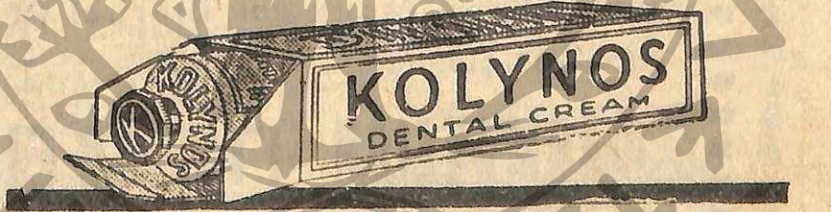
ΣΤΑΔΙΟ 4

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

Εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ». Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσὸν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΠΕΛΙΟΥ 2 ΑΘΗΝΑΙ

γράφετε και το Ψευδώνυμόν σας, χωρίς άλλες λεπτομέρειες, εφόσον έχει το γράμμα σας.

Δέ-Λύ-Πειραιά. Πολύ ξεχωρισμένη ή ιδέα ότι οι διάφορες μολύνσεις, τα σπυριά και τα εξανθήματα του προσώπου οφείλονται στο νεανικό σφρίγος που μου γράφετε. Η εποχή των μουρουνελαίων και μαντζουνιών για την θεραπεία τους πέρασε πιά. Λοιπόν θέλεις μικρούλα μου, ν' απαλλαγής και σύ παντελώς από τα ενοχλητικά κι' αντιαισθητικά σπυριά; Να υποβληθής σε ένεσοθεραπεία. Και θα εξαφανισθούν τελείως μετά το τέλος των ενέσεων. Θα κάνετε 24 ενέσεις δηλ. 4 κουτιά των ενέσεων Vaccin antistaphillo fermenté Komis.

Θα κάμετε μέρα παρ' ημέρα μίαν υποδορείως ή στόν δελτοιειδή μύν ή έξω και προς τα επάνω στους γλουτούς. Ο γιατρός θα ξερε, διαφορετικά μπορεί να διαβάσει την ακολουκλειστον οδηγία. Κρέμα, ή άλλο δεν θα βάσετε εκτός από μια πούδρα και χτυπημένο ασπράδι αυγού δυο φορές την εβδομάδα. Όταν τελειώσουν οι ενέσεις τότε γράψτε μου για την ποιότητα του δέρματός σας και θα σας δώσω καλλυντικά. Ν' αποφεύγετε σάλτσες, αλμυρά, τουρσιά, παστά.

Αν δαλούζα. Την συνέχεια των άρθρων του κ. Λαδά, για την περιποίηση του προσώπου, (δηλ. από το 474-483 φύλλον) θα την δρήςτε στα γραφεία μας, Νοταρά 15. Αν δεν μπορείτε να τα πάρετε από τα γραφεία μας, εμπάσατέ μας το αντίτιμό τους, δηλ. 43 με τα ταχυδρομικά, και θα σας στείλωμε. Γι' τ' άλλο ζήτημα σας απαντούμε ιδιαίτερος Πόστ Ρεσπάντ, στο όνομα που μάς γράφετε.

Γκλόρια, Έντα θά. Εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Αν και ο κ. Λαδάς έχει γράψει λεπτομερώς στ' άρθρα του για την περιποίηση του προσώπου για το πως μπορεί κανείς να δει την ποιότητα του δέρματός του, εντούτοις και για να ικανοποιήσω την επιθυμία σας συνέστησα την εξέτασή σας. Όταν πηγαίνετε 11-1 ή 5½-8 Σόλωνος 40 και λέγοντας το Ψευδώνυμό σας θα εξετασθήτε δωρεάν. Με την ευκαιρία αυτήν τονίζω στις αναγνώστριάς μου ότι για να είναι αποτελεσματικές οι συμβουλές μου πρέπει να δίδουν μεγάλην σημασία στην πραγματική ποιότητα του δέρματός των, όπως έχει γράψει στο ειδικό άρθρο του ο κ. Λαδάς να μου γράφουν επανεικέως δε για ποιότητα του δέρματός των όταν μου ζητούν συμβουλή.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς εν Παρισίοις. Εξέτασις και δι' ακτίνας ΡΟΝ-ΚΤΕΝ. Ακαδημίας και Ιπποκράτους 19 6

Οτι νεότερον εις μάλλινά υφάσματα Ευρωπαϊκά.

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 Πλατ. Καπνικαρέας

για το πρόσωπό των.

Λίνα. Τα αποτελέσματα της ποιάδος βραδείας ενεργείας δεν ήταν δυνατόν, να ήσαν άλλα. Αργεί βεβαίως λίγο να δράση, άλλ' ή ενεργεία της είναι αποτελεσματική, καθώς είδατε. Για τ' άλλο ζήτημά σας λυπάται ο κ. Λαδάς που δεν μπορεί να σας απαντήσει από την στήλη αυτή. Γράφτε του την διεύθυνσίν σας και το όνομά σας, έστω και Πόστ-ρεσπάντ, για να σας απαντήσει άμεσως και λεπτομερώς, απολύτως δωρεάν.

Αν ήξερε η Χωροπούλα. Μα κοπέλλα μου, εμείς διαρκώς γράφουμε ότι το σάπουνι καταστρέφει το δέρμα και αναφέρουμε λεπτομερώς τους λόγους για τους οποίους δεν πρέπει να το μεταχειρίζεσθε, και σεις μ' ερωτάτε ποιο σάπουνι σας συνιστώ για τον καθαρισμόν του προσώπου σας. Αποποιμαι γιατί μου φαίνεται ότι δεν μάς παρακολουθείτε. Επίσης με ερωτάτε για φάρμακο για τις πανίδες και δεν μου γράφετε την ποιότητα του δέρματός σας. Μήπως φαντάζεσθε ότι έχουμε τα φάρμακα και τις συνταγές μέσα στο κανάτι του κλειδιώνα, κι' αρπάζουμε ό,τι τύχη. Γράψτε μου το δέρμα σας αν είναι ξηρό ή λιπαρό δηλ. αν σκάζει, αν κνήν λειχήνες και λέπια, ή αν και τόν χειμώνα ακόμα γυαλίζει ιδρωμένο όποτε θάναυ λιπαρό. Επίσης μου γράφετε ότι είναι τριχωτό. Γράφτε μου αν βγάζετε τις τρίχες ή δεν τις έχετε πειράξει καθόλου. Και τότε θα σας απαντήσω θετικά και θα σας δώσω αποτελεσματικές συμβουλές, τις οποίες αποφεύγω κατά κανόνα να δίνω αν δεν κατατοπίζομαι καλά.

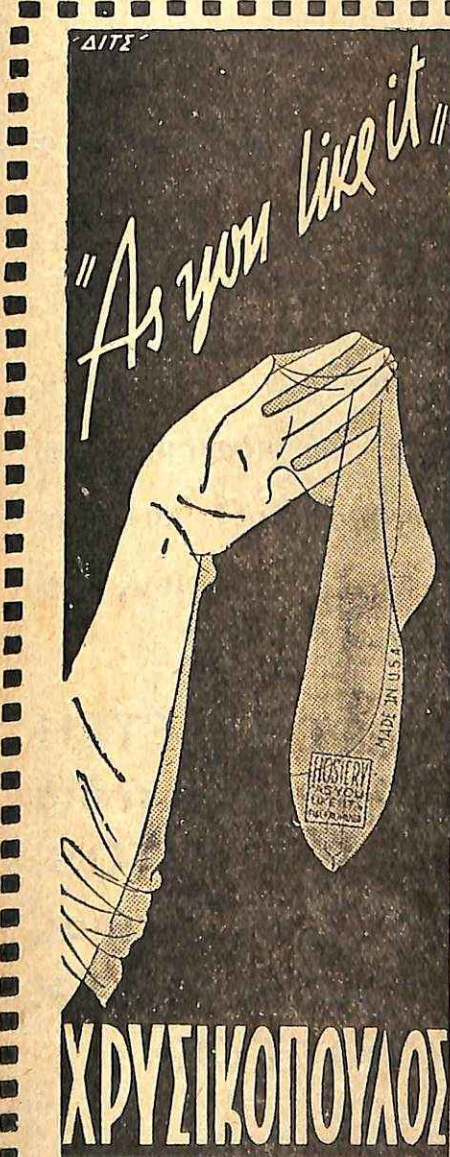
ΛΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Α. Α. Κ. Φάρμακα γι' αυτό που λέτε υπάρχουν πολλά. Το καλλίτερο όμως από όλα είναι το Permaganate de potasse. Θα πάρετε μισό γραμμάριο και αφού το λυώσετε μέσα σε λίγο ζεστό νερό καλά, ούτως ώστε να μη μείνουν κρυστάλλοι αδιάλυτοι, το ρίχνετε μέσα σε ένα μισό κιλό κρύου νερού μέσα στο οποίο προσθέτετε και μισό κιλό ζεστό, είς τρόπον ώστε όλο το μίγμα να είναι χλιαρό· κατόπι παίρνετε ένα ίριγκιτέρ και κάνετε πλύσεις. Η συνδρομή είναι 3 δολάρια διακάθε εξαμηνία, δηλ. 6 δολάρια για τας δυο εξαμήνους συνδρομάς. Εμβάστε το ποσό εις τόν κ. Κ. Συριανούδην, διαχειριστήν «Εβδομάδος» Νοταρά 15 Αθήνας, (Κ.) επισυνάπτοντας και την άκριβή σας διεύθυνση, ή τας διεύθυνσεις στας οποίας πρέπει να σας στείλωμε τα φύλλα και θα τα έχετε άμεσως.

Ιδιότροπον. Δυστυχώς, δρισκόμαστε στην αδυναμία να σας φανούμε χρήσιμοι. Η στήλη αυτή μόνον Ιατρικές συμβουλές δίνει.

Ελπίζοντα φυματικών. Είναι λίγο δύσκολο να εξαφανισθούν τελειωτικά όλα εκείνα τα στίγματα που δεν είναι τί-

ποτε άλλο παρά τα αποτελέσματα καταστροφής του δέρματος του γερού και που στη θέση του βγήκε άλλο, δ,τι δηποτε μέσο και αν μεταχειρισθήτε πάντως μερικές εντριβές, δύο έως τρεις φορές την εβδομάδα με λίγο αίθερα ανάμικτο με οινόπνευμα καθαρό, ίσως θα μπορούσαν κάτι να σας κάμουν· μπορεί να μετριάσουν αυτήν την άσχημία.

Ζητήνα μις. Δεν μπορώ να καταλάβω ποιος φταίει στην περίπτωση αυτή γιατί έχω μπροστά μου και το πρώτο σας γράμμα υπό ημερομηνίαν 21(11)36. Όπως δε γράφατε, μου δώσατε την εντύπωση εκείνην και ακριβώς γι' αυτό έγραψα όσα σας έγραψα. Τώρα το δεύτερο είναι όλος διόλου διαφορετικό. Βλέπετε λοιπόν ότι δεν φταίω εγώ αλλά σεις ή οποία χωρίς να σκεφθήτε τί ακριβώς θέλατε γράψατε μερικές λέξεις και δ,τι βρέξη. Ας αφήσουμε όμως την φιλολογίαν περί του ποιος φταίει. Εφ' όσον παρουσιάζεται αυτή ή κατάσταση καλόν είναι να πάρετε ένα καθαρινό και μάλιστα ρεσινολάδο. Αυτό πρέπει να επαναληφθή δύο ή και τρεις φορές σε διάστημα 1½ μηνός με μόνην την διαφοράν ότι την δεύτεραν και την τρίτην θα πάρετε ένα άλλο καθαρινό, λίγο άγγλικό αλάτι π.χ. Επίσης θα πάρετε από το φαρμακείο χλωριούχον ασβέστιον 10 στα 300 από το οποίο θα παίρνετε τρεις κουταλιές της σούπας την ημέρα μετά το φαγητό. Ν' αποφεύγετε δε για ένα χρονικό διάστημα τα αλμυρά, τα οινόπνευμα-τώδη και τα καρυκεύματα αφού δε κάμετε αυτά και ήθετε πως πάει ή κατάστασις τότε μου ξαναγράφετε.

Αν ήσυχον. Πολύ ώραία το γράμμα σας γραμμένο και με πολλές, ίσως υπερβολικές λεπτομέρειες, έχρωματίσατε όσα σας συμβαίνουν. Από τις διαγνώσεις όμως που μου αναφέρετε ή μόνη που συμφωνεί με την όλη κατάστασιν είναι ή δεύτερη.

Η Ιστορία αυτή δεν είναι κατάστασις παθολογική αλλά οφείλεται κυρίως στόν χαρακτήρα σας, στό να θέλετε να είσθε πάντα μόνος νομίζοντας, εσφαλμένως όμως, ότι δεν υπάρχουν χαρακτηρισές αν κι' έσας κι' έπομένως δεν μπορείτε να συναναστραφήτε τόν τυχόντα. Αυτό είναι λίγο εγωιστικό και πρέπει να τ' αφήσετε κατά μέρος γιατί μόνον πρόξενον ψυχικών άνωμαλιών μπορεί να γίνη. Μα είναι τώρα κυρίως ή συμβουλή που έχω να σας δώσω: εφόσον αγαπάτε τόν Φρόντν και διαβάσετε τις θεωρίες του πρέπει κιόλας να τις εφαρμόσετε. Η αυτυποβολή είναι ο μόνος τρόπος θεραπείας στην προκειμένη περίπτωσι. Μόνον κατ' αυτόν τόν τρόπον μπορείτε να απαλλαγήτε της καταστάσεώς σας. Θα σας ωφελήσουν και τα φάρμακα αλλά αυτά είναι ολοσδιόλου επικουρικά. Θα προσπαθήσετε να κάμετε μερικές ενέσεις Στριχνίνης τών 0,002 θα πάρετε λίγη Βαλεριάνα από την οποία θα παίρνετε 30 σταγόνες την ημέρα: 15 το πρωί και 15 το βράδυ. Επίσης καλόν είναι να παίρνετε, όταν σας πιάνη αυτή ή κατάστασις και μιιά άσπρινν χωρίς να φοβηθήτε την καρδιά σας. Οι ήλεκτρισμοί δεν πρόκειται να σας ωφελήσουν. Τέλος φροντίσατε πρό πάντος να πιάσατε φίλους άλλα ευχάριστους. Ούτε και ή διαίτα που ακολουθείτε είναι σωστή. Οσμώσια μπορείτε να ποιήσετε το φαγητό σας με λίγο κρασί.

Νευρικόν άσθενή. Παγκράτι. Θα πάρετε 30 γραμμάρια από το φάρμακο που σας έγραψα στην προηγούμενη απάντησι. Να πάλιν που πέφτετε στόν ίδιο παρονομαστή. Τί κάθεσθε και διαβάσετε πράγματα τα οποία μονάχα φασαρίες προκαλούν. Μπορεί ο γράφων νάχη δικήν αλλά εκείνος που διαβάσει τα παίρνει διαφορετικά. Έτσι και με τόν Βέρθεον του Γκαίτε. Εκείνος που τόν έγραψε δεν έπαθε τίποτε, πολλοί όμως

από όσους τόν διάβασαν, όταν πρωτογράφηκε, αυτοκτόνησαν... Τίγγους όμως φέρνει κάθε πράγμα του οποίου θα γίνεται κατάχρησις. Όταν όμως γίνεται άπλως χρήσις, και το πιο διαβερόν ωφέλει. Όστε καλόν είναι να διαβάσετε τίποτα εγκυκλοπαιδικά συγγράμματα τα οποία πάντοτε ωφελούν και ουδέποτε ζημιώνουν. Τα Ιατρικά διδλία είναι για τούς γιατρούς. Έκαστος έφ' ώ έτάχθη.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Γιατρός παθολόγος

Είναι η μόνη σου με βεβαιότητα

Η ΝΕΑ Κρέμα MATITÉ

Είναι η μόνη μη λιπαρά κρέμα, που δεν μου τραβά το δέρμα, διότι είναι ήγνυσηνως χωρίς γλυκερίνην. Απορροφάται χωρίς ν' αφήνη ίχνη και άποτελεί την τελειότεραν βάση για την πούδραν μου. Την προτιμώ από όλες τις άλλες, που μου εκόσισαν πανάκριβα και ήσαν παρά πολύ τεχνητές. Αυτή έχει μελετηθή ειδικώς δια την όνομασθήν πούδραν χωρίς τάλκ (μύτ, διότι όλα τα συστατικά της είναι μύτ) την πούδραν MATITÉ

L. T. PIVER PARIS

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τό ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ Τμήμα του Φαρμακείου μας διατηρεί μεγάλην συλλογήν άρωμάτων (Parfums) και λοσιόν έφαμίλλων τών γνωστών Εύρωπαϊκών οίκων.

Διαθέτομεν Προσωπικόν ειδικώς μορφωθέν εις Γαλλικούς Οίκους και τας πρώτας ύλας (Essences) τας εισάγομεν έκ Γαλλίας Φυσικάς πάντοτε.

Είτε εις χύμα, είτε εις φιαλίδια εξαιρετικής έμφανίσεως εύρίσκετε όλα τα άρώματα και λοσιόν παρκοίας εις άξίαν και γούστο τών γνωστών Εύρωπαϊκών Οίκων.

Επίσης συνιστώμεν τις εξαιρετικές μας Κολώνιες Αθηναία κ.λ.π.

Τό φημισμένο άρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μία νέα création γεμάτη πρωτοτυπία και μοντερνισμό. Καί τό νέο μας άρωμα Eternel Printemps που θυμίζει την αίωvίαν άνοιξιν.

Τά Κιοϋ-Νούκ και Eternel Printemps εύρίσκονται σε μικρά και μέγала κομψά φιαλίδια.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ^{ΙΑ} Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21

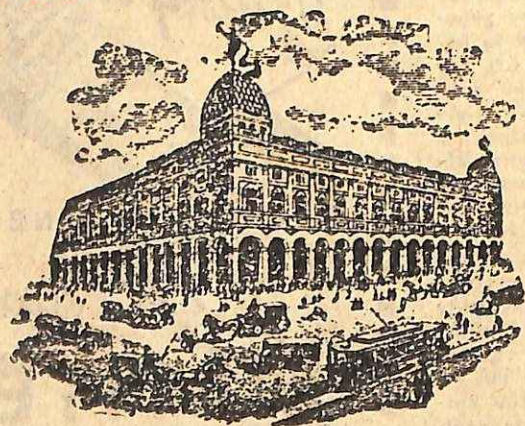
Αριθμός Τηλεφώνου 23-861

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Αριθμός Τηλεφώνου 21-400

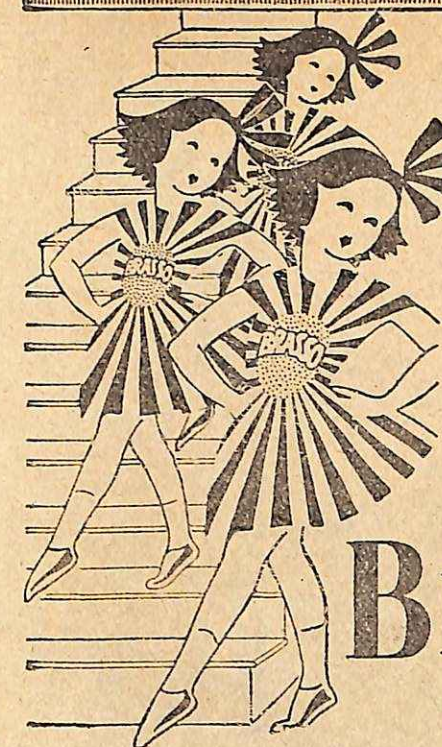
Λόγω τῶν ἑορτῶν δά πωλήσουν τὰ ρετάλια ὅλου τοῦ
χρόνου ἀπὸ τῆς 21^{ης} μέχρι τῆς 31^{ης} Δεκεμβρίου.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ

LA RINASCENTE MILANO

Τὸ PRINTEMPS τῶν Παρισίων.
Τὸ ANNEAUX τῶν Παρισίων
Τὸ RINASCENTE τοῦ Μιλάνου καὶ γενικῶς
τὰ μεγαλειότερα καταστήματα τοῦ κόσμου, χρη-
σιμοποιοῦν διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν καλτσῶν
τῶν πελατίδων των τὰς ἡλεκτροκινήτους μη-
χανὰς VITOS.
Εἰς τὰς Ἀθήνας μόνον τὸ Κατάστημα ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΕΤΣΗ
Σταδίου 43 ἐναντι Δικαστηρίων, Τηλ. 27.209 χρησιμοποιεῖ διὰ
τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς πελατείας του τὰς ἰδίας Μηχανὰς VITOS.
Ἐπιδιόρθωσις τελειοτάτη.—Παράδοσις ταχεῖα.—Τιμαὶ λαγικαί.
Κάλτσες ELBEO-VICTORIA-ARWA-PARISIANA-ΛΑΪΣ
-ARTEMIS-GANTIA-ΤΣΑΝΤΕΣ-ΚΙΛΟΤΤΕΣ-
COMBINAISON-Λαῖδος.

Brasso

Μὲ τὸ BRASSO ὅλα γίνονται
σάν ἱκαδρέπτες.

Τὸ BRASSO εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΑ
ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Ἐλαφρὰ ἐπαλειψὺς μετὰ τὴν ORELIA καθε πρῶτὴ καὶ βράδυ καὶ θὰ ἔχετε
συντόμως μεγάλα, πυκνά, ἐκφραστικά καὶ τελείως καμπύλα ματόκλαδα. Ἐάν
βάψετε τὰ ματόκλαδά σας μεταχειρίζεσθε τὴν ὑγρὰν βαφὴν ORELIA ἢ τὴν
ORELIA-KOMPACT τὰ ὁποῖα στεγνὴν ὠνουν ἀμέσως, καὶ ἀντέχουν εἰς τὰ
λουτρά, τὸν ὕπνον ἀκόμη καὶ εἰς τὰ δάκρυα.
Διὰ τὸ βάψιμο τῶν βλεφαρίδων μετὰ τὴν ORELIA πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Μυροπωλεῖα.
Ἀντιπρόσωπος Ἰ. Συμεώνογλου Ἑμ. Μπενάκη 8.

ORELIA
SÈVE CILIAIRE - FARD LIQUIDE

Ὁχι αὐτὸ
τὸ
ψαλίδι!

Τὸ ψαλίδι πρέπει
νὰ κόβῃ καλά.

Τὸ ἀκόνι ψαλιδιῶν
ALLEGRO

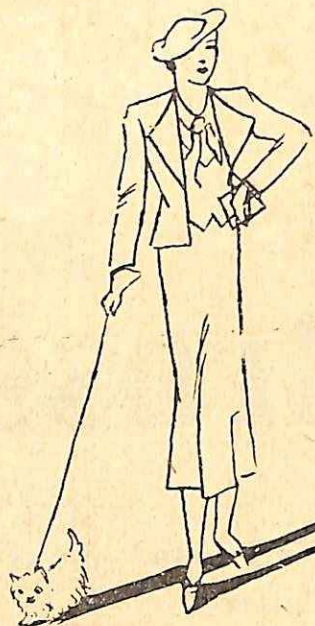
Μοντέλο «Ραπίντ» εἶναι ἀπαραί-
τητο διὰ νὰ ἔχετε τὸ ψαλίδι σας
πάντοτε ἀκονισμένο καὶ ἐν τάξει.

Τιμὴ 175 Δρ.

ΓΕΝΙΚΟΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

SIDNEY-NOWILL LTD
ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΚΙΡΩΤΙΚΟΝ

ΚΑΛΟ

Εφμού 29